

CSORBA ÉVA

LENNI

**ÖSSZEGYŰJTÖTT
VERSEK**

1964-2007

*Köszönet Annak, Aki belülről inspirált.
Köszönet szeretteimnek, akik lehetővé tették,
hogy szeressem őket;
mestereimnek, akiktől tanulhattam
és tanítványaimnak, akiktől tanulhatok mind a
mai napig.*

*Köszönöm, Uram, szabad lelkemet,
Ki beszorult e kemény, sűrű testbe,
Hogy méltóságát s honát elfelejtve
Kincseit lassan, egyenként elejtse,
És ellenfelét odakinn keresve
Magával küzdjön magát összeszedve,
Fejét felvetve harcoljon s elesve
Sárban sírjon, kegyelmet esdekelve,
S felállva mégis mindent újrakezdjen
E vad káosz-világban elveszetten,
Nem tudva semmit, épp csak sejtve-félve,
Hogy a szabadság élet-harca tétje,
Hol félelem és vonzás űzi szerte,
Míg végül bármit – mindent odavetne,
Csak hogy egyszer lábadhoz térdepelve
Megőrzött kincsét könnyeidbe rejtse*

I.

LENNI – A LÉT SZÍNE(i)

LENNI – A LÉT SZÍNE(i)

*„Várának bástyafalán, amit ama mély szakadék fölé emelt az Úr,
amelynek neve Tér ...nézte, az Idő vad pulzusa
hogy dobog át a világokon”*

*„Szóltál: Legyen világosság!
És lőn **Idő**.
S csend volt sokáig.”*

„Az öröklét kegyelme az Idő” –

*„mert álma, hogy téged megérlel,
S te őt teljessé érleled.”*

*„Urunk, órad értelme égett,
midőn formába forgás végett
az űrbe lökted alkotó Igéd,
sajgó seb volt a semmi neked
s te a világgal bűsítéd”.*

*„Megszúnt a régi alvó nyugalom,
a test megindult, **tett** az új erő,
s tettekkel és mozgással gazdagon
megnépesült a puszta tér s idő...
S királyi fejjel a lelkes porond,
az ember lőn ... és amíg él,
tűr és tűnődik, tudni, tenni tör”...*

„Lenni – képesnek lenni tenni.”

*„Én vágyom a vágyam és végigiramlom
tettre vivő, nagy utait”...*

de

„minden dolognak oly sok színe van,

*hogy, aki mindazt végig észleli,
kevesbet tud, mint első pillanatra,
s határozatra jöni rá nem ér.
A tett halála az okoskodás” –*

*...”mert végtelen munkával az Örökkévalók hálót szőtték s elnevezték Tudásnak”,
...s azóta a tudat ott bolyong a tudásvágy hálóiba gabalyodva szabadság és rabság, emlékezés és felejtés, fény és homály, egység és kétség, kicsiség és nagyság, változatlanóság és változás, ideál és valóság, természet és társadalom **színei és képei** között, a teremtő **tudat** és az **idő** labirintusában, a „titkos kijárat ősi jelét” keresve.*

„Lenni – lehajolni a bogarakhoz s az Isten tenyeréből enni”

*...„Kezed forró formákba vájta
sok bölcs határral semmiből a létet;
holt-halkan és fennhangon, mint az élet
csak mondtad: „Lenni” s ismételted újra”*

„Minden csillag egy sejt az örökkévalóság elméjében”

*„Ember vagy, több Isten se lehet –
Tanuld imádni emberségedet”*

LENNI

Lenni:
képesnek lenni tenni.

A szó csak pókfonál
az álom és a cselekvés között.

Az Élet az a Valami, ami
úgy született, hogy a Semmi
Semminek ütközött.

Nincs hát másra időnk:
teremteni, adni és adni hagyni,
hogy amikor már hazudni is késő,
ne kelljen semmit le- és megtagadni.

Lenni:
száj nélkül énekelni,
láb nélkül is szaladni,
tudni lenni akarni,
zokogni és kacagni.

Lenni:
lehajolni a bogarakhoz
s az Isten tenyeréből enni.

LENNI (II)

lenni lábnyom
tócsában járdapúp
lejtő hegyen

lenni tányér
tányérban étel
lenni éhség
hogy legyen aki megegyen

(érett szívemből jól kitaposott
vérmust
áldozata

testem-lelkem:
vegyétek és egyétek

harminchárom évem kerekedik
és kireped a szögektől a lélek
ráfeszített
magvédő huzata)

LÉT-JEL

lét-jel
szignál
a létezésről
élők jelzése
élőknek

vagyunk

vagyunk
mint
ti

mi
ti
vagyunk

megszegjük a lét
kenyerét
s szabályait

megosztjuk veletek az életet
megosztjátok velünk az életet

egy kicsivel nagyobb karéj öröm
kicsit kisebb karéj bánat

mindenkinek

(mellékvers Noinak)

legyünk akár agár
nem futhatunk el semmitől
ha már a Semmi jön
négy szín lován...

és légy akár-
ki vagy – te is
hogyan itt legyél ha már
lenni vagy nem lenni
akarsz

légy jel – vagy a
jelen legyél
s így lét és itt
és mindig
most

maradsz

KŐRE KÖVET

kőre követ
fejemre követ
kövekre házat
vállamra világot

majd ha megállok
világgal a vállam
telve szájam szóval
torkom énekléssel

akkor emeljétek
szemeitek reám
fületeket akkor
nyissátok hallásra

addig kőre követ
fejemre is követ
rakjatok rám házat
be is költözzetek

legyen szívem minden
emelete lakott
fészek tenyeremben
vállaimon virág

NE LÉGY TÖBB MÁSNÁL

Ne légy több másnál – se
magadnál kevesebb.
Szeresd, amit tudsz, és ne gyűlöld
azt, amit más szeret.

Légy, akit holnapi magad
szívéből megölel – ez a te gondod,
ami csak rajtad áll;
hogyan lesz-e, ki megölel érte,
más is – ez már nem a te dolgod,
de hidd,
s majd megtalál.

AZ EMBER SZABADSÁGÁRÓL

Palackjában a dzsinn nagy úr:
fenyegetőzik, dúlva-fúl,
elémít szilaj ereje.
De ha kijöhet: szerteszáll,
szétnyúlik, mint az ökörnyál,
köddé foszlik nagy teteme.

A szabadságvágy épp ilyen:
börtönében sosem pihen,
tíz körömmel váj kőfalat;
ám szabadon vad élete
megáll – nincs már mit kezdj vele,
nagy lángjából csak füst marad.

Szabadságban szabad maradni
nagyon nehéz – s a tét komoly.
Ha nem igyekszel, bekerít
a komfortos megalkuvás –
a tűzből-maradt füstgomoly.

A LÉT EMLÉKEI

mint álomban
 oly félelemtelen
rádhullt évek szálai közt
 vakon
álomtalan napokra nőve
lebegve éjek fonalán
órát órával összeszőve
kúszol emlékek spirálvonalán

és zsákmányod kiszáradt báb
 a lét

erőivel finoman körbefonva
minden szívdobbanásra megremeg még
minthogyha élne
 s várna
 álmodozva

AKKOR ELENEDNÉM

Vakolatdarabka vagyok,
fennakadtam a pókhálóban,
himbálódom a széllel.
Néha meg reszketek.
Jó így.

.....

Még mindig fog a tollam,
és van egy kis darabka engedelmes papiros.
Így megszülethet ez a haiku is.
Ha nem volnának, jó lenne az is.
Akkor elengedném, mint egy madárpihét,
sohase látnám többet.

.....

Ráncba rángat, rongyol a fájdalom.
Engedni kellene magam,
mint felhők hagyják az esőt,
hulljon, hulljon
akárhová.

ÉLŐ KÖVEK

élő kövek közébe
vízsodor
árama ellen
-állni: csak
lehet? szabad? kell?
száraz talppal által
- kiért? hogyan? miért?
S a bajba' hajba-
kap(aszkod)ni – kiébe?
Lesz?
aki
hagyja magát
kéretlen
menteni?

TALÁN HA HALLGATOK

Még egy-két lépés, mondom –
pedig hát sosincs vége.

Nincs út sem, amin járok.
Nem vagyok én se.

Nincs más, csak ez a képzet: hogy VAGYOK.

Talán ha hallgatok,
egyszer még odaérek
az utam elejére.

IGAZSÁGOK VILLÁMA

Igazságok villáma abba csap,
ki égre nyújtja karját,
kér, vár vagy átkozódik.

Meghúzza magát szépecskén a fű,
tócsába lopva les,
nem tudja, hogy így is
fömláldozódik.

A szédülést ott fenn érezni csak,
azt, hogy minden forog.

Lenn mozdulatlan áll a tompa hűség,
és befelé
nyílnak az ablakok.

LÓTUSZ

Fáradt szemhéjam lassan leeresztem –
ma már túl sokat láttam.
Kavargó csöndbe, hús homályba fekszem,
borzong: a semmit érinti a hátam.

Elszabadult lelkem zuhanni látszik,
pedig repül: ez egy a végtelennél.
Itt minden csupasz egészen a vázig –
itt nincs már semmi, ami nem te lennél.

De – bűvös lótosz – megnyílik az álom,
húsa fölhasad s én a fénybe lépek.
Mögöttem, a lehajló lila száron
– mint varázs cseppje – csügg
a szirén-ének.

AKTUS

és EGYséged
lelke lebeg vala
KÉTségeim
fölött

és lőn
a
FÉNY

KRISZTUS

Szemed felgyújtotta szemem; ma is
szelíden ég bennem tüzed, mint ünnepéji lángok –
mint izzanak karcsú, fehér, fiatal téli fák,
ha szikráikkal megdobálják őket
az égen nőtt gyémánt-csillagvirágok.

Rést ütöttél a lelkemen; ma is
ömlik belőle, mint sebből a vér, szavaid fénye –
mint téli éjszakán a nyitott ajtón
ha kiárad a fölszikrázó óra
a lét világos, szívmeleg reménye.

Lényem fölitta lényedet; ma is
úgy őrzi létem létedet, mint föld őrzi egét;
mint makacsul s elvehetetlenül
és függetlenül minden változástól
őrzi a test a maga melegét.

A LEGSZEBB

Miféle testekbe szorult a Legszebb,
milyen elapadt forrásokba rejtve,
hogy virágzását mégis megjelentse –
mi durváncsiszolt borús homlokokra
forradt a kígyó, karmolt rést a rózsza,
milyen kilyukadt, horpadt mellkasokra
száradt szíve, az örök Dobogás –
mégis jön és jön árnyak havasából,
hazugság-hályogos egek alatt
szürke gumihal-terror oldalán,
Ő, kit világgá téptek, úgyszólván semmi
nem maradt véle, csak önmaga-lelke;
azt köti koszorúba
kioldozódott cipő-madzagával,
míg feje felett megreped az ég
világgá-érett holdezüst gyümölcse
s hajára hull a vére, s íme, akkor
hajából hamvas patakok erednek,
és amikor a feje lehanyatlik,
a hegyek ránca langy völgyé simul
s mikor a szíve végre elcsitul,
elhallgatnak a barna csalogányok
s a hajnal arca
mélyen elpirul

HÚSVÉT

I (március)

mellemben egy madár
torkomban duzzanat
ledér és lassú hívások a tél
tűszős fehéréből
kis kék kopogtatás

igen
szabad

II (a szüzek)

Szürkés és érdes.
Mi kis kék virágokról hallottunk
a gyermekkor vége felé –
Nem, ne! Még ne.
Félelmünkből vak források fakadnak.
Csak lassan, okosan.
Így. Fordulj el.
Gombolkozz ki.
Lépj ki magadból –

Mi várunk

III (várakozás)

tompa arany fekete mélyén
térden amíg fölszívódik a zaj
hamvas homályba-lobogás
felnyúlni izzón

láng-fehéren

és

kitárni

és –

fuvallat?

IV (keresztvitel)

a sehonnan s a sehová között
kifeszített szavakon lépegetve
a holnap alatt s a tegnap fölött
könnyű kis kereszt a vállunkra vetve

V (mosolyogva beszélt a szögekkel)

mosolyogva beszélt a szögekkel
ajka s ellökte
az édes ecettel telt vigasz-émelyt
s bár a legyek
buzgón telezengték már az időt
Ő lassanként
elaludt

VI (a mennybemenetel)

Mikor a téboly elapad
S az ítélkezők megpihennek,
Mindig akad egy pillanat,
Mikor a latrok égbemennek,

Kapnak sonkát, kalácsot és
Kedvesemnek nevezik őket,
És meghallhatják ébredés
Után hírért az Érkezőnek

VII (az asszonyok)

Most.
Most aztán elkapták.
Most aztán elkapták és meglesték a titkát.
Most aztán elkapták és meglesték a titkát
a fiúnak a fehér gyolcs alatt.

Letették szótlantul.
Sziklát gurítottak fölé.

Azóta szülnek.
Álomban és ébren.
Mióta látták.
S tudják, hogy hiába.

VIII (feltámadott)

Fáradt, szelíd és szép és szomorú.
Borzolódik a tócsa gyöngé háta.
Feszül az ünnep, fején koszorú,
Az út eléje lép. Vértük a lába.

Földet csókol a talp és föld a talpat.
Rész nyílik: hiány sebzi az időt.
A tér remegve tágul. Nő a harmat,
S egy perc kinyúl és megérinti Őt.

IX (március)

Szél és virágizom.
Fehérre duzzadt lepedők repednek.

Szeretem, aki eljön,
nem szól,
megáll a kapuban,
megoldja saruját.

Tejtől lucskos hajnal: madár sikolt,
fordul a Föld.

Fogan.

IRGALMATLAN SZELÍDSÉGED

irgalmatlan szelídséged arca elé
vond ma a feledés hűvös hatalmát
óvja fényedtől az emlékezés
leomló lépcsőin hozzád halandót

MINT ISTENT

Mint Istent, úgy szerettem minden embert,
akit szerettem. S látod, újra s újra
visszapörög a térbenyílt burokba
(melyet méhednek hisz) s elbújik Benned

szeretetem, gyámoltalan kis állat.
És inkább megteremt a vízből és salakból,
csak ne kelljen
idő előtt meghalnia kegyetlen
halálokkal, melyekre nincs bocsánat.

Így teremti meg istenét az ember
(magányból, mely harsogva zeng az égben,
vagyból, mely már fehérben ég, fehérben),
hogy szerethesse őrült szerelemmel.

Így teremti meg aszott föld porából,
kutak vizében így leli föl arcát,
így hallja meg – csontjaival – a hangját,
melyet izzása izzóvá varázsol.

Kiket szerettem – Isten, istenek,
leléptetek, nem illendően éppen.
Bent laktok most egy kongó-üres égben,
s én víg könnyekkel egyre nevetek.

MONDÁ A BOLOND AZ Ő SZÍVÉBEN

„Mondá a bolond az ő szívében: nincs Isten.”

Pedig tele az erdőalja fűszálakkal és gallyakkal,
hogy fészük legyen a kismadaraknak,
s a rideg hegyen élő ragadozóvadak nagy sebeit
meggyógyítja a nyáluk s a réti füvek,
és az öreg fák törzseiben odú várja a télire gyűjtött
makkot és sárga bogyókat,
és ha a fagy jön, lehullik a hó bolyhos takarója,
ne fázzon a mag se a földben,
és a folyókban – a jég ha beáll – a halak elalusznak
a lágy iszapágy melegében,
és a vonító, vad szelek ellen
megáll a sok emberi hajlék,
ott a szikrázó fagyban a házak erdeje
rejtekadó, melegillatú jó menedék,
s míg kinn farkas üvölt, benn gyertyát gyújt
a messzirelátó, őrzőszívű reménység.

„Mondá a bolond az ő szívében: nincs pedig Isten.”

Mert nem tudja szegény, a bolond, kit is őriz
szíve meleg menedéke.

HITEM BENNED

Hitem Benned, ki nem vagy, Istenem,
mint a tenger szüntelen árapálya,
oly nyughatatlan: ha órája jó,
gőgöm megduzzad, szikláidra tör,
haragvón ostromol jelért, egedre nő.

Szelíd idején a nyugvó apálynak
lelkem lassan lábadhoz térdepel,
tenyeredbe hajtván fejét, elalszik,
Te sóhajtasz, álmában beleborzong
és sóhajodra sóhajjal felel.

Szelíd hitem s haragvó tagadásom
ellened s benned, ki nem vagy, Uram,
ez az én ébrenlétem s álmodásom,
legátkosabb, leggyönyörűbb utam.

URAM, TE NAGY VAGY

Uram, Te nagy vagy, végtelen,
Teremtésedben féktelen,
Mint széltámasztó, nagy lovak –
Mindenben, mindig önmagad.

Vagy mindenütt, és vagy a mindig,
Hő-valóságod fénné izzik.

Én nem vagyok, csak múló másod,
Árnyékképed, vak krónikásod,
Nem vagyok más, csak hű hiányod,
Hullongó porba írt feled.

Hívsz és hívsz, s én még nem megyek.

Te vagy, én még alig vagyok,

Te énekelsz, én hallgatok.

Fűszál vagyok. Égre nővök.
Egy szellőcsóktól megtörök.
Kozmosznyi csend hasad belém.
Sarló sóhaja hull felém.

TEKINTS LE RÁNK

Hegyek görögnek rám a te szemedből,
sziklái a magánynak.
Lesz-e elég könny a követ feloldani,
lesz-e elég csönd a lelket eloldani
zsivajától a boldogsághiánynak?

Tekints le ránk, Uram, a Te hegyedről,
mert kínja nagy egyedül a paránynak.

IMÁDSÁG

Kérlek, Uram: tedd, hogy a dolgok
azzá lehessenek, amik.
Lásd, így örökké önmagukra vágynak.
Tükörbe csak a halott lelke nézne,
S nem bódítanák kormos, sűrű vásznak.
A nevetés lehetne nevetés –
s a boldogság: áttetsző, tiszta látszat.

És tedd, Uram, hogy minden úgy legyen,
ahogy magától lenne:
hogy vagyok, őneki ne fájjon;
hogy nincs – nekem ne.

ŐSZINTE FOHÁSZ EGYSZUSZRA

nem panaszkodni és sírni kell
és égreátkozódni
a horpadtorrú krisztusok mögött
és bámulni hülyén
az árokparti rendetlen füvet
s könyörögni csukott szemmel magunkhoz
és gőgöt játszani
(megőrülni

megkorhadni

megaszni)

nem várni kell míg kockánként kaparják
földbe boldogult játék-vár-magunk
s árnyékaink színére hamvadunk

nem állni kell míg örvénnyé vadul
körülettünk a hullám bölcs szabálya
s belénkfullad a légy a por
belénkfullad a fény

csak elindulni kell
az óceán szele ahogy elindul

egy megkönnyebbült sóhaj a futása
vibráló nyugtalanságok lélegzetté mosása

egy kitágult tüdő küldötte az

legyenek áldottak a kitágult tüdők
és a fújó szelek

a kitárult szívek
a nagy lélegzetek

egyetlen könyörgés csak a levegőm
Uram

lökj meg hogy elinduljak
szétfussak a világba hűvösen
orrfacsaróan mint a könny az arcban

s átáramoljon rajtam az Egész

és legvégül hatalmasan
hogyan megállítson valaki

kinek megéri hogy utamba áll
s fölszikkasztva
megütözik velem

HIT

duplaüvegű ablakok mögött
mint Nap vagyok magábaolvadó
belül robbanó szép erővel fűtött
új ház-elem –
ékköves gyík-tetem
fehér foggal és csukott kis szemekkel
mély mozdulatlansággal telve ringó
az érintetlen fűszálak között

költözzetek belém
lakjatok jól belőlem
azt is mi nem enyém
vegyétek el ma tőlem

kristályos sejtjeim
plazmává boldogulnak
én szép szeretteim
a jók is megjavulnak

Emeld fel arcodat
s kapaszkodjál meg kristályos hitemben

kezedet tedd kezemre áhítattal
mint szentély csöndje mély a mozdulat
hintázik köztünk néma félmosollyal
a frissen fürdött szerelmes tudat

URAM, MI A TERVED VELEM

Uram, mi a terved velem,
aki éppencsak létezem,
kénytelen, alig-fényesen,
hangtalan s szinte képtelen,
szárnyalni már rég szárnytalan,
teremni is virágtalan,
buzogni forrása-apadt,
menni talp-bőre is szakadt –
hová tehetnél, kósza kincsed,
valaha-voltod, mai nincsed?

De ha úgy lenne, Istenem –
ha mégis van terved velem –
szeress nagyon, örülj nekem
s tégy méltóvá
hogyan meglegyen

AZ ELJÖVENDŐKHÖZ

emeljétek fel a napitta köveket
szép őseink bálványait
s építsetek egy boldog templomot
ahol megél a fű

ellakik a madár

áldozatok a bennetek lakó
gyönyörű isteneknek
naponta májátok és szívetek
elálmosodó motorját tegyétek
a Nap tüzes áldozóasztalára

áldozatok naponta egy őszinte gondolattal
hogy a kígyó szemébe nézni gyermek-
játék legyen – áldozatok
nehéz sírásotokkal

hogy a könnyű
lélek félelmek nélkül elnyugodjon

szagoljátok meg a friss szagú földet
s ne feledjétek illatát

a könny
sós cseppjével mossátok arcotok
s verejtéketek őrizze az ízét

ivódjon sejtetekbe a molekulákban
megkötődött igazság

Emeljétek
fel a napszülte fényes köveket

s építsetek egy boldog templomot
magatokból

a nyomorult s kiéhezett

(Heine helyett Heine-Medinnel oltott
aggódó és elaggott
hamva- s porához visszaérkezett)
mégis alig-alig

emberiségnek

ITT ÉS MOST

Itt bűz és sár,
amott az égi harmat.

S ez itt és most
mind bennünk sír és hallgat.

Magunk vagyunk,
együtt a mindenekkel.

Test és lélek,
állat és Isten. EMBER.

AZ IDŐ MUNKÁJA

Nekünk munkál, lásd, az idő.

Elárasztja a duzzadót,
a csörgedezőt elapasztja,
befújja porával a gyatrát
és ami kincs,
a föld alól is kivirágzik.

FÉLD AZ IDŐT

Életünk útja erre-arra fordul,
ahogy vágyunk a vélt célt kergeti –
de fölötte az idő szele mordul
és perceinket porba pergeti.
Megállna tán, ha félnéd vad futását
és hagyná, hogy a percben megmerülj –
de ha nem érzed kígyósurranását,
hiába futnál, hogy megmenekülj.

Féld az időt, mert ő urad;
szelíd magánnyal áldozzál neki;
cserébe hosszú pillanatot ad,
s egy hosszú perc szépséggel van teli;
féld az időt, mert ő – te vagy:
életednek, ha néki áldozol;
állítsd meg és gyönyörködj benne hosszan,
mert anyád ő – s te, alig-embrió,
méhében alszol s róla álmodol.

ÉVSZAKOK

Piruló rügyön reszkető sugár
matat. Újszülött kis szellő kalimpál
ág-bölcsejében, vacog, de a nyár
hő sejtelve felfűti és elalszik...
Álmában orkán: tízezer madár
szárnyas örvénye - s felfakad a lusta,
hevült mezőn lúdbőrző búzaár.
És már feszül és kisajdul az édes,
ragacsos nedv az újraszűz anyákból.
Szélfútta arcát becsukja a fényes,
kék-élű ég: már befelé figyel.
A szűkülő tájban a szél beszédes,
nagy kedve sorvad: té- és tova-szállong,
s mint fázó hópihe, fáradt-fehéres.
És ott a barlang, vak torka kitárva,

s íme a szél

megérkezik

magába.

JANUÁR

Ó, antenna-lóbálgató lompos, ledér szelek,
híg levegőben párálló fehér lélegzetek,
ó, cifra dér fagyott fűszálak fűrészes hegyén,
hópelyhek, halni hulldogálók pocsolyák jegén,
ó, tiszta fagy, megmártózó a mocskos olvadásban,
felhő-lepel mögé bújt Nap csatakos köd-palástban,
ó, tétova, tompult tekintetű téli világ,
kitárt karral halált kiáltó hámlótörzsű fák,
himlőhelyes, halott földben fáradt, fagyott erek,
ó, csúszómászó, pikkelyes őshüllő-emberek,
bár vétkesek, selyem helyett rongyba nem öltözők,
bár pusztulók, rútságukra hamut nem öntözők,
bár bánatuk, e béka-bánat, sáros földön ül,
bár nevetésük – szürke köd – házukra ráterül,
egy sem lobbantja fel szemét és néz ki ablakán,
hanem megül kis életén, mint varjú fenn a fán –

hát meggyújtom a négy sarkán e bűzös januárt,
ha senki nem segít megölni a közös halált –

ó, lángnyelvek, felágazók, világ-nyalogatók,
kisszerűséget, korcs közönyt összeroppantatók,
apró aljasságok levét mind felhörpölgetők,
tűvel tűzdelt tekinteteket megölögetők,

ó, antenna-lóbálgató szelek, segítsetek!
lángot lobbantva, pernyét fújva sepregetsetek,

hogy zúgó, zengő, zuhogó tűz zárja karmait
a világra s ne kímélje elfajzott barmait,
hogy a leomló ég alatt pusztuljon minden átok –
hogy szelídszavú szent Tavasz szüljön új,
szűz világot.

TÉLVÉGI TÜZEK

télvégi tüzek
parázsló füvek
zöldujjú lányok
gyűrött a szárnyuk

táncuk karéja
kering köröttem
kihűlő kemence
koromlik mögöttem

ALSZIK A TAVASZ

A tél mocskát cipeljük
sarat a lábainkon
didergető-undok utálatot

porízű nyálat köpködünk
csak zsebkendőnk sétál velünk
s elnehezült ócska télikabátok
lógnak a vállakon

és megbetegszünk újra
vége nem lesz
vicsorít benn a láz
az ész fegyelmez
és döntenek erőtlen izmaink

sápadt arcunkra sápadt fény vigyáz
színtelen izzik kályhánkban a gáz
szürke az ég
s tél-színű minden ing

pedig hazudtok madárpiszkos ágak
fehérlő csonk-karok a pesti utcán
tavasz lesz mégis téli szél dacára
tavasz lesz néhány hosszú óra múltán

csak kucorogjunk dermedt állatok
köpjetek benzint romlott motorok
szálljon a gáz

 dagadjon meg a sár
ragadjon le minden láb hogyha jár

Nehogy kiálts! csönd legyen mindenütt!
Hallgassátok!

 A város elmerült

Hallgass város te bűzös juhakol

PSSZT

 a tavasz most ébred valahol

nyújtózkodik

 kinyitja a szemét

mozdul a föld

 szag illan szerteszét

a szél megül

 egy fény-bimbó kipattan

s az öreg világ

megmerül

a napban

A HÓVIRÁG

Tavalyi gyász nyirkos, hűvös köréből
már emelgeti kis fehér fejét
és ki-kinéz –
mint gond alól a vágy –
a hóvirág.

S szerelmünk nem lesz ott,
hogy tettenérje,
amint kitör és megrázza magát,
körülnéz, felsóhajt és
megremeg.

Sötétedik –
nincs, ki harcoljon érte,
s körészivárog
a gyilkos
hideg.

FOHÁSZ, TAVASSZAL

szeles terek szélessége
tornyos egek tágassága

föltámadó friss fuvallat
szabadkedvű szárnyassága

szívszorító szép szerelmek
holdfényhímű hamvas éjek

ezer kézzel áldó tavasz

add hogy éljek

add
hogy éljek

MÁJUS

május
hamvas az aszfalt
tűsarok feketéje villan a túldíszített gyász
leple alatt pőrén,
a kaján sugarakban
tárja magát a valóság:
a ma alatt békésen rothad a tegnap
s fenn a magasban
a holnap átlátszó terei szaporodnak
kéktömör ragyogássá

május

barna pacsirta lépte nyomában
rezzen a barna göröngy
s megadón hevül estig
hajló gyöngye füvekben
jár a szél fel-alá s emlékét
tegnapi jó kenyereknek
menti a hangya a hátán
s meg-megbotlik a dolgok
új sűrűjében s ráhull
kíméletlenszép repülés árnyéka s a néma
s tétova áhítatok szállongó
bolyhai

május

túlcsordultvizű kút

MÁJUS VAN ÉS MA MINDEN LEHET

május van és ma minden lehet –
csökönyös halottak feltámadása
élők holnapi megváltása

vizek apadása

partok áradása

május van és ma minden lehet
telesírja kezem a szél

ádáz madarak virágzanak szerte

remeg bennem egy sérült levél

MÁJUS HAMVAI

egy hónap csak

belédobott szavam
gyűrűje túlgyűrűzik
kőkeret

visszhangzó hangok
mélyről halkuló
várakozás
időbetárt terek

közeledés egy pont felé
szabad
játszadózni a térrel
vissza is?
Vagy egyirányú utca –
szűk
avagy kanyarral:

mégse? Vagy csak nem *így?*
és ott a ponttá
szűkölő vágy:

koncentrált végtelen
eléd?
hulló remény varázsa
félmosollyal
tudón és rejtőn

május hamvai

EGY FORRADALOM HALÁLÁRA

Okosul a ricsaj.

Az általános zsendülés csitul.

Még egy-egy eltévedt dongó
felzúmmög és elhallgat:
becsapódott.

Fedezékük elhagyják a bibék.

A Törvény éles, zöld tőröket állít
bomlott virágok lábai közé.

Ritkább és mélyebb érintések. Még
néhány áramütés, és megered
a föld nyála.

Ó, május!... május!...

Vége.

SZENTIVÁNÉJ

szóló szellő
sikló sellő
bolygó lélek
lápi lidércek

futnak a fények
marad a hűség
árad az édes
friss keserűség

tűzben a tündér
lepke-zsarátnok
nézz bele! láss bele!
s nem fog az átok

könnyű könnyek
mennek és jönnek
hamvaz az ének
vége a végnek

bomlik a szépség
szirma virágon
harmat a hűs ég
könnye az ágon

és csendül a csendben
a lélek harangja
és néma a szél már
és hallgat a hangya

NYÁRI VÁGY

a kék hegyek között és lejjebb
ahol a szél megáll
felhevült tág fennsíkokon
ahol a fény aranysárgát virágozik
s a tér szikrázó élein
egyensúlyoz röptében a madár

virágporos bibék álmaiban
sétálva térdig hagynám hogy belepjen
terméshordó könnyű bolyhaival
a nyári vágy forró lélegzete

s a szenvedély felizzott bélyegével
jelzetten mennék az alkony felé
ahol csöndesen hunyorogva széjjel
a világ parazsa lassan kihűl

MI-IDŐNK TEREIN

Mi-időnk terein kibomlik a búzamező,
nevetésünktől felbillen a Nap s szétloccsan a fénye
terített földeken és
tócsába gyűlik a meg-
borzongó zabban s lecsorran
a földbe... Az őz
felkapja fejét.

Szívem
így alít izzó, könnyű halált
és szívedet érzi
s reszket. Az árnyék
óvakodik, lábujjhegyen fut szanaszét
s egy ponttá szűkül a messze, ott érzed
az ujjad alatt és vége a napnak is immár
s csobban a csönd.

És ahogy elmerülünk
és a gyűrűk is szerteszaladnak,
bezárul az éjszaka s távol
a hajnal még.

Addigra begyógyul
ajkam friss sebe is, s lecsukódik
végre szemem. Te is álmodd
újra időnk, melynek terein
újrafeslik a búzamező
s nevetésünktől ki-kidől a sugár
a terített földekre... és ne
ébredj fel,
akárom.

AZ ÓSZ MÁR OTT LAPPANG

növényként nőni
öntudatlan illat
fátylába rejteni érett bibét

én elemző és
harcos tudatot
metszek magamnak s illeszttem hiába

méhek dongása messziről
az ősz
már ott lappang a hűlő alkonyatban

NOVEMBER

Liluló szájjal legénykedő esték:
várakozás a hosszan vérző Napra –
őszülő ég, higgadtan tiszta kontúr,
száraz vesszők és duzzadtfürtű lánynép
s fanyartermő, himnikus bámulás –
kisbabanyál és pergő, régi festék

ŐSZ VAN

ősz van
húlnak a mosolyok
elengedem kezed

föld alá bújva
álmodnak
a tavaszi tüzek

kezed repked
fázik
 ficáncol
zsebrevágod és füttyörészel

kezem reszket
fázik
 s nagyon fáj
zsebrevágom és füttyörészek

MÉG ÉLNI KELLENE

Még élni kellene – súgják a fák
és zöld ruhájukat lassan eresztik
a könnyeiktől nedves föld fejére.
Gyászuk vörös pompája megzavarja
az együgyű kicsi madarakat,
éneküktől reszket az őszi dér már.
Fázik a nap, rekedt hangon dalol még,
de szégyenli nagyon, hogy megkopott
és elszökik – s így magára maradva
siratóéneket szűköl a csend,
a nedvek egyre lassabban keringnek –
a nyár láza lehűlt.

Gyógyul a seb.
Szántások hegei jelzik a véres
szülés nyomát. Nincs jajgatás se már,
a vajúdás ideje rég lejárt.
S e pihenő világban fájdalom
motoszkál, mint bevarrt sebben a genny,
a szenvedés kínéles tűiért,
a nagy örömök lázrózsáiért,
a mindig-más-pillanatért talán
s a viharért, mely félelmet s csodát
egyszerre szült, szépséget és iszonyt,
kockázatot és holtbiztos jelent,
virtust s halált – szép ikerszörnyeket.

De vége már.

A bölcs megalkuvás
redői nyugszanak a föld hasán,
s megkínzott méhében alvad a vér.

Ám nyugalmát felfeszíti a szép
csodák utáni epedés –

s míg alszik,
vedli lassan a béke lomha bőrért

s egyensúlyának csöndje érleli
a lázadás mohó, még szebb petéit.

Uralkodjon tehát a gondos ősz,
regeneráló hatalma az észnek.

Ne sírjátok, fák, lombotok után:
része ez is

az élni-szép

egésznek.

ŐSZT ÁLMODTAM

Ősz álmodtam,
 üvegen átderengőt,

vendég-zsivajt s téged, ki benne áll,

és mint sólymot,
 vérirtasan kerengőt,

szívem láttam, ahogy
kezedre
száll.

ÉS KINT A LEVELEK

és kint a levelek
egybeveri őket a szél
egy pillanatra olykor összeérnek
egymást megfogni nincs kezük

aztán közjükcsap a fagy
reccsenve adják meg maguk
álmuk szerteleg a széllel
csak sebzett
 fanyar
 illatuk marad

OLYAN MA A HÓ

Olyan ma a hó, mintha hullna –
s a fehér olyan, mint a hó –
olyan a világ, mintha édes volna,
pedig keserű, mint az altató.

Fényes ma az éj, mintha nappal volna,
pedig csupán a nappal volt sötét –
úgy jön az álom is, mint hogyha volna,
kinek felszítsa elhamvadt tüzét.

Olyan ma a hó, mintha ellebegne,
s mintha égni tudna, olyan az ég –
olyan ma minden, amilyen lehetne,
ha álmunk egyszer fölnyitná szemét.

TÉL A FOLYÓN

Szakad a hó a hídra,
már mind lilák az árnyak;

összeborul a két part,
mint holt fecskén a szárnyak,

közöttük dermedt álom,
a halál jég-szaga –

zuhog a hó a hídra,

s rálép
az éjszaka.

FEHÉR FÜSTÖT PIPÁL

Fehér füstöt pipál az ég a mélybe.
Elér a földre minden hópihe.
Hulltában bomlik virággá a léte,
él és repül,
repül s meghal bele.

Jó lenne lenni s nem tudni, minek,
álmodni háborítatlan fehérret,
némán hallgatni csak a szél hideg,
okos dalát
s a szikrázó meséket.

NAPOK, ÓRÁK ÉS PERCEK

És évszázadnál hosszabb ez a nap.
És ablakomat belepték az órák.
A percek sűrű rajban inganak,
mint páfránylevélen a barna spórák.

Minden spórában egy mozdulatod
(lassan, lassan kinyújtod a kezéd) –
mint varázsgömbökben, látszik karod,
és kézfejed, s a lüktető erek.

Millió perc. Szemek. Bűvölve nézem:
mind visszanéz rám, értetlen-merészen
s szembehazudja azt, mi nem lehet –

és közben kint, a valóságos égen
egy üde perc bomlik ki épp a fényben
és mosolyog és hív – s én nem megyek.

HUSZONNÉGY ÓRA

: mint gyermekkézben megriadt tojás,
a rezgő álmom némán szétfolyik,
és ím, a reggel kotkodál s tojik,
hogymégis legyen első felvonás:

hogya dolgok között a könnyű tér
a kezdetek igéjét harmatozza
s az angyalok szerelmét áhítózza
a rossz reflexen elcsúszott tenyér:

hogya torkig érjen a maró remény
s megolvassván a világ kilenc sarka
csókot formáljon isten édes ajka
a teremtés hetedik reggelén:

hogya éva riadt csuklóján a kéz
az elfutót vér-dobjával marassza
s míg a lusta, formátlan, kába massa
sokasuló szemmel egymásra néz

s magát lesvén az ezerarcú szörny
virágkéstől szűköl szelíd vadállat –
arcára vonván az angyal a szárnyat
feltornyosuljon mint vak vízözön:

...mint sűrű harmat, úgy hullott a fény
(emlékszik éva), mint a záptojás –
ahogya lement a végső felvonás
a teremtés nyolcadik reggelén:

MIRE MEGJÖN A HAJNAL

és a kertben a rózsák
nyársrahúzott szívek
csupa könny bársony bőruk
mire megjön a hajnal

akkor elalszanak
a szemérmes fény tenyerében
s bevonják álmuk illatát

mint az öbölbe
tért hajók
a zászlót

DIDEREG A REGGEL

ajtónyílás
kiömlő fény
belőle
várakozás lép ki lehajtott fejjel

aztán lefoszlik a langyos remény
a dolgokról
lépcső húzó hideggel

rikító célok
 korlátok
 kapuk

egyszál magában didereg
a reggel

MA REGGEL

Ma reggel a Nap utánam futott,
parázsló nyomokat hagyott az úton,
a csupasz fákra tüzet borított
s úgy hagyta őket égve, jött utánam.

Előkacsintott minden ház mögül,
tűzpillantását szemkáprázva vártam,
kitündökölt rút vasvázak közül
és úgy szaladt, hogy nem érte a földet.

Én kellettem ma néki s megfogott,
szemembe szúrt s kicsalt egy árva könnyet,
fellobbant akkor s végleg elfutott,
s én nem fogom
az arcát látni többé.

DÉLI FÉNYBEN, ZSIVAJBAN

Súlyos fűrtökben csügg a fény az égen,
vakító illatoktól szédül fenn a madár.
Kell, hogy szeress, hogy kő-erős legyél
és gyöngéd, mint a fű s ne gondolj satnya szót.

Betonüstben forr a tarka tömeg,
buborékok ezrét köpi a metró,
örvénye felszív, feldob, szétterít,
súrlódsz, oldódsz s visszagömbölyödsz.

Bontatlan álmod szivárványburokban,
Hártyáin vágy üt át, remeg.

Kell, hogy keress. Valahol itt vagyok.

Rámismersz majd: úszom fényben, zshivajban,
hajamban egy szál gyűrtfehér remény.

PIROSLÓ NAPPALUNK

pirosló nappalunk falak közé zuhan
csupaszon hagyja lehajtott fejünk
a hóemberre visszafagy a könnye
ujjaink között átfolyik a szél

DE HOLNAPRA MÁSZ LESZ MINDEN MEGINT

ó ti
kik nem látjátok meg a holnap arcát
ránk virradó halottaink
testvéreim

sóhajt az éjszaka s barna szívében
megpattan egy kis egy ér
még egy utolsó dobbanás
és a világon előmlik a hajnal

ALKONYODIK

Egy kései és halkdalú madár
még szól, amíg nyugodni tér a fény;
dalának édes íze a magány –
keserűsége:
a kínzó
remény.

ÉJED HÁLÓJÁN

szétgurult szavaid a résekben ragyognak
nyomodba-gyűlt víz hűlt napot szeret
a be-nem-zárult tér felsír utánad
ki indulsz időd híját tölteni

éjed hálóján általömleni
ne űzz el álmod árkában ha várlak
csillagfoltozni kilyukadt eged
elsimítani redőit a Holdnak

HOLD-ISTENNŐ

Eressz el, Hold! a pályád,
telésed és fogyásod
ne vonzza változásod
már létem árapályát.

Istennő, megkövetlek!
Tündérek tükre fényed,
lényekbe látó lényeg –
tündökletes! szeretlek!

Mert látni kezd a lélek
és élnek mind a holtak
s a mába ér a holnap,
ha hűs hatalmad éled.

Szerelem ezüst tükre,
szeme szenderegő égnek –
szelíd trónján az éjnek
uralkodj mindörökre.

A TITKOS KIJÁRAT

Álmunk árnya a tudaton: sötét rés
a rabság kimeszelt falán.

Ott mögötte szorong a végtelen
(ha van ott valami egyáltalán).

Világít a kicsinyes bizonyosság –
az álom a fényt elnyeli.

A titkos kijárat ősi jelét
kifakult, fáradt félelem fedi.

II.

A LÉT FONÁKJA –

A TUDAT POKLAI

A LÉT FONÁKJA – A TUDAT POKLAI

„Visszájára fordult a Minden színe”: „az ördög jár a vetésben”

„Minden-Egész eltörött” – „az ember százarcú tükör”,
tudata a darabokra hullt Isten létezési tapasztalata a Földön.
A létezőnek mint résznek szinte lehetetlen önmagát szeretnie ideálja, a Teljesség fényében, ezért
bújik a lélek a labirintus sötétjébe, s teremti meg ott a Démont, önmaga sötét mását, Lucifert, a
bukott fény-fejedelmet és Káint, önlelke gyilkosát,
a meghasonlás, elkülönülés, tagadás, hazugság, rontás, pusztítás és félelem szörnyetegeit.

„A fényt előlem eltakarta,
arcomat kioltotta arca.
S most más nem él,
ő egymaga van”...

„Magányos Démon, bús zarándok
repült a bűnös Föld felett.
...Már rég hazátlan kóborolt...
mert lenn a földi bús határ
nem állt ellen művészetének –
...hamar tanult bünt, vétkeket”
„az önmagát faló lélek” –

„... vad, önző rettenet,
szabad szerelmek gyilkosa...

és minden arcon...bűn és bánat marta jel –
s ha jaj sikolt, az értelem bilincse szól”.

„Ember! Ó, már nem emberek!”

„Sátán

a halálnak állapota, nem emberi lét”.

„Ő okozta megoszlásuk és visszariadásuk,
üvöltő gyötrellemmel hogy építsék a különlét kőfalait”.

„Sötét és Semmi voltak: én valék,
és a világot szültem gyermekül...
S ezer fejekkel a nagy szörnyeteg,
a Mind, előállt.

Az ember lón, és folytató fáját,
a jámbort, csalját, gyilkost és dicsőt”.

„Ember, ki zsarnok és rabszolga voltál,
csaló és megcsalt, romlás teljesen”...

„Oly bús az ember élete.

S nem csak kínnal és gyötrellemmel,
de annyi ajjas, szörnyű tettel
s oly sok mocsokkal van tele”...

Sok „ál, hideg s üres beszéd,

a szív igen-jének fonákja,
szokás fertőzete”...

„Mert a gonoszság állapotá teremtetett, hogy az embert megválthassák újra meg újra”.

„Dacolok véled, hasztalan ijesztesz.

Testem tiéd tán, lelkem az enyém.

A gondolat s igazság végtelen” –

„tanúm a győzelem reménye s a fájó, gyötrelmes bukás”.

*„Láng nap s korom éj
mint örök ár-apály
szántja az űrt”*

*...s a két erő „egymás hatalmát mérve
sötéten néz farkasszemet”*

*„Az élet mellett ott van a halál,
a boldogságnál a lehangolás,
a fénynél árnyék, kétség és remény”*

*„S az agy körül árkok és falak...
a Sátán székel itt Hálóiban
...(s) a Fény ellen zúdítja itt
egy halálos éj rostjait”*

...”s az Úr mély árnyban él.”

*„Oh sírjátok testvéri könnyeket –
győz a hazugság – a Föld elveszett!”*

VISSZÁJÁRA FORDULT

visszájára fordult a minden színe
nem mernek történni a dolgok
megállnak az órák a küszöbön
s elsomfordálnak behúzott farokkal

nemlétük jóvátehetetlen

szépségeik töltenék űr-időm

megfulladok
hiányukba
temetten

A MEGVÁLTATLANOK

Émelygünk, lázadunk.
Nyakig magunkban gázolunk.
Ha nevünkön szólítanak, megreszketünk.
Csak magányunk alszik velünk.

Fejünkön dudva: haj.
Koszorú rajta: bánat.
Benőtt a fű, mint lomha sírokat:
elvadultunk! vigyázat!

Gyertya ég hangtalan,
hullik róla a láng,
az is bizonytalan,
tudja, hogy nincs anyánk,

ágyunk hideg, agyunkban láz vacog,
nem értjük e cifra kálváriát,
hisz' együtt kéne vinni a keresztet,
Krisztust, meg az ő angyalát,

együtt inni a keserű pohárt,
együtt halni a rozsdás szögeken,

lenni hívő s megváltó lenni egyben,
aki a Via Appián megyen,

„Quo vadis, Domine?” – mondani nekünk
és válaszolni nekünk: „Itt vagyok.”
Nem vesztegetni az ingyen kegyelmet,
nem hozni hiába-áldozatot.

Émelygünk, lázadunk a rosszaságban,
fejünkön dudva: töviskoszorú,
nyakig gázolunk ostoba magányban,
éjszakánk kín, nappalunk szomorú.

(Akiknek fájnak a legszebb mesék,
kikben szenvedést vetnek el az álmok,
akik mégis mesetejért fejik
a mesétlen, kőtőgyű valóságot –

a legsötétebb éj azokra hull:
tehetetlenség kínja száll azokra;
szívükön egész éjjel ül a bánat –
vedd őket, álom, megváltó karodba.)

ÉS ÍGY VAN MOST MÁR

nem túl gyorsan s meglehetősen
önkéntelenül
belehabzik a nyárba a lonc
kapukon kihajolva bevárni
a szél-akarást
szakadás-szegülést
alig is megadóbban mint egy üveg
langyos kólában a lomha
lilás buborék
ahogy nézi csak egyre egy tétova
tompá tekintet
kicsit habozón

akarta-e ő

vajon ő? s hogy akarta-e? vagy
csak lett mintegy
magamód puffadva
csak úgy

míg egyszer-

csak feketén
kilyukadt
netalán

és most
van
és így van
már
az
egész

AZ EGYETLEN FORRÁS

A világ lassan megkeményedett,
sziklává vált
és emlékművet faragott magából.

Elém állt,
hogycsodáljam
vagy ledöntsem.

De én elmentem mellette lehajtott fejjel
és rá se néztem.

Akkor sírvafakadt.
Sírt a világ.

Könnye az egyetlen forrás,
amely még
iható.

A JÓSÁG VISSZALÉP

A jóság visszalép,
a vágy elnyeli a kilincset,
az igazság szaglász,
 körbeszalad,
 lyukat keres.

A boldogság elbújt egy vak tenyérben –
a fény a tükrökről
 mind visszafordul.

Nincs hova menni:
 szétszaladt az élet,

szerelmem is kifolyt

téveteg

ujjaid

közül

MENEKÜLÉS

Abba menekülsz,
amitől szaladnál –
minden sarkon magadba ütközöl.

Lásd el bajod.
Verd véresre a képed.
Utána szépen megtörülközöl.

NEHÉZ IDŐK

a jelek
visszabújtak a vonalak mögé
bárki (azt hihetnéd) beléphet
s azt mondhatja akár: *én vagyok az*
és lehet hogy tényleg nála a kulcs
de lehet hogy álmodat morzsolgatja
a zsebében amíg rádmosolyog
vagy elédlötttyinti poshadt magát

s hiába hátrálnál (nincs már csak az ablak:
a falakban kitöltve hiányod) –
épp elférsz két mozdulatod közt
a szűkös időben

és ha dönteni kell:

jó-jó
repülünk
de hová?...

akasztott

rózsa parancsol irányt
vonalak jelrejtő hálójába csapódni
remélve

 hogyan érik
érik közben a tágas

 nincsen-Idő

A TENGER KÖZÖNYE

Ezeken az utcákon is
az emberi egymásrautaltság
e félelmetes és öntörvényű építményein
és földjeinken
ahol a gépek hangjai
másodpercenként nem-is-tudom-mennyi
frekvenciában tépdesik
a legelemibb szálakat és egyben
a legvastagabbik köldöksinórt
melyen át a Föld táplálta az embert
s magányunkban
melyben gyűrűzne és burjánzana
a sok drága kapocs

fantáziánk

vértoluló és könnyű és nehéz
és kéz-remegtető képein is
ömlik s a sóvárgást is mind lehűtik
nedves-büdös borogatásai
és minden lázat lelohaszt
tudatunkban s az egyensúly felett
örkődik precízen s kibírhatatlanul
még az egünkön is
mely rendre lázad s inkább dideregtet
semhogy hazudjon kéket

üreset –

még az egünkön is
ott hömpölyög A TENGER KÖZÖNYE
a síkos halaké
a végtelené és az öröké
a „mindez-teljesen-lényegtelen”
racionális torz irrációja

az érzések teljes inflációja
a gazdasági egyensúly s az ész nevében
a legmeztelenebb embertelenség
a humánus nevében
az összezsúfoltság iszonyatos
tenyériszasztó-hidegverítékű
könnycsatakos magánya
a közösség nevében
a szeretet kivégzése szavanként
s mozdulatonként „társadalmi jólét”
s „magasabbrendű” emberi kapcsolatok nevében
az élet csontvázzá csupasztítása
a „jobb élet” nevében

A TENGER KÖZÖNYE UTCÁINKON ZUHOG MÁR

e félelmetes lassú sorvadás
s tudom nem akarjátok
de megfertőz ez az előregyártott
kényelmes jó civilizáció
ízlésesen tálalt pótszereit
megszokta gyomrotok
az IGAZIT
kihányná
túl erős
és megemészthetetlen
és fáradságos és nehéz nagyon
és fájdalmat is okozhat s hiszen
fölösleges
mi kíméljük magunkat
az élet árt a vérnyomásnak és
mennyire a gyomornak!

szörnyű még
rágondolni is
milyen ostoba
aki ma még
értsük meg

MA

fölzaklatja esetleg önmagát
s nyerszet eszik (nem jó neki a pép)
és sírással rontja el a szemét

csöndben ülök
látlak magam előtt

látom a szívedet

rohadt

kívülről még nem látszik rajtatok
szépek vagytok
fényesek-színesek mint egy konzervdoboz
de

VIGYÁZAT! FELBONTANI TILOS!

nincs benne semmi
de az mérgezőbb
bárminél ami tényleg létezik

sírva ülök (így mennek el napok)
szeretem ami lehetnél

ÚRISTEN MIT CSINÁLTÁL EMBEREDDEL

ÜTSZ

Ütsz:

másban önsebet

légy irgalmasabb

könyörgök

magadhoz:

elvenni se sokáig adatik

NEM LEHET

ha hirtelen letérdelnék
s megölelném a földet
vagy megkívánnék néhány korty meleg
- még a fejestől habos -
friss tejet
vagy egy felizzó ritka pillanatban
megcsókolnék egy halványkék-erű
egy idegen
kezet

rögtön kiderülne
hogyan **nem lehet**

hogyan sokszáz(ezer?) évek állnak őrt
és kínokkal megszenvedett
(és az emberiség
kultúrájának nevezett)
tabutömeg felett
amit én meztelen
vad vágyaimmal
szörnyen meggyaláznék
s nem átallanám mindezt ráadásul
és esztelen
boldogságnak találni

mikor helyette ott
a fejlett és szabályozott
máris egyetemes
s még egyre táguló
testvériség

és nevében
az egyelőre még
nem szagos csak színes
de kárpótlásul tervezett
csodákkal-tele-vízió

MINDENKINEK! MINDENKINEK!

új fogkrémet s a finom és okos
szabványcsókok s szalonbeszélgetések
fejlesztéséhez új elektromos
fogkefét is ajánl
kinek-kinek
saját mérete s vágyai szerint

...de talán mégse csak –
talán mégis lehet

tán maradtak még érintetlenül
kimondatlan/szabálytalan szavak
s szabványon kívüli/őrült hitek

várom hogy szólj
hogyan adj
 ha van neked
vagy ints csupán

talán azt még szabad –
talán azt még
lehet

KI HALLGATÁSSAL ÖLT

Ki hallgatással ölt,
szóba legyen temetve;
őrizték örült angyalok
sírva és énekelve;

sídját dongják körül dalok,
s mint komor katonák
kerítsék szuronyos szavak,
földbészúrt kopjafák;

ki hallgatással ölt,
váljon hanggá a lelke,
s legyen egy süketnéma is,
aki kiénekelje.

EZENTÚL

Nem járok álmok között nyitott szemmel –
Úgy fogok élni, mint a többi ember,
Kik nálam jobban tudják, mi a játék,
S hogy az életben semmi sem ajándék,
Kik soha el nem herdálnak egy percet,
Kik álmukban is tesznek-visznek-vesznek –

Nem ábrándozom többé a barátról,
Ki majd leold a kín hideg vasáról,
Ki erős és jó, s védettebb, szelídebb tájra von,
Kinek kezében símogatás bújik, nem pofon –

Nem járok legyek között nyitott sebbel,
Nem fogok játszadoxni vérebeikkel,
Folyton elcsúszni szavak símaságán,
S felnyársalódni tettek durvaságán –

De nekiállok sok-sok pénzt keresni,
Ábrándokra időt nem vesztegetni,
Fürgén hazudni, számolni sokat,
Lehagyni mind a főkosokat –

S akkor a boltban (nehogy már becsapjon)
Jól megkenem majd a kereskedőt:
Sok pénzemért olyan barátot adjon,
Ki nem megy el köszönés nélkül
az ajtóm előtt.

AZ ÁLMOK ARCA

Ha egyszer álmaid arcába nézel,
megdöbbsz legféltebb álmod arca –

azt gondoltad, csak a te arcodon
látszik meg sorsod sok kudarca, harca,

nem hitted volna, hogy a legszebb álmok
mindig együtt öregsznek veled,

s ezért, ha egyszer
mégis megtalálsz,

legdrágább álmod

föl sem

ismered.

A DAL LECSENGETT

a dal lecsengett

a bűvös harang
nyelve húshangú testéhez nem ér el
fölmocskolva bebicomázva vérrel
kezéből hullt kezem sebzett galamb

tollavesztett sas föld felé körözve
verébnevetség ő ki sántikál
körötte nincs csak a kacér halál
s az is faképnél hagyja elzörögve

tébolyult szárnyalásban sziklahegyre
hullhatott volna részeg szerelemben
de szeretője kivel égbemenjen
se szárnya nincs már ami elérse

hahol pihenne nyílik a mocsár
fészketlen mozdul alóla a föld
úzi a lent és lenyomja a fönt
s a kettő között nincs egy gally se már

KERTEMBEN BEÉRT A BÁNAT

Kertemben beért a bánat
tudatom megfente kését
megvolt a víg szüret is

lehámoztam róla a reményt
a levét lefőztem
feldaraboltam az emészthetőség miatt
felöntöttem könnyel egész
 az üveg pereméig
s megcukroztam keserőséggel
hogy jó sokáig elálljon

átlátszó szép hazugsággal lefödtem
rugalmas élnitudással jól begumiztam

és most kamrám polcán díszeleg
 várván
a ritkagyümölcsű
 unalmas
 téli időt

AMI MEGMARAD

A vihar!
vagy tán egy hangya
vagy egy fűszál volt?
ami fellökött
és szerteömlött lényed
kimart edényed
énbelőlem
a föld felitta
szél szétfújta
 nap felszárította
utolsó csepped is szalad
széthordják a szorgos hangyák
előlem
nekem csak kimartságom
csak kimartságom tudata

csak kimartságom tudatának emléke
ha egyáltalán

megmarad

CSODA ÉS VALÓSÁG

I.

kitárul az idő

rászáll a vágy

beérik a csoda

II.

s a lepkeszárnyérintéstől

újra-kinyílt virág az alkonyatban

egy ganajtúrót fogadott magába

TALÁLÓSKÉRDÉS

Adják: adom:

Kötélen/pókfonálon:

Feladni nem – feltenni megteszi;

nem érvényes, csak kilyukasztva
és/vagy: néha baloldalon nyilall:

ejtő ágyékból feketedve
fekszik hazug ujjak alá:

legkisebb közös többszörös

(mi életnek hívjuk, de
mindhiába)

NAGYON VIGYÁZZATOK

hozzám keserűvizet inni jár
(koldushoz a király) –
ő tudniillik boldog:
egyensúly laza izmok
minden reggel futás a hóban
egyszál vékony gatyóban –
„és – nem fázol?” –
hogy én? Hogy ÉN?! HOGY ÉN!!!!...
ÉS ETTŐL DUGIG JÓLLAKIK
aztán a meghajtó igazságot
belőlem issza
hagy a ragyogó üvegen
zsíros nyomot
azt mondja
„ÉN BOLDOG VAGYOK”
és ásít

NAGYON VIGYÁZZATOK

AZ EGYETLEN KÍVÁNSÁG

Minél kisebb legyen –

levélszálon kis gyáva szürke csík,

egy szállongó pihe

(hogy elhajthassad röptibe'
s kezekben ne maradjon
semmise)

és ne kerüljön semmibe
se másnak, se neked –

megüljön csendesen veled,

ne kelljen
látni
se

A KÓBOR ÁLMOK

Esténként téged is
kapuig kergetnek a kóbor álmok.

Csillogó kulcs, üveg...
Néznek, ahogy kikaparod a postád –
négyzetes gondok, apró hírek...

Elindulsz fel, a biztonság felé.
Éhes, lázas szemük hátadba céloz.
Valahol mélyen sajdul az ideg...

Állnak és nézik, ahogy összegörnyedsz.
Szíved helyén tűszúrásnyi hideg.

És szétszélednek szűkülve. Az ajtó
Nyílik s te odabotorkálsz a célhoz.

A kedves zaj, a megszokott falak,
a tapétán
a szürkülő
színek...

MOST LEHET FOLYTATNI

megpördült a kerék
kihúzták számodat
neved kiáltják

hallgatsz

nem mered felmutatni szívedet
félsz hogy letörlik hímporát
félsz hogy kitűnik
nincs mit letörölni

számod koppanva visszahull
nyerési esélyed nulla alá esett
felsóhajtasz és elindulsz *haza*

most lehet folytatni az életet

a fridzsiderben a tegnapi pörkölt
papucsodban
saját lábad
szaga

JÓL VAGYOK

Jól vagyok: rég kiérdemelt
halálom elkerül. Még
nyomomba gyűl a víz s nem habzanak
csókomtól a kutyák s a gyermekek.

A levegőt ingyen veszem,
s a konyhán
velem veszekszik asszonyom.

Vagyok.

NE LÓGJ KI A SORBÓL

egyformára nyírott füveinken
a kín rozsdás sebei
és rajtuk a reggel könnye
és a galambok
lépte ragyog
NE LÓGJ KI A SORBÓL
éles a néma parancs
de a fű nem hagyja magát
míg szép nyara tart
és újra kinő
egyenes derekakkal
mind a saját mértéke szerint

mindaddig míg a Rend hideg kései
nem lendülnek újra a vágyak
zöld-eleven hulláma fölött
és meg nem kapja újra ki-ki
(saját mérve szerint)
az „egyetemes harmónia” rája eső
épp most esedékes
friss
sebeit

GÖRBETÜKÖR

Görbetükörben egyenes
derékkal áll világunk:
felöltözünk a meleghez
s levetkezünk, ha fázunk.

Hitetlen hiteddé levék:
ürügy a boldogságra.
A szenvedés joga elévült
vagy átruházták másra.

A boldogság engedélyezve van:
két aláírás, sorspecsét.
Ma s holnap is... Retesz. Mámor üvegből.
Hogy meg ne *sántuljon*.

A bőr sápadt.

Sötét - - -

ESKÜVŐ

virág
fehér virág
fátyol és gyűrű s öv
s örök
-re esküvés

csók

aprópénz csörög

a járdaszélen

piruló

köpés

A TÁRSASÁG

A társaság épp jól érzi magát,
Apró játékok folynak körbe-körbe,
S az ember egy szempárban a saját
Magányába lát, mint ki néz tükörbe,

S most veszi észre, milyen meztelen,
Hogy körülnyalja nedves nevetés –
S rádöbben megorzongva, hirtelen,
A semmi mellett mily sok a kevés.

FÉRFILET

Léted kerek, hibátlan,
mint az alma:
magábazárt, sértetlen férfilet.
Járkálhatok halálig körbe rajta,
nem érinthetem drága belsejét.

Nem ismeri belülről,
csak a féreg,
amely édes nedvéből tartja fönn
nyomorult életét.

TARTSUK A FORMÁT

Tartsuk a formát, gyerekek:
Fel a fejjel, hasat be, ki a vállat –
Ne legyünk fegyvertelenek,
Még szembejöhöt valami vadállat;

Tartsuk a szintet, gyerekek:
Mindenki vágja zsebre a kezét,
S vegyük be a kitűzött szíveket –
Még leszarhatja valami veréb.

ÉLEKTRA

én kérem árva királylány vagyok
anyám megölte apámat a kedvese kezével
és most az ő szemével bámul engem

öcsém inkább varanggyá változott
csak hogy ne kelljen megbosszulnia

dehát a többi ember

mitől boldogtalan

A MADARAK NEM SÍRNAK

Hogy' felejthetted el, hogy tartozol
emberi szóval? Fenn a dombokon
nem sírnak a gyanútlan madarak,
pedig holnap reggel lelövik őket.
Sűrű, édes a harmat. Mind hiszünk,
pedig köztünk jár az éber vadász.
Rebben a szárny, emeli föl a létet,
pompás célpont. Mégsem totyog. A vágy
erő. Hogy' felejtetted el,
hogy megkeresd egy szóval én-szavam,
mikor rajtad a célkereszt? s tudod?

Az alábbi két vers Makay Ida: Mélyvízben c. versének mintegy lehetséges folytatásai. Ezért először a motívumot hordozó idegen verset közlöm:

Makay Ida: Mélyvízben

*Kínos csapások. Nem szabályosak.
Konok ítélet körben minden arcon.
Már soha nem ér közelebb a part.
És meg se moccan egy sem ott a parton.
Ideje volna abbagyni már.
Mit bámultok ottan? Semmi se kell.
Se könny, se szó, se öv, se szalmaszál.
Csak annyi még, hogy forduljatok el.*

NE FORDULJATOK EL

Nem. Az se kell, hogy elforduljatok –
majd megpróbálok megfulladni csöndben,
fől ne szántsam részvételt arcotok,
és borzadályt se vájjak a közönyben.
Nem kell semmi! – s hogy álomban, se ébren
ne kísérthessen pusztulásom képe,
elfordulok én – a céloom bemérem,
és igyekszem, hogy gyorsan legyen vége.

DE HA MÉGIS MEGÁTALKODOM

De hogyha netán megátalkodom
iszkolhattok el akkor mind a partról
ha megátalkodom
utolér akkor mindenkit a hangom

úgy fogok hörögni ahogy egy erdő
ha egyszerre minden fáját kitépik
és vinnyogni akár egy asszonyállat
mikor sárkányok a gyermekét kérdik

hiába futtok úgyis utolérlek
felhőhasító éles bánatommal
elfordulhattok elébetek állok
zöldarcú síró véres fájdalommal

ha megátalkodom

dobhattok akár hegyeket a vízbe
küldhettek szót sikolyt mentőhajót
megfulladok egy cseppnyi édes víztől
a levegőtől is megfulladok

hogyan lássátok hogyan halljátok hogyan késő
lett volna idő megmentésre áldott
ha megátalkodom mind eszét veszti
aki akkor ott kint a parton állott

LATINOVITS

hiszen megölték volna úgyis
hiszen megölték

hisz nemcsak ők
hanem mi

hisz nemcsak őt
hanem mindenki mást

mindannyian

mindannyiunkat

hát mit lessük lenyomatát a vásznon

mi adhatunk csak

önfeloldozást

JÓZSEF ATTILÁHOZ

kit megfeszített-ember-volta
(emlékként) már-már istenné aláz
ki láz

immár örökre hűlhetetlen
s vigasz s iránytű s dal és kotta
és a világgal kibékíthetetlen
csak-önmagával-azonos igaz

te fogcsikorgásból összedalolt ház
melyben kegyelettel fagyalatozó
látogatók vagyunk

kényelmesen és bármikor
(meg)köve(t/z)hető
„nemzeti halottunk”

föl ne támadj

vigyázz

FONÁK FELTÁMADÁS

I (ave)

anygyalt látok
könnyezik a huzattól
húz a hasam
holnap –
feltámadás?

II (rosszkedvű születés)

Puff.
Egy bölcső?
Milyen kemény.
És az a sok szűrős meleg!
Mások halála.
Az a csillag is mit pislog.
Zavarjátok el a királyokat

III (a szög imája)

„Láttam, Uram, hegyeid.” *Édes Úr:*
Ki tudja kik keményedünk mivé?
Kalapács-csók, ó ne, szűzcsont-sikoly, még!
CSORDULJ, BŰNÖM KIONTOTT BORA, JÉZUS!

IV (a kalapács megint ütött)

megcsókolta (még mielőtt)

szelíden

a halovány tenyér

dobbanva nyílt

sikoltás gyűlt szorongva

és kibuggyant egy cseppje már piroslón

a csók helyén

mélyült a pillanat

síkossá vált a jaj

engedtek sorra

a sejtek lágy-puhán

sajdult a szög

szíve aprócska himnuszt énekelt

a kalapács megint ütött

az égből

szemerkélni kezdett a langy idő

V (a szivacs panasza)

ajkad

mosolyogva beszélt a szögekkel

s ellökött szótlán

bocsánatos könnyű grimasszal –

a kísérő katona

mérgében jól kitörölte

hónaljából az izzadt port

és lándzsahegyére
tűzve dühét meg-
büntetett engem aki
mézédes ecettel
átitatott
voltam hűsíteni ajkad
pórusaim
véred lesimítva tapadtak
volna pórusaidra
de most
keserűre száradok itt
a vertarany égben ahol
zöldeshasú döglégy
hordja halálod
halvány
hűlt
híreit

VI (most majd levesznek)

Forrón és puhán csöppentél,
mint a viasz.
A megbélyegzett bőr
feszülő emlékkal barátkozik.
Mától megcsókolhatja bárki
tébolyodott szemed.

Elengedtek.

Lassan,
lassan
zuhanj

VII (Róma)

és innentől már akármi lehet:

mindenséghalmozás – csoda – kereszt
(s aki mindezen pocakot ereszt)

kehely (fenékgig!) – váll – kendő – tamás
(ma – kétezer év! – sem kell ami *más*)

villám és anyakönny és sziklányi pecsét
az ügy anyagain

közöny – közlemény – közönség (*talán*)

épp csak az nem lesz aki szembejönne
a Via Appián

VIII (kerestetik)

Kicsit fáradt. És szép, és szomorú.
Rendszerint szembejön
és egy ital vizet kér.
Megköszöni, továbbmegy, csupasz talpa
nem hagy nyomot.

Várjuk azok szíves
jelentkezését, kik fentnevezettet
nem látták
valahol

IX (én nem hiszem)

én nem hiszem hogy volt
vagy hogy lehetett volna
hogy lehetne egyáltalán

nem tudok semmit
 csak elképzelem
törékeny csuklóit
melyekből fény szivárog

és sírok

ÁLARCOSOK A HULLABÁLBAN II

azt mondanom sem kell hogy forgatag
fekélyek

táncok

tőr

lepel

lakat

percízű álnedv műkristály-kehelyben
atomórán megakadt pillanat

csak mi járunk köztük inkognitóban

álarcosok e habzó hullabálban

maszkunkon precíz

festett műmosoly

s szívünkön szám van

kinn a

ruhatárban

LÁTKÉP 1979

Az egyenes gerinc divatja elmúlt:
amőba a divat.
De ne bánkódj, korcs – csak egy pillanat,
mindenkit térítésmentesen átkezel
a társadalombiztosító automata prés.
Úgy hívják: alkalmazkodás.
Úgy értik: önzés és csalás,
szembehazugság, hátbakés.

Az asztalon terítve az igazság –
s az asztal alatt megy a csencselés.

IN MEMORIAM NAGY LÁSZLÓ

talyiga venyige lakodalom
alászógája sokadalom
ki ne maradjon senki a jóból
újbor óbor
támfázott szőlő
jókoma-sógor
szocializmust
építünk jókor
hajnalba' kelve
jót igyekezve

beérjen a ház
csurranjon a pénz
és forrjon a nedv
és gyűljön a sok
lehetőség halomba'
a porta
dísze a dolgos kéz meg a jópofa
nótás kedv

szaporodjon a jó
a való-
ság ez – hol a tegnap? – a háta se látszik
puszta az elv
és a holnap a ma hasa mélyén
sakkot játszik

szocializmus? – nagy feneség
ház-kocsi-telek-gyerek-péNZ-feleség
mindenünk megvan újbor óbor
támfázott szőlő
jó magason a sógor

kaláka kóló lakodalom
országgraszoló sokadalom

menjen az elvtárs a búsharagosba
alászógája
nem érek rája
élünk taposva fújva rohanva
de lesz ami kell
gyere csóró
jut ha kaparsz
hogyha nem hát
jól kimaradsz

tenekem énneked kézkezet
istenke áldd meg a pénzemet

ez itt a talpak zenéje a földön

jobb lesz ha szárnyat
álmodni
se

akarsz

DAL A JÓRÓL

Ami nincs kissé bemázolva kossal,
ami nincs kissé bemártva a sárba,
ami nincs érintkezésben a rosszal,
annak a fehérnek a színe sárga,

annak a jónak nincsen hitele,
ami mögött nem fedezet az érdek –
hogy ne bosszantson soká a jele,
hurcoljuk meg az érintetlen szépet –

jól beleköpni az egész világba,
a tisztát jól bekenni friss ganajjal,
belerántani minden pocsolyába –
erős ember nem vesződik a jajjal,

felnőtt ember nem pisál szembe széllel,
nem kever össze álmot és valót –
nem törődik vággyal, széppel, szeszéllyel,
s amit megkíván, megveszi a jót.

Ami nincs kissé meghúzva a koszban,
aminek nincsen címkéje, se ára,
ami nem vált emberivé a rosszban –
azt a szegény jót
senki ne sajnálja.

CSAK ELHITESD

Felőlem lehet általad
ilyen horpadt a pillanat,

gombás a láb, langyos húgyíz az álom,
világtalan a kéz, nyeszlett a károm-
kodás, felvágatsz, vehetsz szamarat,
járhatsz vizet, szaporíthatsz halat,

bosszút állhatsz atyádon és anyádon
(túlélve őket)

mind a két világon
keresztül húzhatod
saját magad –

csak elhitesd velem,

akármi áron.

FARKASOK HÁZA

Félek tőled, mert farkasok
Laknak tebenned.
Belőlem élnek. Éhesek.
Mind engem követelnek.

Szívem rágják, vérem szívják,
Felfalnak lassan.
Félek, hogy így élek tovább –
Farkas-hasakban.

Félek tőled, mert farkasok
Háza a lelked:
Üresre ették a világot
És te
 észre se vetted.

A SEMMIRE NYÍLÓ ABLAK

Bekopogtam egy sötét, bezárt ablakon.
Nem felelt senki.
Az ablak nem nyílt meg, és én tovább kopogtam.

Kisebesedtek ujjaim, vérezni kezdtek,
de azt gondoltam: nincsen semmi baj,
ha majd kinyitja valaki az ablakot,
s meglátja, hogy érte véreztem össze kezemet,
megkeni édes írral,
s nekem jobb lesz a tőle gyógyuló seb,
mint volt a sebtelenség.

Ám az ablak soká – sokára nyílt ki,
amikor már szétroncsolt kezeimre
hiába kentek volna sebkenőcsöt,
mikor türelmemből, elhamvadóban,
egy lobbanás: ütés futotta csak;

az ablak akkor, csak akkorra nyílt ki,
mikor betörni sem volt már miért,
akkor kinyílt – s nem volt mögötte semmi,
az égvilágon semmi.

Akkor én
becsuktam és elmentem messzire,
ne kísértsen többé.

De éjjel, álmom
ha távolodik s a fény közelít,
újra látom azt a semmire nyíló
ablakot
és vérzik belé szemem.

AVE

Kikönyököltem magamból és láttam:
legyek ették az ürülékét annak,
ki boldognak hitte magát,
s a hamvazó eső
derék rózsát nevelt a sűrű tarackból,

és megkívántam hirtelen,
ne gyere el, akárhogy várlak.

Mert akkor minden úgy marad,
sűrűn és biztosan,
mint a halál,

s a körbeforgó álmok tengelye
sem lesz újra csak pókfonal, amit
szétszakíthat egy fojtott nevetés.

De amikor magamrazárt az este,
belédbotlottam mind az öt sarokban.
Lábujjaim véreznek a sötétben,
s az életből csak nyálkás nyom maradt
ott, hová lépnék, vissza, nélkülöd.

Álmom körül egy makacs pillanat döng,
csapong a gondolat és elnyeli –
fölsír a csönd.
És megteremt.

Én gyilkosom –
légy üdvözölve.

AZ ÖRDÖG JÁR A VETÉSBEN

Barna gömbölyű váll
Akarom
Látni akarom
Menni
Fel a hegyre
Kisvasúton
Pöff-pöff
Erdők ligetek bokrok
Halmok patakok
Fel a hegyre
Húz a vonat
Fújtatva-lihegve
Fennsíkok
A mező viaszérésben
Kicsordul a mag
A váll a ruhából
Gömbölyű váll

Az ördög jár a vetésben
Forrás jó vize
Mind zavaros
A poros
Tikkadt vándor
Eleped

Kösd hátra kezed

Az ördög jár a patakban
S a gömbölyűvállú kavicsokon
Szökdécsel
A lenge halál

LEGVÉGÜL

Utoljára eljött az ördög –
Eljött, végül, a lelke mért;
Szemüregei néma gödrök,
S én belebömböltem: miért?!

Miért kellett, hogy idejőjjön,
Hogy meggyilkoljon engemet,
Nyelvem kitépje, összetörjön,
Leszúrja élő lelkemet,

Miért kellett, hogy utoljára
Fölmesse haldokló szívem,
És gyötrelmeim homlokára
Késsel szegezze föl hitem –

Mire jó, hogy hitem sebéből
Ajkamra sós kincsepp csöpög –
Mit vártatok e roncs-tetemtől,
Nyomorult, gyáva őr-dögök?!

Harcoltatok volna hitemmel,
E gyémánt-tűzzel, amíg élt,
Vívottatok volna meg szívemmel,
A forró vérrrel lelke mért –

Lettem volna vég harsonája,
Ördög-táncoltató duda –
Most vagyok szentség törött tála,
Győzelmetek poshadt bora.

Legvégül még eljött az angyal
Meggyilkolt, merev lelke mért;
A lába görbe, szeme kancsal,
És nyalja a fekete vért.

DMITRIJ KARAMAZOV

Mitya
te kedves gyilkos
rettenthetetlen
szelídségű vad

lelked
határtalan táj
s rajta forrás
ritka szavad

és fut előled
összekapva göncét
a mindennapiság
púpos bohóca

hol kóborol a véred
izmos lelked
nyughatatlan
vadóca

KI LÉPETT RÁ A FÉNYRE

Elpattant a szemed varázsa,
kék álmok áldott áradása,
ölemben fáradt mozdulat pihen;

üveggolyóink féreg rágta széjjel,
fakó a nap és tompán kong az éjjel,
hülten remeg fonnyadt szíved, szívem.

Ki lépett rá a fényre?...

A lelkünkre tetovált álmokat
az élő hittet úgy ki nyúzta le,

hogyan fehér kesztyűjére
nem freccsent vér és elborzadt füle
nem hallott

jégrepesztő

átkokat?...

SORJÁZUNK FEKETÉN

apró sziklák a tengerbe
sorjázunk libasorban
ahogy nővünk
 a víz is nő körénk
mire fölnőttünk
 elborít egészen
(addigra – azt hisszük – megszoktuk épp)

apró sziklák állunk a víz alatt
éles kagyló
 csúszós moszat belep
karunk hínár köti
 szemünk a félhomály
lelkünk a mozdulatlan pillanat
(s a mozgás már nem hiányzik neki) –

halott sziklák a gyöngyös víz alatt
reménykedünk
 hogyan végünk szégyenét
a röpködő víg sirályok előtt
a tenger fénye talán elfedi

apró sziklák a tengerbe
sorjázunk feketén
minket nevet
 rajtunk dobol
mámorosan
 az aranyélű fény

VÉDETLEN ÉS BEZÁRTAN

A kagyló is a tenger fenekén
(hiába kerülnek játékos kis halak –
ha hozzányúlnak, azonnal harap)
belül lágy, de kívül zárt és kemény;

a kagyló is a tenger fenekén
úgy szárad el, védetlen és bezártan,
hogy héja óvja ott is, a halálban –
de életében nincs egy csöpp remény.

FORDÍTOTT REMÉNY

Tavaszi tő tavalyi fűrtje,
te fordított remény –
mit érzel, mikor ostorával
megcsap a fürge fény?

Összetöppedt, vaksi szemedben
nem ébreszt áramot –
ne gyűlöld mégse, tavalyi,
vén fűrt, az új napot.

Életre kelti gyökeredben
Az édes nedveket;

segít születni másoknak –

és meghalni

neked.

MÁJUSI DAL A MEGHALÁSRÓL

Mi erősek vagyunk
mi nem félünk
bennünk égszínkéket nyit a halál –
mi mindig adunk
mi nem kérünk
szépen eldőlnék ha jön s lekaszál
Én kedvesem

mennyi a céltalan szó
és az üres gesztus is mennyi –
mire célja lesz
mire telve lesz
már nem lesz ki el tudja venni
Én kedvesem

mennyi a széthullott perc
belepi az eget s a földet –
aki összeszedi
azt megsebezi
mert az elvesztett percek is ölnek
Én kedvesem

mennyi a durva cserép
kínozza a lelket s a térdet –
aki maga marad
a szíve szakad
annak már csak az álmai élnek

Mi erősek vagyunk
mi nem félünk
bennünk fényt virágoztat a halál
mi mindig adunk
mi nem kérünk
megköszönjük ha jön s lekaszál

GYÁSZ

Esik az eső;
valahol egy halott nő ázik, ázik;
ó, pedig ő szerette az esőt,
ő szerette csak igazán,
úgy szaladgált föl és le az esőben,
mint egy színes golyó a cérnaszálon,
míg megőszült belé s még akkor is –
nem, ne mondjátok, hogy örült vagyok,
ez még csak a kezdet.
A kezdet.

Ott jön a Gyász: feketén, talpig feketében;
csupa ősz a haja, beleőszült
ő is a korba; vén már, többezer éves;
ott jön, talpig esőben, minden színe leázott,
csak fehér s fekete,
ne feküdj le vele!
hideg ő, behűlsz, behalsz!
gondold meg jól, mielőtt belebújsz,
mielőtt belevágsz,
mit akarsz!

De vajon az eső! az eső! az eső
mit akar, mit akar?! mit csinál?!
Hisz a föld nedves amúgyis;
csupa földgiliszta; ha alszanak, áll,
ha mozdulnak, velük mozdul a rög;
és bolyhos a bomlás, nyirkos a nyüzsgés,
és a hideg! a hideg! minek akkor
még az eső? minek ömlik
szétdobozolt hullákra? elázik
mindenük így!

s odalesz az a drága
láda is így! (de talán a szögek,
a szögek még hátha megússzák!)

Kis dögök esnek fentről,
mint az áldás
és úgy, mint a halál.
Belemásznak a földbe; szétrohad tőlük a föld is,
erjed, cuppog , mint a mocsár.
A mocsár.

De még rosszabb. ha a Nap süt –
még rosszabb, ha tavasz van –
még iszonyúbb, ha virágzik a szél –
a halál.
Beleönti a lelkem a múlt mozsarába
és péppé zúzza szívem,
beleönti hitem és ép tudatom
a vad virulásba
és véresre darál.

Kegyelem! Kegyelem! KEGYELEM!
Inkább én,
én se legyek,
inkább odafekszem a sárba én magam is,
de az álmot, az álmot!
az álmot
látnom kell, hova ásták!...

Megkeresem.

KÖZÖTTÜNK JÁR A HALÁL

Itt a halál
úgy jár közöttünk éjszaka,
mint csendesléptű nővér, ki a szomjazó
ajkaknak soha meg nem poshadó
örök vizet kínál.
Kit lehellete meglegyint,
eloldja annak gyötrelemből font
vad kötelékeit
s csontos vállára átveszi a kint.
Kit megérint keze,
azt elhagyja lélekzetével emlékezete
és eltűnik vele
minden fájdalma a zord öntudatnak

s a kedvesnővér halk lépteivel
az áhított semmilyen semmibe
viszi el őket innen, messzire.

Itt a halál
megadja azt, mit nélküle
senki meg nem talál:
a nyugalmat, hogy nem kell félni többé
attól a perctől, amikor az ember
elébe áll.

HÁLÓ

A süllyedő egek alatt
hallgatnak a súlyos tavak,

partjaikon néma nád,
benne élet, milliárd:

ébredések, szunnyadások,
születések, pusztulások,

sárga örömök, barna gond;

körül hallgat a két elem,

csöndben úszik a napkorong,

üres az ég,
szürke a kék,

s hálót fon rajta a félelem.

APOKALIPSZIS

Hajh, de bűneink miatt...

A könyv, ím, nyitva.
Nem én olvasom.
Harsona szól.
Halkabbra csavarom.
Csillag hullik –
féltőn eltaposom.

És közben a gyilkos terek
kezeit kötözöm;
s a hosszúszerű, hajlékony idő
gubancát bogozom;
s a félelem barázdáiba
évelőt vetek.

S az ördög ha kacag,
jó főzeléket borsószik a hátam
vacsorára
épkézláb és gyanútlan
kölykeimnek.

KÁNKÁN A CÉDRUS ALATT

hiszitek? vagy csak úgy?

pedig a hajnal átveri a rongyot
félelem alatt lúdbőr

meztelen
rózsaszín kést
márt magába a seb

megálljatok:

holnap valaki énekelni kezd

hogyan sikerüljön

szertefoszlani

A SÁTÁN

Néha puha, asszonyos mozdulattal
Hajába szánt. Mind az öt ujja vers.

Barázdáival lát valahová.

Mikor elmosolyodik, kék az inge.

Tegnapelőtt éjjel háború volt,
Jött és elvette tőlem
És megmentette gyermekeimet.

Tegnap kisbaba volt,
A cumisüveg túl nagy volt neki,
Száján a tej kibuggyant.

Ma szemként nyílt el mellbimbóm helyén.
Hajnal felé így szólt: válassz magadnak
Egy életigazságot tenyeremből.

Fogaimra tapadt
Langyos szava reggeli, lágy barackháj.

Mindezekért
Már nem mozdulhatok:
Nem indulhatok sehová, sehonnan.
Talpam alatt lakik.

Nincs több belőle.

KINYÚLHATOK AZ ÉG ALATT

Futok – futok. Tudóm zihál.
Bolond dolog – tudom magam.
Úgy tűnik, minden egyre áll,
s légüres térben zúg agyam.

Leégnek az erdők, a fák.
A pocsolyákon szél remeg.
Gödrökbe esem – jó puhák.
Integethettek – nem megyek!

A Vörös Démon itt lakik,
tüze megcsapta arcomat.
Őnála laknak mind, akik
számára hely *lent* nem maradt.

Jégpalotában tűzvirág:
hűvös a Nap, forró az éj.
Reszket, mint dúsvirágú ág
a még áttetsző szenvedély.

Hó gyilkolja a szürke port,
belepi hajam, vállamat.
Megéltem már, mi kell, a kort:
kinyúlhatok az ég alatt.

A háztetőt levetkezem –
sok volt belőle, jó nagyúr.
S a földre, hol szeretkezem,
az eső szépen, zengve hull.

KEVÉS A KINCS

Egy élet van
két hatalmas homály
kellős közepén egy parányi fény

Egy élet van
s mi egyensúlyozunk
ebből veszünk
meg abból is iszunk
szolidan küzdünk rövid évekért
s a hosszú perceket mind elszalasztjuk

Egy élet van
s kevés
kevés a kincs
s elmegyünk mellette jobbat remélve
vagy egyszerűen mert gyávák vagyunk
vagy mert mohón csak élni akarunk
lapos napokat kásás éveket
hosszúra nyúló üres életet
s lassan gyűjtjük a fényt
szemcséiből
mert rettegünk
hogyan a nagy fény megöl

Egy élet van
szeretni sem elég
s nekünk evésre és alvásra kell
szeretkezésre és hazudozásra
s gyermekeinkbe oltjuk ezt az átkot
megtanítjuk őket időhúzásra

s hogy féljenek tűztől fénytől vihartól
s a mennyországba igyekezzenek
gyűjtögessék nagy szorgosan a poggyászt
(s ne tudják hogy a kukac eszi meg)

Egy életünk van sírni sem elég
szerencse hogy időben megöregszünk
a szenvedést elrakjuk jó befőttnek
vitaminját celofánnal befödjük

Egy élet van mi fogyasztjuk el azt is
s nagyon vigyázunk tartson jó sokáig
a szeretetet sürgősen kinőjük
s felnőtt-ruhánkon a cippzárt bezárjuk

Egy életem van
s mire az az élet
meddő teje csak csurran-cseppen éppen
forrásához kevesen járnak inni
kiket itatnék elkerülnek szépen

Egy életem van
s úgy tudok szeretni
hogy orgonasíp nem zeng soha szebben

Egy életem van
s nem baj ha rövid
csak hagyjatok bolondul és erősen
halálomig
frissen szeretni
engem!

NE LÉGY SÖTÉT SZIGET

Gyűjtsd ki a tüzeket
Szemed lámpáiban,
Hogy tudja a hajós,
A jó part merre van,

Ne lepje be a köd
Tündöklő csúcsaid,
Ne hozzanak halált
Ártatlan partjaid –

Adj a fáradt utasnak
Megszolgált pihenőt,
S ha újra útnak indul,
Kísérd fényeddel őt;

Ne légy sötét sziget
A sötét tengeren –
Égesd, ha van, tüzed,
Hogy fény s meleg legyen.

FÁJ A FÉNY IS

május van s fáj a fény is
a felhők fodra is
a lámpák gyöngyei
(ahogy egymás után fűződnek fel a szürkületre
s felfénylenek a fák sötét haján)

május van s fáj a szél
(ahogy megérinti kezem
és megremeg
mint félénk könnyű ujj)

május van és a csönd is fájna most
de égig ér a zaj
mint kufárok a templomban
káromkodik és **zörög a világ**

és nem hallja

ahogy a dolgok mélyén
(a hűvösben
a csöndben
ahol nem leng az illat
mert sűrű
hogy megáll
mint gyertyaláng
ha becsukták az ajtót
mint mézben a kanál)

a május méhében

(ahol a fény él
akácvirággal borított utaknak végein
órjás-virágzatok legapróbb porzósál-hegyén
pattanó fia-szöcskék lábnyomában
egy fűszál könyökében hintázó vízcsepp fején)

valami születik

s mert messze vagy
(zörögsz-kattogsz-sietsz-beszélsz te is
valamit valahol)

NEM TUDOM MEGMUTATNI

ahogy az a kedves
gyűrött csoda
világrajön egy május-éjszakán

s bűnünkért
(hogy nem állunk meg fölötte
hogy nem adunk szívébe vért
szájába szót lelkébe levegőt)

ugyanabban a drága pillanatban
(a Szentek Szentjében
a szív zugában)

hétszeres
halállal
lakol

NAGY LÁSZLÓ HIÁNYA

csak ártatlan madarak dalai tartják
 hogy le nem szakadnak az ég terei
csak fegyvertelen füvek álmai takarják
 hogy föl nem fakadnak a föld sebei

az emberi lépés iszonyt görögtet
rázkódnak a világ alapjai

míg lehet még
gyorsan
e megindult földet
jaj ölelje helyette
eggyé
valaki

III.

POKOLJÁRÁS –

A KÖLTŐ-LÉT SZÍNE ÉS FONÁKJA

POKOLJÁRÁS – A KÖLTŐ-LÉT SZÍNE ÉS FONÁKJA

*„Én is Sátán keblében álltam és néztem sivatagait,
romját ama várnak, amit Isten nem kézzel rakott...a kínok kobóit”.*

„Szellemem mint szörnyű vad –

Ég s Nap őrzi utamat

Sugár-lelkem sír belül”

*„...s különös, szépszéhes rebbenését a Szellem
szabadon átkölti, hisz mindenütt
saját tükrét s visszhangját keresi
s játéka a Gondolat”.*

*„Értelmünket szakadatlanul hígítjuk, hogy éppen csak megfeleljen, pedig kiáltoznunk kellene közös ínségünk
fala után, amely mögött a Megfoghatatlannak elég ideje lenne, hogy összeszedje magát és megfeszüljön”.*

*„Te nagy mélység, felérsz az égig...
A nagy rejtély vagy, tiltva titkod, Idő is félve illete.*

Oh, mily pompás életre hívott

egy órán, mely feszülten izgett,

kezem kevélyült ihlete!

*A költők Téged szerte szórtak...
De én megintcsak összegyűjtlek,
edényt szentelve szent valódnak” –*

*„mert elérek egész a szent helyig,
hol én is majd a Te zenéd leszek”.*

„A mindenség partján állok, tűnődve...mint egy beteg sas, mely az égre néz”

s „a vad kovács, a szenvedés

...pörölye döngöl...tökéletessé és tudóvá, kemény, fájdalmas műremekké”.

„Élek megint – érzem, mert szenvedek”.

*„Csak ülj a földre és beszélj az égre...
Az égre új, ha minden összetört”!*

*„És már új lapnak tündöklök le fénye,
amelyen még minden lebet”:*

...írhatok rá visszásat, színeset,

didaktikusat, giccset, bugyutát, elvontat, szertelent, szentimentálisat,

abszurdát, túlírtat, túl-ilyet, túl-olyat – mindenfélét lehet,

*és megpróbálhatom röptében elkapni a szürke köveket,
melyekből égszínkéek tekintetek tükrei néznek **rám** értetlenül,*

**„ki életének sok fáradt fonákját
testvéries, boldog jelképbe fűzi” –**

**„határozd meg, ki vagy...
Próbáld, hogy lényed lényegét megoldjad”!**

**„Vagyok szem s pillám óriási,
s ez a szem végtelenbe lát ki”...
„Csak lég és láng vagyok. Múló felem a sárba olvad.”**

„Csak lég és láng vagyok. Múló felem a sárba olvad.”

„A költők azokat a roppant árnyakat tükrözik, melyeket a jövő vet a jelenre.”

*„Éden és Golgota egy helyen állt,
Ádám és Krisztus fája – ó, Uram,
arcomon Ádám verítéke van,
lelkemmel Krisztus vérét hadd igyam”*

*„Egy lélek csüng csigázva ím
idegek, erek láncain”*

„A kövek – merő könyörület”

...s „a kéznek könnye nem fakad”.

EGYENSÚLY

a sehonnan s a sehová között
kifeszített szavakon lépegetve
a tegnap alatt s a holnap fölött
könnyű kis kereszt a vállamra vetve

KI AKAROM MAGAM FEJEZNI

ki akarom magam fejezni
fogom a tollat
de nem azért írok hogy megszakadjak
hogy a láz vörös foltjai kiüssenek

de most is éppen meghalok s
e vers
úgy kell akár az utolsó kenet
s mint végakarát-írás kell a kéznek
a toll

mit írok
nem vált meg világot
de engem megvált bálvány-súlyú szépség
varangy-iszonyatától
két kezem

nagyon hideg
arcom egy lángban áll
szeretném ha kín-vert szeretetem
érintetlenül hagyná a halál
(a tegnapi a mai és a holnapi)

lesz egy perc
(és én egyre ennek élek)
hogy hurrikánnál viharosabb csöndben
egy fáról sem fog levél hullani

MA ÍRNI KELL MEGINT

Ma írni kell megint:
megőrjít ez a sugártámadás,
a napnak ez a gátlástalanul
vad ragyogása

s a madárcsipogás,
amely az ébrenlétre álmodást hint –

pedig kopog tudatom ablakán
a zord valóság monoton esője,

és hazugság, kisztílűség, hiúság
s ostobaság és gőg s érzéketlenség
langy pocsolóba gyűlik
zabolátlan, néma, izzófehér

ábrándjaim
körüli

MIRE TOLLAT FOGNÉK

Zsivajjal zsúfolt csöndemet
ha szép szó fölzavarja,
nem jön elém a pillanat,
hogy árját fölfakassza;
rablott perceim szertefutnak,
álmom szerteszáll –
mire kezembe tollat fognék,
nincs más belőle már,
csak egy szakadt fonál,
kezemre tapadt csillogó fonál,
s én nem tudok mit kezdeni vele,
hiába fogom szegény tollamat –
talán majd később, este,
ha a sötétben egyedül leszek,
felveszi újra szakadt fonalát
és édes, csilló hálót sző belőle
az elalvó tudat
mögött bújdosó félénk képzelet.

HÁTHA ELALSZIK A SZÍV IS

Még jönnek, jönnek egyre a dalok,
pedig ledobta rég hímét az ősz,
levetkőzték a fák a nyári fényt már
s még mindig nem szólal a búcsúének –

hát mért nem tud kitörni ez a fájás,
miért rezeg még mindig legbelül,
mért enged útnak furcsa dalokat,
mikor erőből már könnyre se futja?

Szakadj ki, dal! Remegtesd meg a testem,
hadd lépjen el a könnyítő veríték,
hadd induljon a könny, a boldogító
s pórusaimon szellőzzön a lélek,

törd át a torok-kaput, fájdalom,
hogy megzendüljön a világ harangja
és elárassza fájdalmam dalával
a tengerig a földet és eget,

zengjél, bolond hang, hogy mindegyik ember,
ki hétköznapjaiban elmerül,
felkapja csak egy percre a fejét
s gondolja: „talán történt valami”,

s világunk rendezetlen útjain
kik találkoznak, fölismerjék egymást –

zengj, fájdalmam bolond, bolond harangja,
hogyan az isten belássa tévedését –

s szállj meghalkulva, fájó búcsúénekek,
hogyan szél ne verjen össze két virágot,
idegen két ág össze ne hajoljon,
ne sóvárogjon tengerért patak;

szállj csöndesen, mint őszi lágymező hull,
fajdalmam lázát mosd el észrevétlen,
lepd be a földet, mint a hóesés,
fehér álommal símogasd szemem –

hátha elalszik lassan benn a szív is
beletörődve rögösföldű télbe
s meghal lassan
a kínlódó remény:
elmúlt,
s nem lesz többé

feltámadás.

ÁLOM-RÓZSA

A földön, a füvek között már aludt a sötét;
az ég sem sóhajtott, hűs volt és mozdulatlan,
s e rezzenetlen, néma pillanatban
egy álom elhullatta sápadt szíromlevelét.

Álom volt az – egy álom-rózsa:
fehéres, mint a korai halál,
s a kertben, ahol szirma hullt, azóta
nem mer dalolni semmilyen madár.

UTAK

Szeretitek a felfelé-utat,
hegyről hegyre, dicsőséggel övezve.
Glóriátok a csúcsokon világít.

Én a lejtmenet bajnoka vagyok:
lefelé csúszni, vergődni a sárban,
s mikor más érkezik már,

akkor indulni el

A KÖLTÉSZET MÁSNAPJA

Hogy móríkálja itt magát az „új szó”:
Föl- és le-pillog, sóhajt izzadozva,
Hitet dülleszt, vállvetve oldalaz,
Takargatón hadar, csápolgat puha törrel,
Átlátszó göggel vizet poharaz,
Kínál hamvas hiányt s bevont vitorlát,
Bő mezben hordja meg magát, falaz
Festett naívságnak, bennfent-fölénynek
És habozik és habzik és szavaz

.....

Akartam: hogyha vagy, legyél kemény
kövel teli, azonnal süllyedő, szikár
körré se táguló arcú, világító
vég-
szó szívünkön, kész
remény,
hogyan nem folytatható –

most itt állunk elázott kék-fehér
kezekkel, zöld-fehér
hínár-hajad nyakunkra
tekeredve
és száradó
szavak
lábunk
előtt

A MESTER

I

könyörtelen gyöngédséggel
gyilkol halomra
szívetpő zokogással sír a
kolomp a zakója
kockás hátán
kezéből a villám
kipottyan folyton
ahogy beleírná
hitünket a kódis
utókor
félreeső tudatába
hiába
előttünk hogy keresi
mikor tapsra és nevetésre
mögégyűlt
cifra jövőnk

de íme

kicsusszant
szeméből a szikra
s a falban
pengve

megáll

II

Meggörnyedni csak lábujjhegyre állva
tudott úgy hogy fejünk búbját elérje
(így hát nem voltak gerincgondjai)

Ha hagyja még tovább nő s véle látás
rímek s kabátszárnyak feleslege
de a mérték betelt
(eztán vigyáz már)

Csak szavai maradtak mind olyan
egyformán kicsinyek
hogy ha horpadt zsebéből egyet-egyed
olykor csészénkbe tévesztett

teánk
remegve loccsant s keserű maradt
bár (füllentésén) rögtön rajtakapva
tűnődést mímelt s párologni tűnt

a szék megingott
botorkált
hadart
sikoltzott az asztal s összedűlt

mi könnyeztünk
szabadkoztunk
kacagtunk
ő mosolygott
szemüvegét levette

s lehajtott fejjel (...mundi)
elrepült

KÖLTŐI JÁTÉKOK

(versíró feladványok, tréfák)

I. (Keats)

Dombokon tétováz az *ujja*,
Tavasznak táncol az *ághegyen*,
Szelíd szirmát nyers szélbe *fújja*,
Hogy a szél is virág *legyen*,

Habos fejét tűnődve *rázza*
A fa s a meztelen *barázdá*
Lassú és sötét *éneke*

Önnön húsát habozva *vágja*,
Mint mikor szántja félve-*fájva*
Arcot a könny, a *vén eke*.

II. „Szabadság, szerelem”

A falak közt négykézláb áll az *asztal*.
Az ablak szeme nedves, *epedő*.
Vacog az ajtó, távozni *marasztal*.
Csúszik, vergődik, sír a *lepedő*.

Ne verd fejed. Visszhangtalan *panaszfal*
Határol be, köszvény és *epekő*.
Ne játssz soká a magad-volt *kamasszal*,
Te álmainak rendelt *temető*.

Hisz pléhdobozban is ketyeg a *rózs*a,
Ha felhúzza a lázas *akar*at.
Hisz érvénytelen csikkel *felkaró*zva
Köpés nyílhat a részeg *pad* alatt,
Hisz meghallhatnád, ha nagyon *habó*zna,
Csaba vezért s a győztes *had*akat.

III. „Hímiség”

(Nyelvújítási paródia és „fordítása”)

*Büszménykednek a szép gedemék,
Jössz te, delinke, ma átkupidollak,
Tűnik már a hunorvány,
Ránképslant a derünnye,
Bár tested nem holmi gulacs sík,
S épp most kedvez a hajlag!*

Férfiszerelem

Csillámlódnak kecses csillagzatok.
Jöjj nimfa, híved szerelemre hí' ma,
Hisz tűnt homályból szűz csillag ragyog:
Szerelmünkhöz épp kedvező a klíma.

IV. AZ ÉJ

Mállik a ház arcán a *festék*,
Fény kutatja a *réseket*,
S a sántáranírt *képzélet*
Követ kohol, hogy mentse *estét*;

Csúfolkodó szél szítja, *űzi*
A tétován tüzelő *estét*,
S a mámor lassan telő *testét*
Mint plakátot, magára *tűzi*;

De jön az éj, s a *fényeket*
Egy mozdulattal zsebre *gyűri*,
A kabátujját feljebb *tűri*
S széttépi mind a *képeket*.

V. AL-KÉMIA, avagy egy költő (kovászos uborka) megdicsőülése

Várok. Híggákutyult kovász:
töppedt megváltás ernyedez levemben.
Fölhabzsol majd egy loncsos őszi nap,
Bizonytalanul nyalja szája szélét.

Megnyugszom. Mély, bugyogó, bugyros éj.
Lassú és pontos, titkos kémia.
Labirintus. Bolyhok. Átváltozások.
A napfény (mégis) meglep egy kicsit

VI. LÉLEK ÉS FORMA, avagy
a szépség etikai mozzanata a magyar szecesszióban

Fölbuzgott, *pirosult* s kiforrt
a forma romló kényszere:

lélek-
től feslő
fonalak:

egy vég-
zet-hát-
tér-gyász-
zene:

a nemzet kör-
vonala: *hős-*
habosra vert
köz-
vér-
ze-
te

MINDENNAP ÍRNI KELL?

Mindennap írni kell, ha rosszat is –
mondja Ray Bradbury.

Mert mindent megtanulhatunk,
jól írni is, ha éppen azt muszáj:
ilyen pompás gépek vagyunk,
mondja Ray Bradbury.

Gondold csak el:
hellózni ott a száj,
futni a láb, emészteni gyomor,
ütni a kéz.

Hát nem csodálatos? –
mondja Ray Bradbury.
És ennyi az egész.

Hogy mindez netán egész másra termett,
az gondolatnak túlon túl merész –
végzetesen kevés hozzá a szív s nagyon kevés
a képzelet s az ész.

Nem tudja Bradbury,
hogy annak, kinek mondandója van,
beszéd és hallgatás
egyformán szenvedés.

HALLGATÁS

A levegőbe földobott szavak
elúsznak, mint a léggömb, s a szalag
– amely a lélekhez kötötte őket –
elpattan és lassacskán elszakad

és nem marad,

csak egy parányi sebhely, mely alatt
már látni a frissen keletkezőket.

De ahogy sebre seb jön, soha más,
s mind több a heg, lassúbb a gyógyulás,
a levegőbe szórt szavak mögött
érik
a hallgatás.

NEM MONDHATOM

Csak a harag szavait
 mondhatnám neked
mert a szelíd szavak mind kiestek kezemből
amikor belerúgtál

véres cserepein
 járnál az önkínzó remény
de én nem az vagyok
 akit te látni hittél
s nem mondhatom a harag szavait

mert végzett már a szív könnyel-haraggal

ezért állnak kettőnk között a csönd
falára írt kimondatlan szavakkal
és pásztázzák érzéseink
kín-börtönüknek néma sarkait

CSÖNDET!

Hallgassalak vagy ne hallgassalak?
Hangod olyan fülemben, mint a szú
rágcsálása: monoton recsegés –
és egyáltalán, hogy folyton beszélsz,
az úgy mállasztja langy türelmemet,
mint barlangok engedékeny követ
a lassú csepegés.

Ide most, szél! a hallgatás arany
zuhatagát zúdítsd zúgó fejünkre,
hogy megtanuljunk csöndesedni már;
mert hálóin hallgatva jár a pók
s már néma csőrrel hordja fészke pelyhét
az énekes madár.

A FÖLÖSLEGES SZAVAK

fehérben járni
 hogy lássék a kosz
ne bújhasson szürkébe-feketébe
kásás hamis fehérbe
seszínbe-olvadóba
se-hideg-se-meleg óvatos szóba
amely
 akár a szél
 nem is gonosz
mégis **a rossz**
 ott kuporog **a fölösleges szóban**
álmunk fehérén ő a kosz
átugrál rajta ébredés után
és dúlt nyoma mint a lánctalpaké
a szűzi hóban

LYUKAS SZÍVEMEN

lyukas szívemen átfütyül a szél
és didereg
 ha benne hál a lélek

és tavasz lesz
és félek

hogy' álljak így a virágok elé
s a madarak
hogy kinevetnek engem

de tán megkönyörül a drága tél

s velem

marad

KIKIÁLTÓ

Kikiáltó a szívem árverésén,
kiabáltam: Jó urak, érdemes!
friss ez a szív, nézzék, még egyre vérzik!
és mily gyöngéd! s formára mily nemes!

Kikiáltó a szívem árverésén,
kiabáltam, míg torkom berekedt,
és madzagon lógattam ki a szívem,
amíg a fagytól végig nem repedt,

akkor azután csöndben visszadugtam,
ahonnan egyszer kiteptem, oda,
és szóltam: Urak! tönkrement az áru,
most már menjenek békével haza.

AJTÓM ELÉ GYŰLT A BÁNAT

Ajtóm elé gyűlt mind a kósza bánat,
Sok vad cigánygyerek,
Kidobtam nékik, hátha odébbállnak,
Szétmállott szívemet,
Helyén olyan kongó a némaság most,
Mint elhagyatott, ódon templomokban,
Nem jut be fény, s elbújt minden öröm
Feledés-sorsú, régi dallamokban,

Mert ajtóm előtt összegyűlt a bánat,
Széttépte és felfalta szívemet,
De nem lakott jól, zsvajog tovább,
S én ürességem szentélyébe zúduló zaját
Reszketve hallgatom, mint bűn a vádat.

KÖVEK KÖZÖTT

Kövek között
- melyekhez van? vagy
lehetett? közöd –
fehérbe játszó
gaznak öltözött
kíméletlenkék
virággá nővök
és az útszélre
költözök,
úgy térdelek
Bárkifia
elébe –
de nem ezért.
De ennek
ellenére

SZILÁNK SZAKADT BELÉM

Furcsa hogy a kövek között ott a tiéd
Furcsa hogy követ is tudsz dobni
Furcsa hogy repülés közben nem vált szivrommá
Furcsa hogy nem roskadt össze az ég
amikor dobtad

Szilánk szakadt belém – éles, ezer
Szilánk – lassan kapargatom
Szilánk-sebzett, szomorú ujjaimmal
s kirakom

Szilánk-képed:

a kőben benne voltál

Élesszegélyű

véresszélű
rút kép
Megsímogatom –
újra feltép
Leköpöm –
mocskom felszívja a Nap
Sírok –
véres a könnyem

A KENYÉR SEBE

Küldöm a rámdobott kenyér sebé,
hogy paradés mezed szívére tűzd
s az ünnepélyes névsorolvasásnál
helyettem mondd:
igen.

Nincs árulás: a csók nem vall a bőrre.
És vissza sem: az ellenláz hamis.

Aludj szépen:

álmodd, hogy nincs kezed,

vagy **követ álmodj, nagyot, Káinét**

és takard ki meztelen izmaid

s álmodban

mosolyogj.

HA BEJÖNNÉL, VILÁG

Szétrozdált szíveddel
béverve vágyaim.

Szúette rossz-sorod
fölsebzí vállaim.

Jönnél ha bé, világ,
semmiben állanék.

Dőlnél szét, kín-torony –
semmivé mállanék.

MEGMOSTAM LÁBAIM

és megint egyszer arra készülök
hogy teljesen védtelenné tegyem magam
hogy bordáimon rést üssek a szóval
amelyre nem biztos hogy válaszolnak
hogy idegen kézbe tegyem vergődő szívemet
azonmód csupaszon
kézbe mit megéget talán
mely undorral elejti

meglehet

megmostam lábaim
felvettem legszebbik ruhám
és nem iszom és nem eszem
hogy méltó legyek az ütésre melyet
már érlelnek nekem
melytől minden reményem összerándul
s a bennem-nőtt fehér virág
véres péppé iszonyodik talán

azután gyógyítani majd
körbeáll óra – hónap – évtized
(kerítés a szabadság peremén)
kifolyik közöttük az élet
és nem marad

csak egy kicsiny nyitott seb

az idő
közepén

VOLTAM TISZTA FORRÁS

Voltam tiszta forrás,
föld alá bebúttam.
Hol vagy, hol vagy, jó víz,
csobogásod hol van?
Illatod hová lett,
tiszta édes ízed?
Nyomom friss avarban
már hiába nézed.
Csöppem zöld levélre
utoljára hullott;
karcsú ezüst testem
kövek közé csúszott,
köztük megtörettem,
megsebeztek engem –
voltam tiszta forrás,
síró patak lettem.
Voltam tiszta forrás,
föld alá bebúttam;
ha egyszer bebúttam,
ki se jövök onnan.
Ha mégis kijönnék,
vesd le a csizmádat –
vesd le a csizmádat,
csupaszítsd le lábad,
úgy lépjél vizemhez
mezítlen egészen,
mint kinek ez a perc
legjobb perce leszen –
úgy lépjél vizembe
mezítelen lábbal,
mint aki megbékélt
végleg a halállal.

ÉN NEM SZERETNI NEM TUDOK

Tél vége van,
a galambok már párosával ülnek
az antennákon, de a fény fakó
s nagyon sekély még – mélyül mégis egyre
s a felhők is fehérednek naponta egy kicsit;
ma még nem bánt
a vasból és kőből s üvegből össze-
ügyeskedett szobányi börtönöm,
amely az érzékelés üdvözítő
örömétől foszt minden pillanatban –
bőröm és a levegő közé éket
ver és tudómre hártaként borul
s szememen köd s fülemben vatta és
szívemen lepedék –
de nem bánt úgy ma még,
mint amikor egy hirtelenjött szél
lerántja majd az égboltról a leplet
és szemfájdító meztelenségéről
ránk zuhog vadul a téboly zenéje,
nagy kék zene, metsző, nagy távlatú,
üde (a forróság ígéretével),
szeszélyes (az egyhangúság után),
húrpengető (idegek nagy zenéje),
mélyen zengő (tüdő fúvása ez),
verő dobot, erek falát, türelmet,
izgatott nagy zene és szerteömlő,
visszhangzik a test minden üregében
s a lélek membránja berezonál
és beszakad – szent termékenyülés!
magzataid a nyár majd megszüli
áldott-lassan, titkos nehezüléssel,
forró éjszakák érett kínja árán - - -

ó, de ma még
tápázkodik csak épp e fény-zene,
fáradtan cseppen, csöndben távozik
este a Nappal s félénk reggelente,
ám én érzem: feszíti bőrömet,
megnyílnék már, nem fér belém a kín,

dalolnom kell, hogy torkom megszakadjon
együtt azzal a nagy harmóniával –

ha már senkinek nem kell az erőm,
se gyengeségem – néma nem leszek!
a Nap zuhanya alá odaállok
és magamban (de olyan hangosan,
mintha csak kiabálnék)

elkiáltom
az ének hangjain, a tavaszéin –

borsóddzon csak a hátatok és egyetek meszet!

én néma nem leszek

és nem szeretni nem tudok!

a tenyerembe piszkítottatok,
de minden tavasz nekem dolgozik
és minden egyes kis föltámadás –

ha nem kellettem, a Napé leszek,
ha nem értettétek, mit adhatok,
annak adom magam, ki nem is érthet:
a közömbös Mindenség elfogad,
elcsavargott báránya, visszatérek –

HAJTHATATLAN HŰSÉG

Ebben az ocsmány forgatagban itt
autóbuszok menetrendszerű bűze
villamosok közönyös zötyögése
és nyárspolgárok düledt s bágyatag
tekintetű mustrálgatása közt
úgy állok szigorúan
megvetve lábam a járdán erősen
hogy a cigánygyerek eloldalog előlem
s kettővel arrébb kunyerál forintért
a düledtszeműek zavartan félrenéznek
s petyhüdt agyukban torz sejtés motoszkál

ebben az ocsmány forgatagban itt
az idegen (az elegáns) akit
mohón s nem titkoltan falnak szemükkel
az szeme sarkából engem figyel
(meglátta rajtam saját bélyegét)

s miért e sok furcsálkodás – azért
mert **hajthatatlan hűség híz feszesre**
s közöttük állva velük szembeállít
s nem tűri hogy a meghunyászkodás
meggörbítse vállaim büszke ívét
hűség – mihez? a hűséghez való
az igaz szépséghez mely szenvedés
hűség a fájó súlyos és badar
elgondolásokhoz miből vagyok
kínlódó hűség csökönyös magamhoz
örök harcban az agresszív világgal
ez híz feszesre

ez fest idegenné
ez támad föl tekintetemben úgy
hogy a nyáladzók nem tudják kiállni
ez von körém varázsos kört magányból
s a polgárból ez vált ki pánikot
mely néha belső botránnyá fajul

és ez segít hogy a botrányaik
ne érjenek hozzám
ők elmesélik
– életükben szörnyűmód megzavarva –
miként is élek én:

botrányosan
botrányosan mert érthetetlenül
botrányosan mert őket megalázva
mert **létük fonákját** kimutatón

mert úgy élek ahogyan ők sosem
ahogyan titkon vágyódnának élni
ahogyan élni még képtelenek
és ahogyan mindig rettegtek élni

botrányosan – szép szenvedélynek élve
botrányosan – érzés nagy szárnyain
botrányosan – dacolva minden mással
botrányosan – a mindennap felett

úgy élek hogy őket a hideg rázza
és nem mernek engem megérteni
úgy élek hogy ki félremagyarázza
az sem tud engem soha sérteni

úgy élek – istenem – hogy ég az arcom
úgy élek hogy élem az életet
úgy élek hogy minél botrányosabban
ítélnek meg annál tisztább leszek

naponta fürdöm csobogó örömben
és rejtettfényű szelíd áhítatban
a Nap melyből vagyok hatalmas isten
a Nap melyből nővök meleggel átfon

drágagyöngyöt izzad opálos bőröm
ha mosolyognék arany hullna rátok

ha szeretnék – istenem segíts meg –
nem ismerhetne rátok az anyátok

mit adhatnék ti hamvasztókemencék
szűknyakú urnák – kik vagytok – tinektek
ha lapos szívetekbe férne vér még
de ti csak rágtok de ti csak nevettek
pénzt gyűjtötök és dús baráti kört
és szépséget mímelték céltudóan
de fényesre csiszolt páncélotok
kopogtatásra kong mint a halál

hiába mentek egyre fölfele
hiába van sírotok „magasabban”
még szörnyűbbet zuhantok majd bele
mikor a halál szokást bont az agyban

késő lesz *akkor* bánni az egészet
az idomulás magasiskoláját
a lélekvesztés eme rafinált
és eredményes véghezvitelét
ami az élet számotokra és
amit most tőrként szegeztek nekem
de késő lesz! de buzgólkodtok mégis
hogy emésztétek hibátlan legyen –

Uram! mutasd meg nekik arcukat
hogy lássák ők is és reszkessenek
lássák magukat és borzadjanak
és botránynak érezzék magukat
és halálosan szégyenkezzenek

Uram! tanítsd őket a Te nevedre
hogy az Igazság a Te szent neved
és hogy neved a Kín is meg a Fény is
hogy az igazi neved: Szeretet

tanítsd meg őket Uram

élve élni

hogy kiigyák a poharad fenékig
és szeressék a *hű szigorúságot*
amely fölér egész a tiszta égig

„HOGY VAGY?”

Hogy
„hogy vagyok”?... halálomon,
vagy épp virulva még – az én ügyem.

Álnok, üres kérdéseket
nem hallja már
figyelmetlen, fáradt és bölcs fülem.

Agyam bezárta kapuit
tartalmatlan, tolakodó
szavaitok előtt,

s áll oly büszkén s magányosan,

mint áll halálra sebzett, nagy királyi vad,
mit hitvány, részeg orvvadász

véletlenül

lelőtt.

A KÜLSŐ KÖRBEN ÁLLOK

Srácok, én bizony mindent beledobtam,
mindent, amim volt, munkát és imát,
nagy célokat s hitet s energiát,
hogy nagy legyen, hogy jól égjen a tűz.

Nem vettem észre, mások hogy' csinálják –
fillért dobnak drámai mozdulattal,
vagy koldust játszanak levett kalappal,
nem adnak, s mégis ég nekik a tűz.

Gyerekek, én legatyásodtam csúnyán,
semmim sem maradt, bizony cifrán fázom,
s rámszóltak az előbb: „Hé, ott! vigyázzon!
Ne menjen közel, éget az a tűz!”

A külső körben állok mozdulatlan,
várom társam, az új kivert kutyát,
egy másikat, ki bedobta magát,
hogy égjen mégis, lobogjon a tűz.

Ha leég majd egészen,
megkaphatom a részem:
enyém marad a langyos, friss salak;
és ki se tiltja nékem,
hogy egyetlen reményem,

téged, te volt-tűz –
elsirassalak.

SZEMEIM – CSUPA SEB

Szemeim – csupa seb;
szívemen járkal a halál;
mit akarhatna tőlem bárki még,
kiben nem maradt egy köpetnyi nyál?!

Se bánatom, se örömöm
régóta nem függ semmi- s senkitől;
engem az fog igazán megölelni,
aki megöl.

Néha azért foszló magamra nézek,
s elfog a gyáva bánat:
hisz úgy festek, mint halott anyja annak,
ki megölte anyámat.

Kedvesem, te vadállat,
önimádatod bűzös ketrecében:
mutasd kicsit a véres szívedet,
milyen benne a késem?

Jól áll neked, azt hihetné az ember,
még a halál is (mint az őrület);
vedd hát magadra (ha egyszer tiéd)
elhordott, bő, színtelen szívemet.

Rongyos szívembe vígan bújj bele,
rojtos sebein átfütyül a szél –
vagy fussak messzire vele,
még amíg él?

Hiába futnék: sorsom bekerít,
mint menekülő nyulat a vadász;
már minden: gúny és szájalom s a vágy
egyképpen megaláz.

Egy megmenthetne még -
talán, igen, meg:
a magvaváló, hamvas szeretet;
de azt hiszem, az ág, hol megtalálnám,
nem bírná el köllekemet.

Nem töröm ágad, te talán
még férges-se remény -
hadd higgyen más még láthatlanul benned
(ahogy nem hiszek én).

Túl sokat láttam máris – túl sokat,
szemem attól sebes;
pihenésre vágyik – lezárom –
s aztán... előlről?
Nem.
Nem érdemes.

SZÍVEMBE SÜPPEDVE ÉLEK

szívembe süppedve élek
illatba-ájult virág

elfutnak az utak előlem
(a bejártak s bejárhatók)

ha sorsomba botlom a sarkon
és felbuknék
nem nyúl utánam

csak néha a madárdal s egy-egy
járókelő

ki addig még
sose látott

csak miattuk élek még s tőlük
tudtam meg azt is

hiába

ÉN TÜNDE VERSEM

Én, gyermek-kornak naív gyermeke,
félek s pirulok friss szívem miatt,
mert e kornak is van vén szelleme,
s az ártatlannal azok játszanak,

keshedt-lelkűek lapot gyűjtenek
kijátszani a védtelen szívet,
hogy varjakként majd összegyűljenek
károgni holt hit sírhantja felett,

s azt képzelik, hogy e játék az élet,
mert lelkük ráncos s tavaszát feledte,
szebb játékot nem tud már

és a létet
rontás és gúny kártyáiba temette;

légy tükre rút, fogatlan örömüknek,
én tünde versem –
hadd pukkadjanak meg.

A BARÁTOK, A BARÁTOK...

Erre járunk, arra járunk,
Kitörjük a lábunk.
Vagy beszélünk, vagy hallgatunk,
Sose kiabálunk.
Úgy kell nekünk, jobb lesz nekünk
Most már mindig félni,
Útban vagyunk a világnak,
Nem tud tőlünk élni.

Mi vagyunk a részek közt
A figyelő józan.
Mi vagyunk a fecsegők közt,
Ki nem hisz a szóban.
Mi vagyunk a józanok közt
Szédültek a széptől,
Szeretjük mi a világot,
De az minket gyűlöl.

Belénk esett minden kórság,
Szeretet meg mifene.
Jobb lesz most már, ha az útról
Iszkolgatunk lefele.
Az útszéli szilvafákon
Terem szilva nekünk is –
Egyéb úgyse jut itt nekünk,
Ha kilóg a belünk is.

Adjon isten könnyű halált,
Jó koporsót, víg papot –
Hadd mondják el: „Az élettől
Minden szépet megkapott.”

A BOHÓC

Saját lábamban esek hasra –
nincs ebben semmi póz;
a grimaszok is én vagyok:
bohóc vagyok, bohóc.

Rángathat nézők ugratása,
én meg se mozdulok;
körbe-körbe saját hitem visz –
büszke bohóc vagyok.

Ha azt látod, hogy sírok – én
sírok bizony; s a kés,
amit szívemben látsz, az is
valódi nevetés.

HÁT AKKOR – SZÜRET!

Megértem, hogy megértem:
láthatjátok.

Nohát akkor – szüret!

Elszántságom habozástokra nő.

Vágjatok és ugráljatok: úgyis
– mit szívemből kitapostok –
hitemtől

lesz mámoros –

lesz jövő

a jövő.

JELENEM CSENDESEN ELFOLYIK

Jelenem csendesen elfolyik
de egy állandó jövőben élek
csak az éltet amit megálmodok
csak álmaim fényei fények

ha akvárium mélyzöld vizét csodálom
a cikkanó halak bölcs néma és síkos
örökkévalóságán úszom saját
megkötözött kicsi életemből kifelé
s úgy él ez az álom hogy zenét is hallok
sejtjeim isszák mint nemes italt
és úgy bizsereg föl egész valóm mintha
poshadt levegőjű kuckóból kirepültem
volna a hóba – hirtelen minden
világos szikrázó érthető lesz s hideg
istenem úgy felizgat
mint kicsi gyermeket első tündéri mese
vérem száguld és hordja az örömöm széjjel
és pórusaim mind tudásra sóvárognak egyre
egész lényem a valósághoz símul mint
szerelmes testhez és úgy inná a szagát
mint az erdőét
városi ember
vasárnap
ha kiszabadul

hangot és színeket szürcsölök
kiéhezettten és szavakat várok és életet
akarok látni

nem adom magamat unalomnak
vagy szürke közönynek
a csillogás mélyén
ott vágyom atomjait magamba szűrni
a boldogság fény-anyagának

a valóság mámoros mozgását akarom
úgy megölelni hogy belészakadjak –
s kezem álmaim üvegfaláról siklik
a halott írógépbillentyűre le

mert csak álmaim fényei fények
de lesz-e erőm ott élni az álmokban egészen
s befogadnak-e engem az álmok?

lassú eséssel
örülni fogok ha belep majd
a lomha
langyos
eső

A HARMINCHÁROM ÉV VIRÁGA

Harmincegy éves vagyok, majdnem *annyi*
és még nem találkoztam senkivel,
aki képembe ne hazudott volna
szóval, tettel vagy akár hallgatással.
És görbe háta, rejtett púpok mindenütt.
Ebből a nézőpontból épp eléggé
csábító egyenes a sín.

Marx és Darwin is bebizonyította,
hogy az érdek rugói mozgatják a világot.
A pszichológusok arról beszélnek,
ki minél több szerepet játszik el,
annál érettebb, életrevalóbb.
Ők például most a szemembe néznek,
és bizonyítják fejlettségüket:
sóhajtva együttérzést játszanak,
bólogatnak, hogy így van, szörnyű, mennyire
hazug, aszociális minden ember,
s a lapomra suttyomban odajegyzik
két erkölcsi felháborodás közt: „kóros személyiség”
(hacsak nem költő, jegyzik meg, esetleg).

Kérem, jó uraim:
nagyon vigyázzanak a gyermekekkel.
Az én szüleim még
elég őszinték voltak, igazán
nem törődtek velem.

A pedagógusok általában azt játsszák,
hogy „morális nevelést nyújtanak”.
És így valahogy nem akadt, aki
megtanított volna símán hazudni,
hízelegni, elhallgatni, lakájként
kiszolgálni saját érdekeim.

Így hát értetlenül és undorodva állok.

S nem tehetek mást – szólok újra s újra:
nagyon **vigyázzanak a gyerekekkel!**

Tanítsák meg őket, amire kell,
kedveltessék meg a görbét velük,
dolgozzák meg jól szép gerincüket,
nehogy még megkívánják egy napon
az egyenest, a keményet, a tisztát

s ne találjanak, csak sánt
vagy keresztet.

Vigyázzanak, urak, a gyermekekkel:

a harminchárom év virága

könnyen letörik.

LEMARADT CSIKÓ

Úgy vagyok most mint lemaradt csikó
az eldübörgő vad ménes mögött
csikó kit apja fellökött
csikó kit anyja hív de nem talál
s megérinti a korai halál

kit csukló lába megkötött
szaladni-vágya meg nem hagyja állni
kit megsebzett az anyaföld
s még nem tudja
 hogyan kell – s mire – várni

csikó
 bepárasodó óriás-szemű
szájaszöge habos
kit majd az újra elvágató ménes
kegyesen eltapos

NINCS ÉS NE KERESD

már rég nem érzek semmit
csak ami nincs
ami mindig
mindenhonnan
hiányzik
a meglévőben
elviselhetetlen
befejezetlenséget: az utolsó,
még le nem írt betűt
a soha meg
nem tett mozdulatot
az elemet
ami a jóllakott
sejtekből
 s a felépült
házakból
 és a jól kiépített
kapcsolatokból és a rég lezárt
gondolatokból és ami az ég
csillagai közül is még
hiányzik

a nincset érzem
mint kint
 mint ha szülök
világra hiányzót
kivel betelne a mérték
ám jaj
 nem
 soha
 mert

valahol
megint felhólyagzik a hártya-idő
és újra az űr a hiány
vérző sebe gömbölyödik
és örökké
vajúdik a mindenség
s minden sebe bennem
üszkösödik

soha – így hívják
nincs és ne keresd
így mondja a nyelv az alázat
a mindenbe-beletörni-tudás

de bennem nincs már nyelv se alázat
se képesség hogy éljek úgy ahogy élnek

bennem nincs már semmi csak ami nincs

ami nincs AZ VAN
s ami van az csak ami volt
por és hamu csak
lehetőségek temetője
lét mankója
 a hiány
mind-újraszülője:
emlőjén ott duzzad a semmi
s mit-se-tudó tenyerében
védtelenül verdes
s elvérzik
a szív
a szívem

ÜLÖK AZ IDŐ KÚTJÁN

Ülök az idő kútján –
lábam lelógatom.

Fejem a térbe nyúlik,
de le is hajthatom,

hallgathatom a csöndet,
mely bánatomra ül,

vagy méházok egy csöppet,
míg szívtüzem kihűl

s vörös, lyukas salakja
könnyű lesz, mint a hab –

ülök az idő kútján,
s lógázom lábamat.

VARJAK ÖRVÉNYE

Varjak örvénye fenn
embernyi mélybe húz
középpontja szemem
tere a végtelen
pereme téli zúz

varjak örvénye fenn
s egy ember ideleenn
segítségért kiált
és űzi a halált
a deres tereken

varjak örvénye fenn
lázak törvénye benn
kétszemnyi csillogás
egyszívnyi lángolás
pokolvermeiben

varjak örvénye fenn
s egy ember ideleenn
magány fogja kezét
hó hamvazza fejét
és szíve megpihen

KIHÚLT FÉSZEKRE SZÁLLOK

Kihúlt fészekre szállok,
fiókáim sehol.

Héja rabolta őket,
vércse csapott le rájuk,
vihár elrepítette,

keresném még, de hol,

idegen színek rajtuk,
a szaguk idegen,
nem ismernek már engem,
idegenek nekem.

Fészkem alatt az ágat
rég kikezdte a szél:

nincs már gond,
nincs öröm se,
szárnyam szegte a bánat,

jön s békét hoz
a tél.

NÉZ RÁM

Néz rám az én szememmel
s én látom magamat:

vagyok anya, nem-ember,
hitének szent, ki mégis elszalad,

vagyok kéz, megvonó,
jóság: parancsoló,

vagyok első tüske, első halál,
legelső félelem –

anya, kinek teje csak arra jó,
hogy minden más étel undok legyen –

néz rám az én szememmel
s én látom magamat
s félek, mert védtelenné tettem

s hogy élhessen,

nyüsztítve megtagad.

BÁNATOM

Bánatom már messze benn
nem több, mint egy sejtelem,
szélhajszolta füstgomoly,
szétoszlata egy mosoly,

de én lágyan ringatom,
két kezemmel altatom
gyenge, édes gyermekem,
szeme kínzó rejtelem,

tiszta csillag homloka,
drága álom ő maga –
alvó terhe drága kincs,

bennem-nyugta fájdalom,
ébredése nyugalom –
semmim,
kívül rajta,
nincs.

MICSODA KÚT

micsoda kút az

mélye jéghideg gyűrűs fájdalomnak
micsoda önmagába zárt reménytelenség
milyen gyökereket eregető szívós erő
milyen földet maró robbanni-kész vágy

kúti víz – száraz könnyet hullató
síró víz – zengve hallgató
akit meg nem hallgat a kő
akit meg nem hallgat a föld
akit meg nem hallgat a víz se már

micsoda kút

ahonnan buborékként száll a szó
míg mélyén hallgat a homok
és súlyosodik sok sötét erő

micsoda kút

de tükrébe se nézel
buborékjain eljátszol gyerekként

micsoda kút
s de fáj de fáj de fáj
de iszonyú
hogy sose látta senki

ÉN NEM AKARTAM

Én nem akartam.

Ide számkivetett születésem,
a haragok fortyogó partjaira,
az öntudat szikláin összeverődni,
nem enni, nem inni,

csak csúszni és mászni a sós fövényen,
hol nincs más italom, csak a háborgás tajtékja
és nincs kenyerem,
csak testvéreimnek húsa
s okádok.

Én tudom, én:
nem akartam
a szenvedés kietlen partjain állva
leköpni rátok
epét és nyálat,

de (megkínzott állat)
csak reszketek
s nem is kiáltok:

mert forró kövek az igazság a számban
és csorog
fejemről
az átok.

MIT VÁROK MÉG

minden
mit várok még

minden
amit reméltem

szívemen egy gyémánt-ütötte seb

hogyan érzem

hogyan életem

ELHERVADTAK AZ ÁLMOK

Elhervadtak a költő
szájában a virágok
s az álmok már
nem ülnek meg kezében

víziszta gyémánttá fagyott tüze
ha lép
bordáira
piros
sebeket
rajzol

IDŐKERÉKBE-TÖRT MADÁR

vagyok időkerékbe-tört madár
derékatört dal
kétélű kés

véres a vége

belemártották a várakozó reménybe
és kicsorbult (szerencséjére) az éle végre
különben újrametszené vele
saját húsát a hústalan-
és vértelen tudat
a súlytalan szóttalan indulat
a lélek árnya
öngyilkos kés
keréketört madár kikötött szárnya
kínok küllőin feszülő konok meghalni-sem-tudás
reménytelen várakozás
élő halottja
vágyafeledni képtelen
sehovarepdesés
szárnyassá-átkozott hitek bolondja
féktelen
tértelen
légtelen
létezés

SUGÁRRA FÖLSZÖGELT

egyszerűen nyugtatót kéne szednem

nyugtatót a szerelem ellen

a tavasz ellen

a hit ellen

ne kelljen megint
megfeszített lennem

sugárra fölszögelt

ecetes széllel itatott

dongó vággyal
sebesre maratott
torokkal dalolászó

vak

énekes-

halott

NE LÉGY IZZÓBB

Ne légy több önmagadnál!
Ha könnyű vágy maradnál,

Lebbenne lenge fátylad,
Sóhaj szállna utánad,

Illanó álom lennél,
Sugár hegyén remegnél,

Szédítő lenne léted,
Epedne minden érted –

Ne légy több önmagadnál!
Ne légy izzóbb a Napnál,

Ne akarj tűzár lenni,
Gyűjtani és teremni –

Legyél inkább vasárnap
Hétköznapok sorának,

Légy szelíd, jó meleg –
Tán az menthetne meg.

FELÁLLTAM MÉGIS

Mikor a tegnap rászánta magát,
hogy már beesteledjék,

hasraestem a lámpák fénykörében
és vágytam úgy maradni,

aszfaltbataposottan,

hogy rámköpjék a szotyolát s a csikket,

ne lássék rekkenő szívem.

És a Hold súlya rámzuhant,

igen,

s felálltam mégis,

hogy
holnap

legyen.

HA KENYERET SÜTNÉK

ha kenyeret sütnék mostan
sótlan lenne a kenyérem
s szóttan a versem
így
 betegen
kimeredve a kórházi ágyból
gyökér a sárból
gyökérből a fű
sápadt-hegyesen

mint aki épp csak arra elég
hogy az ég
emelődjön
még kicsikét

hogy alatta
bomoljon a barka
s legyen hol
a szép deli szűz
telitűz
tulipán
felvesse
fejét

SZÜLETÉSNA POMRA

Kígyósorsom merev szemébe nézek:
holnapom múltbarágják fürge férgek.

Holdja telvén, csendjét szüli a lélek.
Méhében vérem
véreddel
beszélget.

A KÖLTŐ VILÁGA (Egy születésnap versei)

ha van hová sietned
 könnyű lesz egyszerre a lábad
ha van kihez beszélned
 ajkad megérinti a szó
ha van merre repülnöd
 kinő egy éjszaka a szárnyad
ha hinned van miben
 lassan lábadhoz telepszik a jó

.....

Nem akarsz égő csipkebokor lenni,
tűzvészt kiáltó harang nyelve lenni,
estére száradt fügebokor lenni,
kemencébe-tett aranykalács lenni,
naptükrű délben sivatagba menni,
homokhegyek közt gyémántport keresni,
tűzet inni és izzó vasat enni,
lángzuhatagot parázssá szeretni?
Szólj akkor, kérlek, ha utad van erre –
Legyen időm a szemem földre vetni.

.....

Nem merünk fellobbanni és leégni,
mint gyufaszál a kézben.
Lehűt a hó, a félelem, a munka.

Meghúzódnak a langyos, jó sötétben,
s fel-felvillanva a mások tüze
meleg fényeket rajzol ablakunkra.

Holnap reggelre megint más leszek,
minden halott sejtem helyére új lép,
és új halottak és új emberek
lesznek holnap és új felhők és új ég,
új mozdulatok s frissen kelt szelek –
mert holnap – holnap lesz megint
és holnap
újra minden lehet.

.....

Ki kell nyitni a bezárt ajtót –
ez a parancs a zártság rejtjele.
Írigykedik a fal:
őt nem lehet bezárni –
így hát kinyitni se.

De nélküle nem volna ajtó.

Ha ezt megéri, könnyebb lesz sebét
s a remény kínját elviselnie.

.....

Abba menekülsz,
amitől szaladnál –
minden sarkon magadba ütközöl.

Lásd el bajod.
Verd véresre a képed.

Utána szépen megtörülközöl.

.....

Nincsen erőmnek se hossza, se vége.
Nem győzi le, csak mások gyengesége.

.....

Kezet se adtál búcsúzáskor.
Kezemben maradt volna jobbkezed.
Nem tudnád megírni, hogy visszajönnél.
S én nem felelhetném, hogy nem lehet.

.....

Várlak – hát jönnöd kell;
és mert ennyire várlak,
akárkinek jönnöd már nem lehet,
csak eleven csodának,
hétszer-haltnak, értem-feltámadottnak,
halott mesékből életre-koholtnak,
olyan szépnek, hogy már alig igaznak,
s mégis igaznak, mert annak akarlak.
Várlak, hát jönnöd kell,
ha nem neked, hát másnak,
hát próbálj meg te lenni, aki jön,
ha már téged kívánlak.

.....

És ma megint ajándék volt e nap.
Tejet ittam, nem fáztam, szép szavak
álltak körül, és valaki ma is
a tenyerembe hajtotta fejét,
s egy dal zümmögött bennem egyre gyöngén.

Kár, hogy késő van – már mindenki alszik –:
ki ébren volna, néki megköszönném.

NEM IGAZ, HOGY NEM LEHET

Az idő megfontoltan a nyakamra lépett
karjával körülfonta a fejem
szájával nyílásaimra tapadva
szívja a lágyló agyamból és
lenyalja lassan álomról a színt
szép perceim habját mohón felissza
egy pillanat alatt fölszürcsöli
forró nehéz borát a mámoroknak
akácvirág-hangulataim némán
szétmorzsolódnak fogai között
esetlegesség-nyálával beköpköd
örök-hitem szétzúzza perc-üllőjén
viszonylagosság-satujába fogta
lelkem keményhéjú élő gyümölcsét
s hiába küzd független léteért
acélsodronnyá feszült akarattal
korlátatlan és időtlen valóm –
egyszer fölreped a csontos burok
s a Szépség-méz hangtalan elcsorog
idegen s vak emésztő-útjain
a mindenható átkozott időnek

hát nem igaz hogy nem lehet
 arcodat fordítod felém
hát nem igaz hogy nem lehet
 szemedben csillog a mesém
hadd meséljek még igazat
 hangom még zengő meztelen
idő-polip rá nem tapad
 még vakon is hihetsz nekem

ha lennénk apró gyermekek
 kagylót keresnék akkor is
korallágot hoznék neked
 gyöngyözne rajta tiszta víz
nevetve játszanál velem
 s gyorsabban ennéd az ebéded
hogy aztán szökhess nesztelen
 oda ahol én várlak téged
s nem szúrnálak ha tüskétlen
 lelked kitárnád szabadon
szép szárnyaid – ha védtelen
 csaponganál – le nem nyírom

sok az ember s testvér kevés
 alig van aki elfogad
végtelen sok a szenvedés
 fölcserélték az utakat
békét mely nyújt nincs már öröm
 s ha sebeinkbe öltözünk
páncél véd mit nem vág köröm
 de benn elsorvad életünk
nem éri kín nem éri fény
 nem érez kutató kezét
így él az isten is szegény
 s így hal meg az emlékezet

hát nem igaz hogy nem lehet
 mert bűn megölni ami él
ha született egy szeretet
 nem címkét vár
 hisz kincset ér

MÁR NEM TARTOZOL

Csak csöves csontok árnyasuló kertje –

már nem tartozol véle senkihez se,
és nem nem tartozol érte senkinek se –

dalod a lyukbaszorult szél szerelme.

KI POKLOT JÁRT

Leégett gyertyák fölött fénytelen
Függsz, mint plakát, kegymázás renyhe gyász.
Égi harmatként hulló véreden
Kiéhezett bárányhad lakomáz.

Az oltár tüzén ostyát süt az angyal,
Füstjében sír a kristály-szűz ünő.
Ki poklot járt szívében égi vassal,
Csókjával hűtse homlokát a kő.

ANYASÁG

I

mit kigondoltam sejtjeimmel
és mélyemben hordani vágytam
s termő kínban világra-lepni:

íme elhagyta énhomályom:
kitúrte rendelt idejét és
önként szakadt ki engedetlen

elharapta kígyó-reményem
vérem emlékeit kiköpte
van/jár/repül/zuhan – én nézem

II

Hátul barlang-odú:
bábság hosszútűrt otthona.
Elöl a tér. És harc. Hiány. Kiáltás.
Levált csonk. Vér.

Kéz nyúl,

sírás aranylik –
meleg és ostoba.

III

Kék szárnyak árnya leplez:
meghúzhatod szavad.
Hogy kitágult a sors! már
nem lenned is szabad.

Sikítanod hiába:
az üresség kiad.
Véred sem ment. Foganj, vagy
viseld el önmagad.

ÉLNI: CSAK HA NAGYON

Nem
nekem nem elég a kevés
és a minden se több az elégnél
nem
engem az együttérzésen fölhízó önbecsülés-
hullámok kíméletlen ki-kivágnak
a semmi-kövekre
 tanítva keményen
vállalni hogy amit magatokra
vesztek
 a „törvényt” (:földreszegezve
a szárnyatok)
 én nem vállalom el
 nem
 én nem
azért
mert énnékem a törvény épp a szegés
nem rész
AZ EGÉSZ kell
és ha semmit kavár a szárnyam
 akkor is élni csak ha nagyon
ha szertelen-szabadon
ha szállhat-ölelhet-világbadalolhat a lélek
homlokán hordozva széjjel
a szégyen-pecsétet: a szépet
ha éget is
éjjel és nappal is
álmodva s nem hullva le mégse előbb
mint maga e másra-silány
de repülésre még a határtalanig
kitárulkozni tudó
zengőterű
élet

NÉZLEK, VILÁG

Nézlek
világ
megenni akarlak teljes-egészen
s megszülni naponta fekete kínnal

nézlek
kívánlak
s oly forrón szeretném
hogy legyél
amilyenek istenelmét
öröklött szép emberlétünk kigondolt

olyan hibátlanul gyönyörűszép

s emberek benned úgy szerethetők
(mért fáj ez így nekem)
olyan jók s mind csodákkal

lehetne teljes
oly forrón szeretném
s olyan hiába
hogy kiszáradt torkom
fekete üregében lávaként

ömlik a sós

megolvadt

fájdalom

ÁLMOM

álmom
izzó lángcsap a lelken
lyukat éget a Napra
üszökké hamvasztja a reggelt
fölolvaszt mint a vasat
izzóvörös kínjainak
lassanként hamvasodó gyönyörében
lelkem
fehér izzásban pottyán a hajnalba
hidegében
borzongva-remegve dermed
kínban acélosodik

elvágni mind a köteléket
kezünk nyűgét mely lefog
hogya kinyúlnánk
szemünk szürkítőjét
mely tompa közönnyé fojtja a lángot
izmaink bénítóját
mikor mozdulnánk
a másik felé

aki vár

mert őt is kötelek fonják így várakozóvá
hazugság-kígyók
hallgatás-kötelek
őt is betanult normák és mozdulatok
ezerszer elátkozott átka üli

hát segíts, álom!
szabadíts meg

szokványszürke szavaktól
és száraz szentől szabadíts meg

álom
izzó lángcsap a lelken
tenyerünkben a szorítás lenyomata reggel
ég mint stigma és átlátszó
könnyeibe a szem forrón
lemerül

add hát meg a szótlán ölelést
a vállalás szépségét
a repülést

és szabadíts meg a tehetetlenségtől

mert a lehetetlent akarjuk
álom
a te országodat
és a te hatalmadat

hogy éljen és uralkodjon rajtunk
örökké
ámen

KÖLTŐK VAGYUNK, BARÁTOM

Vagyunk, akik vagyunk:
saját lábunkba botlók;
nagy csöndet érlelők,
kőből forrást fakasztók;

színig töltöttek dallal,
hátunkon kőkereszt,
vagyunk, kiket az élet
meglógni nem ereszt;

vagyunk kinevetettek,
magunkba fordulók,
vagyunk gazemberek közt
jóságot koldulók;

nagyon hiszünk a szépben,
belénk se fér a hit,
így hát úton-útfélen
szórjuk szét kincseit;

vagyunk pazarlók,
bölcsek,
ámuló gyermekek –
költők vagyunk,
barátom!
a fene egye
meg.

ARS POETICA

Legyek tükör,
mely azt mutatja:
milyen lenne ez a megveszekedett világ,
milyen lehetne az emberi fajta,
ha megállna a lábán szálasan,
s nem hajtaná a szél jobbra meg balra,
de nőne, mint a fák, a fény felé,
akarattal is mindig magasabbra.
Milyen lenne, ha ágas-bogas létét
a többi lét felé kinyújtaná,
hogyan legyen magány –
ápolná szépségét s a másokét,
pompázna a jóság s a jókedély
s egymásnak nem csak szeretője –
szívbéli jóbarátja lenne a fiú és a lány.

Legyek tükör,
akár homályos is, mely álmokat mutat;
de szomjazom, szomjaznak mások is,
vágunk a tiszta álmok friss vizére –
hát **építetek hitem tégláiból**
a forrásnak szentelt, élő kutat:
ha mást nem, pillanatnyi enyhülést hoz,
s erőt ad, hogy mégis-mégis bejárjuk
a reánk váró képtelen utat.

IV.

A SZERELEM KAPUI –

„LÉLEKTŐL LÉLEKIG”

A SZERELEM KAPUI – „LÉLEKTŐL LÉLEKIG”

„Hiába füröszted önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat”.

„Arcom szemedbe és arcod szemembe” – így
„kutatom gyökeremet s minden Szerelem gyökerét és csak Terád lelek”
„égve a szerelem mély örvényében, hiányok központjában ...virágba érve”
„Szerelmem hajtott szüntelen feléd:
Ó volt a látnok, én csak puszta szem”
...„le, le, az elhabzótt napok forrásfejébe,
a gyökér, az alap, az ok Mag-velejébe...
törvényét tudni, hogy aki szeret, mért szenved” – jaj,
„ki válaszol? Magamban van honom”, „hadd énekeljek, bővöljek magamban.”

„A Pokol – a másik ember.”

**„Bennem, mintha tükörben
magadat, aki lehetnél
látod becsukott szemmel
s gyűlölsz, mintha imádnál”**

„Ó jaj, barátság és jaj, szerelem! Ó jaj, az út lélektől lélekig!”
„Tőledtől hozzádig tapos az ösvény... kezem, kezéd két párhuzamos végtelen”.

„Itatsz a könnyeim vizével, kongó reményekkel etetsz...
S libegve tartasz engem, embert, az isten és állat között...
...de mondd, miért e gyatra-elvű Földön nevelni ily hitet,
miért e fájdalmas remekmű, bennem mi végre építéd?”

**„Szent harc, melyben igaz s igaz
küzd a legigazabbért”.**

„A fejüket a tenyerükbe véve úgy nézik egymást...
keresve átkozott-zárt életüknek a nyitját...
boldogtalan szemük...nagy csillagával,... hogy magukra öltsek
a könnyű vágyat, mint nebész keresztet”,
„mint álomban a szeretők egymás karjába igyekeznek...
Évszázadokká nő a nap, és nincs a csóknak vége-hossza”...

„Megcsókoltalak és megöltelek.”

„Szeretlek s nem vagy... én vagyok: beléd fogantan –
megenni akarlak teljes-egészen
s megszülni naponta... bele a mába.
...Megteremtelek aszott föld porából,
magányból, mely fehérén ég, fehérén”...
„Rejtettelek sokáig, mint lassan ért gyümölcsét levél közt rejtő ága”
s most már „vagy, voltál és leszel”.
„Én gyilkosom – légy üdvözölve.”

„Ó, áldott kincs, mit benned nyertem én:
ha vagy, diadal – ha nem vagy: remény.”

„És bárhová nézek, te vagy.”

„Belőlem áradsz ebbe a világba –
érintetlen forrásod őrizem.

Pillanatonként vesztlek el, kiáltva,
Kifolysz belőlem, tegnaptól a mába...”

„Testedbe áramló lelkemmel itattalak
véremmel etettem borzongó sejtjeidet
mozduló álmaidat
rebbenő vágyaid még pihés seregét”

„A kín enyém, tiéd a diadal”.

„Szívd erőmet, legyen erőd –
rugaszkodj az egeknek”

A SZERELEM KAPUI

„Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel” ...

Ne lépj be hát.
Ne közelítsd köröm.

Hadd énekeljek, bűvöljek magamban.

Léted, ha távollét is, élni enged –
nézz messziről, ints, menj el.

Köszönöm.

NE HARAGUDJ

Kezed hideg.
Te sem vagy már másképp: félsz és lemondta;
nagyon is jól tudod,
hogy kapcsolataink lassan pergő homokszemek,
miket lehord létünk dombjáról az idő.
Nem marad körülöttünk végül semmi más, csak
a sivatag emlékezet.

Kellettél nekem: gyémánt voltál.
Elmenekülsz: felváltottad magad.
Az élet egész hosszához elég
aprópercekre tördelted kristályos éveid.
Lettél volna király-kő,
páratlan, tüzes ékszer az emberi léten.
Lettél inkább ügyes kereskedő.
Eladtad magad a világnak,
s az megfizet.
Hiányod olyan homlokán,
akár a seb.

Ne haragudj se rám, se arra,
kivé álmodtalak.
Ő csak egy mindabból, ami lehattél volna;
ne gyűlöld jobban, mint e mostani,
esetlegességekből összeállt,
éppen-olyan-amilyen önmagad.

BENNEM

bennem
 mintha tükörben
magadat
 aki lehetnél
látod
 becsukott szemmel
s gyűlölsz
 mintha imádnál

MÁSRA GONDOLUNK

és ő most valami egészen másra gondol
más vágyat dédelget
és afelé siet

és én elringatom a magamét
aztán megfojtom s letörlöm magamról
a kint s a könnyeket

aztán valami másra gondolok majd
s elindulok felé

és amikor találkozunk
másról beszélünk
s újra elindulunk
mi ketten kétfelé

(ma szerda van
holnap csütörtök
az is lehet
hogyszer meghalunk)

ő másra gondol
másra gondolunk

és mindketten
elpusztulunk belé

A GONDOLATOK ÚTJA

Hogy elfáradnak a gondolatok,

míg áttörik az agy vad burkait,
mire kibújnak, csibe a tojásból
és kiszállnak a szemből vagy a hangra
amíg fölülve elhagyják az ajkat,

míg sok-sok ellenséges, torz sugárzás
bűvköréből mégis kiszabadulnak,
míg ezer durva, erőszakos vonzás
csápjával mind egyenként megharcolnak,

amíg minden piszkot és port leráznak,
amely az úton hozzájuk tapad,
míg megütköznek minden gondolattal,
mely rohanvást éppen nekikszalad,

míg megtalálják a szétszabdalt térben
az igazi, a nekik szánt utat,
míg – megszemjázván – mégis kikerülnek
minden csábító, mérgezett kutat,

hogy elfáradnak, mikorra elérik
a vaspántos, vad, idegen kaput,
hol válasz nem jön a kopogtatásra
s nincs házigazda, ki elébük fut,

míg őrk és bástyák védelmi rendjét
sorra legyőzik csellel és birokkal,
míg minden zárat fölfeszítenek már
a fáradtságtól remegő karokkal –

úgy elfáradnak,
mire odahullnak,
ahová küldték őket,
a küszöbre,

hogy nem is hallják a zár kattanasát –

pedig rabok

s meghalnak
mindörökre.

NEM FIGYELTÉL RÁM

A Nap felhő mögül s rézsút sütött a színes házfalakra
s a felhőben már útra készülődött a másnapi eső,
hogy kedélyünket őszi szövetébe
bebugyolálja s tompává tegye,
de még a színek néha felragyogtak
s a házakon csillogó hálót bontott
a vasárnap délután puha csöndje.

Házad előtt fehéres fény motoszkált
s a kertben a nyírott bokrok aludtak a virágok között,
és elmentem az ablakod előtt,
s nem figyeltél rám.

Ablakod
sötét függöny-szemhéját lezárva aludt,
s meg sem rezzent, hogy forró gondolat
loccsant reá és kereső tekintet
furakodott a szempillák közé –

PEDIG SÍRHATNA MINDEGYIK SZEMÉVEL
A HÁZ AMELY ELŐTT ÍGY MENNEK EL
HOGY EZER ÉGŐ GONDOLAT-VIRÁG
LOBBANTJA LÁNGRA A HALOTT TETŐKET
A NYUGVÓ ÉG ALATT –

most eső hull a halál halk neszével,
és a vizes leveleken vacog és fél a szél –

fázom, de a figyelő gondolat
izzó parazsa lázassá hevít
s e meleget feléd sugározom.

FÉLÜNK A LÁNGTÓL

ó hogy félünk a lángtól

egyszer hogy éget
majd hogy csak görögtűz

és óvatosan nézzük messziről
nehogy felgyújtson
nehogy megsebezzen

felnőtségünkben játékról beszélünk
a gyermeknek
ki már
körméig ég

nyúlnál csak a szívemhez
lejönne mind a bőr az ujjaidról

de te inkább az ablakot csukod be
hogy ne reszkessek úgy

óvó szavad bűgőcsiga
máglyám körül

csodálkozva dől majd az oldalára

ha elnémul
a láng
sírása

fenn

NEKIADTAM EGÉSZEN

nekiadtam egészen
megfogta s visszaadta

rajta még keze melege

földobom visszahull
eldobom visszaszáll

nem tudom
mit tegyek vele

átlátszóvá tisztít a bánat

könnyezve égek
mint a gyertya

lassanként elfogyok bele

nekiadtam és visszaadta
keze nyoma
sziszegve
hűl ki

farkasszemet
nézek
vele

BELŐLEM ÁRADSZ

Nagy, széljárta platókon élek én,
ahol ha szél fúj vagy nap ég, erős,
ahol ha ízlelsz, minden íz tömény,
s arany izzásban hull a fürge fény.

Nagy, széljárta platókon jár szemem
szabad virágát nézni, dús csodát,
és fölfogom lassan, mi vagy nekem:
legősibb dalom, legszebb énekem.

Ahol fakadtál, apró minden ér,
tisza és édesvizű mind a csermely.
De mire a nagy hegy lábához ér,
már lassú és zavaros, mint a vér.

Belőlem áradsz ebbe a világba:
érintetlen forrásod őrizem.
Pillanatonként vesztlek el, kiáltva,
kifolysz belőlem, tegnapból a mába,

cseppenként vonod tőlem meg magad,
de sosem veszíthetlek el egészen:
hiányod ősi kútja nem apad –
immár e víz örök szomjam marad.

Nagy, széljárta platókon élek én,
hol félni kell s szeretni cudarul,
mert teljes arcát mutatja a vén
vak Napgolyó, könnyhályoggal szemén.

KÖNNYEBŐL FÜZÉRT

Könnyekből füzért nem kötök,
Nem dobálom a holdra –
Hogy elhagysz senki-semmiért,
Nem írom homlokomra;

Ha neked nem fáj veszteni,
Mit egész életem
Se tudhatsz visszanyerni már –
Miért fájjon nekem?

A diófa nem hal meg, mert
Egy gyümölcse üres;
Megtalálja az ép diót,
Aki elég ügyes.

Könnyekből füzért nem kötök,
Nem dobálom a holdra –
Hogy vesztettem vagy nyertem én,
Nem verem azt se dobra.

Addig jó, amíg mindenem
Tudok sírni s nevetni –
És amíg könnyem-kacagásom
Nem látja senki.

Senki.

KÉT PÁRHUZAMOS VÉGTELEN

csokoládét kenyérre éhezőnek

könnyel fizeti
szégyenem

mosolyra vágytam
ő kenyérre

kezem
keze

két párhuzamos

végtelen

KI FOGJA LE A SZERELMET

Ki fogja le a szerelmet

amikor kibomlik a szárnya
ó, ki tartja vissza az álmat
amikor fölrepül az
ki mondja neki
ne repülj
térj vissza a föld közelébe
ereszd le a szárnyaidat
ó, ki tépi ki tollát a szárnyas szép szerelemnek
ki mondja neki
járj a földön
ahol mi
kétlábú önhitt férgek
araszolgatjuk otromba métereink
ki mondja neki
ne repüljön
vágva a kéket sas-röpüléssel
ki mondja neki
hogy lent csipegessen
mint a tyúk a szemétben
morzsát vagy maradékot
és káráljon benn a sötét ól
kényelmes tunya búz-melegében
bújva az alkony elől

vagy ki mondja a sasnak
a lángos egek szélszárnyú
szabad madarának
hogy jöjjön le a porba verébknek
mert abból van több
hát biztos övék az igazság

ki mondja a szép szerelemnek
aludj
ne nyisd fel még a szemed
ne repülj fel míg nem szólok

hiába nyit a tavasz
hiába süt fel az édes nap
te aludj
te ne tudd
hogy kinn dalok ébrednek
a reggeli fényben
te ne tisztítsd tollaidat
te ne halld
mit sugdos a karcsú sugár

ne repülj fel
ülj lekötözve
bágyadt téli homályban
ülj csak a föld közelében
a renyhe pizsokban és várj
nem
ne röpj

ó, ki merte
azt követelni a dús szerelemtől
még ne repülj
mert én még nem repülök lásd
még nekem más a dolgom
előbb –

előbb fel kell építsem a házam
előbb
élnem kell az életemet
előbb el kell ültetnem a fákat
kötözni a szőlőt és
telehordani pincém illatos jóízű borral
és meginni jóízű vén boromat
és fel kell nevelnem a gyermekemet
és unokáim és unokám unokáit
igen

és majd ha elvégeztem dolgaimat
majd ha befejeztem minden dolgom a földön
akkor majd felrepülök
akkor felszállok én is tán a magasba

várj meg hát szerelem
ne repülj addig

ne repülj addig
szerelem
sehová

ó, ki mondja a vad szerelemnek
hogy kezes báránként a földre vesse szemét
és árokparti poros fűvön rágcsáljon
a serdült nyár delein

ó, ki mondja
az ostoba
hogy ne repüljön
mikor a szárnya kinőtt

le nem fogja senki
akit anya szült
a szárnyat bontott szerelmet

és soha nem
éri utol senki a szívet
hogyha az egyszer
fészkéből
kirepült

KÉT NAGY, SZABAD MADÁR

Milyen magasra repülhet az ember,
ha nem nézi,
hogyan mit hagyott oda?

Két nagy, sebzett, szabad madár
röptében csókol
s aztán egymaga
húnyt szemmel ül
tajtékos sziklaszélen

és egész életében

arra a csókra
gondol

TALÁLKOZÁS

Az állomáson állt már egy vonat,
s akkor melléje befutott egy másik;
néhol lehúzták az ablakokat,
s egy-egy utas nézte egymást sokáig;

nézték tűnődő, bús, félénk szemekkel,
amíg eljött lassan az indulás –
az egyik erre, másik arra ment el,
és kiürült a népes állomás;

nem maradt ott, csak (jaj, kitől, kinek?)
egy intés árnya s a csupasz sínek,
és az a lassú, lassú pillanat,
mikor elindult az a két vonat,

s a pillanat a köztük növő térrel
rohanva tágult s már sehol se fér el,
mert magával vitte mindkét vonat,
mert végtelen volt az a pillanat;

s bár nem volt, csak sínek közt nőtt,
még színe-sincs virág –
már minden ez a pillanat,
már maga a világ.

KÜLÖNÖS PÁR VAGYUNK

Különös pár vagyunk:
egymásban bentlakók,
kik nem beszélünk, nem szeretkezünk,

kint kétfelé kóvályog két felünk,
mint erdőjáró, hallgató manók;

mint rosszkedvű lidércei a lának
a kába utast fölébresztetni –

a vak világot megkísérteni
úgy járunk itt
éji szellemadárnak;

s míg könny s kacagás
egyként messzecseng
s fura dalunkon a fogak kocódnak –

minket megérint a mákszürke holnap
s a csönd bennünk
már egymásért
eseng.

MÁR SZÓTLANUL

Itt lassan minden csupa szó,
S rettentő okosak vagyunk,
De arról, mindez mire jó,
Magunk is keveset tudunk;

Én elindultam tegnap este,
És lementem egész a vázig;
És nyomaid nyomát keresve
Nem azt néztem már, ami látszik;

S nem találtam magamban semmit,
Ami ne rólad dalolt volna;
Nem láttam kételyt, egy szemernyit,
Csak hitet, nőni gombamódra;

És csak egyetlen szót találtam
És az az egy szó sem beszélt;
Hallgatott, én előtte álltam
És néztem, néztem a szemét;

Aztán megfogtam, idehoztam
S most szépen leteszem eléd;
Nézz rá, s megérted, miért mondtam,
Hogy felesleges a beszéd.

NEM BÜSZKESÉG

Jól megjárattam büszkeségemet
vaspatkós lovad lábai alatt;

ami belőle a porban maradt,
abból faragok
vérző verseket;

de, összeszedve a cserepeket,
ami már versre,
könnyre sem elég,

más gyűlt kezembe,
más:

nem büszkeség,

hanem szemérmes,

szótlan

szeretet.

III

Tizenhatévesen
fájdalom öntött el s okos harag:

hogy mit akar? hisz feleség s gyerek
s úgysem szerethetne
hiszen körötte
rajzik minden korosztály legjava
léptét lesik s ha madaras
torkát dalra kinyitja
sötét hullámokban lepi el a rajongás
(úszóival a versenyt én fel sem veszem
s ő tudja ezt) –

de hát akkor mi ez?
ez a kimondott s máris elfejtett
üszke-sincs vallomás –
micsoda felelőtlen játék
egy lobbanni-kész fiatal virággal
amely egy szótól elhervad
egy másiktól bután kinyílik
amelynek minden érintés még végzetes –

hogyan lehet
így beledöfni és otthagyni ezzel
a pillanattal kettesben
hogy kínnal
egye s eméssze meg
remélve hogy
sose lesz folytatás s remegve
az oktalan vágytól
mégis legyen még
akármi! csak ne múljon végleg így el
ily értelmetlenül –

s aztán gúnyos
dacos
zavar fogott el:

hogy miért néz madárnak?
hogy miért
játssza ennyire meg magát? ilyen butácska
libának látszom?
hát csak ennyit értett
hosszú beszélgetéseinkből
és hiába
cseréltünk annyi dús gondolatot
hogy óráink mind virágbaborultak?

és aztán újra bánat:
hogy miért
kellett valamit így elrontani
ami gyönyörű volt
mint a barátság
mindig
ha spontán és mögötte
nem áll az önzés és nem éri
féltés
csalás –

tizenhatévesen
habzó haraggal így töltött e két szó
színültömig
(ki nem csordult csak éppen)
és mégis:
édes íz
maradt a számban
édes zöld reménység
(éretlen lelkem balga
friss hite)
hogy talán mégse csalt s rontott e szóval –
hogy talán mindez sokkal egyszerűbb:

csak szeretett
(ahogy én is: lebegve
a földi fogalmak fölött)
s letérdelt

(ahogy szokta a színpadon s ahogy
gondolatban talán mindenki térdel
e szavak előtt)
és kimondta egyszer
(ahogy félig csukott szemmel az ember
ágyára dől
ha meglepi az álom) –

s hogy ennyi volt csak
és minden bizonynal
így kellett lennie
hogy holtomig
gondolhassak reá

IV

Aztán szaladt tovább a gyors idő
és ideje lett a beszámolásnak
a végiggondolásnak
az egyetlen nagy szerelem előtt

és akkor egy kicsit megálltam
s láttam:

fiatalságom nagy
ködös vidék
amelyen egy kóbor láng jár magában
úttalan úton
szüntelen lobogva
távol a kertek tüzes illatától
és a kacagástól
és a tavaszi könnyű
csókok első borzongása sem érte
oly egyedül haladt
úgy *nem magáért*
égett e láng
én aki voltam akkor –

de ebből az alaktalan homályból
mégis útjelzőként előragyog
egy pillanata hajszott életemnek:

zöldbeborult fa
 szép tizenhat évem
sugaras ága
 élő glóriája
fiatal létemnek:
 mikor megérett
és kibomlott elébe az öröm –

és ahogy láttam
úgy találtam
hogy mégis ettől a galád kis pillanattól
lettem egyáltalán tizenhat éves

és hogy boldogtalan
ki meg nem éri
 hogy letérdel
elé egy szép
 reménytelen
 „apám-lehetne”-férfi
és azt mondja könnyekkel a szemében
hogy

 szeretem

V

Az évek – lassan bár – mennek tovább
és mind jobban szorítja torkomat
a korán-jött

 későn-megélt
 felismerés

a csikorgó tudat:

hogy minden élet csúnya játék könnyre-vérre

hogy elsősorban karmaink vagyunk

ki hogy küzd
 jut előre s még előbbre
s nem megváltás a szenvedés:

a bölcs is megfizette egykor árát
ha most mosollyal nézi torz világát

mert a legfőbb törvény:
FIZETNI KELL

kinek mi van:
 előbb hittel
 reménnyel
könnyel míg futja
 sebbel (míg seb érhet)
és így tovább
 míg magad föl nem éled
utolsó csepp romlatlan véredig –

így e világban –
 hol mérlegre téve
minden kis mozdulat
s ingyen a Nap se süt ám reád
(megfizetsz melegéért)
s mindennek tétje
 célja
 ára van –
nincs élő igaz öröme a testnek
(minden megvehető
 minden előre kiszámítható)
s éppígy nincsen a léleknek se már:

minden szó mögött kinyújtott tenyér
minden pillantásban érdek zörög
minden tettben gáncs
 és tőr a közönyben
hogyan bekerítsenek –

s e bonyolult ádáz viszonylatokban
lassan megőszülünk

és por lepi ódon szekrényeinket
hol vattába csavarva őrizünk
néhány érdektelen lomot a múltból
aminek ára nincs
ki-ki

amije van
amije megmaradt
a hulló évek bombái alatt:

egy lyukas
lapos kavicsot
amit egy nyár
pazarlóan
lábunk elé dobott –

egy dallamot
amit hátán egy délutáni szél
véletlenül
éppen felénk hozott –

egy gondolatot
amit ifjúságunk
egy csodált bölcstől lázban ellopott
s bár megkopott
még a láz hamva rajta legalább –

így mindegy már nekem
hogyan s voltaképp miért is
ölelt a szava át:

csak azt tudom
hogyan ajándékba adta
gazdag szíve féktelen luxusát
hogyan meggondolás nélkül így kimondta
amire gondolt –
vagy talán nem is:

ezt őrzöm én

mert ez az eleven remény
hogy ember és ember között
mégsíncsen veszve minden –

és hogy lehet
(ha ennyi év után így feltisztul)
a kétségek felett
kimondani (szabadon vagy sután
de félelem nélkül
szépen)
amit

nyelvünkre hoz
s pazarlón adni kíván

a gazdag

szeretet

JÓZAN SZÍVÜNK

álom
mámorba tűnsz lebegve
szerettelek
szerettelek volna ha nem te
vagy

pajkos véred vérembe csókolt volna
csókja omló
dadból szövődő háló
kék erekké
szétolvadt
édesajkú
szívem körül
de
nem:

józan szívünk a szabadság szorítja
s percein ül
a fősvény türelem

EGYSZERŰ DAL

Mosolyodban akartam megfürödni,
És te elvetted tőlem mosolyod.

Tekintetedben vágytam melegedni,
De te lezártad izzó szemedet.

Benned kívántam végre elaludni,
Ám te megvontad tőlem magadat.

Hová legyek?
Szíved elé leborulok,
Könnyem lábadra ráperreg
És dalolok –

Rólad énekelek.

ÉRINTETLEN VÁR

Hogy érintetlen, vad vár még a lelked,
Mit semmi ostrom, semmi csel be nem vett,
Hogy nem jelezte biztos és szelíd fény
Az ablakokban a kuckót, a termet,

Hogy nem találtuk sehol azt a kulcsot,
Amely kapuját megnyitotta volna,
S a kapcsolót sem, mely a tiszta fénnel
Homályát, titkát eloszlatta volna,

Hogy hallgatag és mély árok övezte,
Melyben némán merült el, mit bedobtak –
Hogy néha mégis láttunk tornyain szép,
Sokszínű zászlót, mit ünnepre vontak,

Hogy máskor féktelen és furcsa fény
Világította át sötét falát,
Mint bizonytalan, fátylas éjszakán
A hold terjeszti fénylő udvarát –

Hogy kertje súlyos, sűrű illata
Néha átszállt a zord árok fölött
S egy csodahordó, lágy dal jött vele
Megülni zavart vágyaink között –

Hogy érintetlen, néma s vad maradt
S csodákat sejtet ismeretlen lelked –
Ez vonz ma is falaid ostromolni,

Ez harcoltat, könnyezett s énekeltet.

MI VOLT AZ A DAL

MI VOLT AZ A DAL –
csupasz padló, szedd össze, amid van –
mi volt az a dal –
szedd össze, vidd el, indulj, menj el!
Mi volt az a dal –
félelem, fájdalom, fegyelem –
mi volt az a dal –
mindegy, hogy mi az,
keresd! mert drága nekem.

MIÉRT KELL A DAL

hogy jobb legyél mint ami lenni tudsz
jobbak legyünk annál amik vagyunk
hogy visszaadd mindazt mit elfogadtál
s mi megköszönhessük amit kapunk
hogy énekelj amikor hallgatunk
s mi hallgathassuk amit énekelsz
hogy megértsük egymásnak mi vagyunk
s hogy mégse sírjunk
mikor vége lesz

AMIKOR ÉNEKELTÉL

kizártuk a szobából a világot
a mikrofon meg folyton leborult
egy csupasz fehér fej görgött a visszhangos falak közt
s kutya rágcsálta a csöndet
a csöndet amit te kiénekeltél
és nem vittél magaddal mégse
a gépre amely már elberregett
minden eföldi javaddal

a tóhoz se vitted mit álmodtál magadnak
s amelyben még egyre álmodik az álom –
egy hal álma csak és te kirántod onnan
akaratod megfeszített zsinagógával
s úgy csúszik belőle a híg levegőre
(az álomból ő is oly hirtelen) mint a
szájából a káromkodás

VOLTUNK EGYMÁSNAK szék, pihenni tett,
jó helyre vert híd rossz álom felett,
fagyban jégkunyhó, ráncméretezett,
voltunk a másik képén jó keret,
mámorban ágy, épp időben vetett,
millió a bankban, egymásnak betett,
egymás keze, mely fog testvérkezet –
s most nincs tovább. A perc elérkezett.
A lerágott csont a földre esett.
A valóság keményen koppan.
VAGYUNK, AMIK VAGYUNK: szélhordott levelek,
büszkén hullók
az ostoba és erős viharokban.

ABBAN A DALBAN gyémántból voltak,
kemények s fényesek voltak a szavak,
azt a dalt hallották élők és holtak,
kik ágyban vagy sárban alszanak –
abban a dalban benne volt minden!
az a dal nincs meg, de fölzeng, hiszem –
figyelj hát nagyon és szólj, hogyha hallod,
mert az a dal

az élet nekem.

HIÁNYOD

Mint tudatlan virágot
belepő tünde harmat
tükröz külső világot
és belső birodalmat –

benned egész világom:
fában rengeteg erdő;
velem-jött ősz-tudásom
s mi körülöttem felnő,

szavak szépsége, mérge,
múlékonysága percnek,
fájdalmak édessége,
tudása szívnek, testnek,

benned van minden álmom –
s mióta nem találok
seholyse kincses léted:

eltűnt egész világom,
mert csak hiányod látom
bármiben, amit nézek.

SÍRÁS

naponta az ébrenlét tövises
csapdáiba botolva így bolyongok
diadalmas léted hiányának komisz rengetegében és
a dögevő magány testvérem így lett

amióta

pompád árnya
sivár utamra
nem borul

NÉHA LÁTNI A NYOMÁT

Néha olyan volt, mint a többi ember:
akármilyen, reménytelen, fakó –
de néha felmorajlott, mint a tenger,
és néha felszikrázott, mint a hó,

s olykor felizzott, mint tavaszi égbolt
izzik, mielőtt felgyújtja a Nap –
s néha átlátszó, meleg, tiszta kék volt,
s néha veszett ló, mely zablát harap,

egyszer hazudott, mint egy iskolás,
máskor hős volt, kit felszentelt a harc –
olykor maga volt a kézszorítás,
s aztán nem volt, csak egy cinikus arc –

időnként ivott s néha énekelt
s akkor álltak röptükben a legyek,
néha becsapott, lustán, késve kelt,
pedig örültem, hogy hozzá megyek.

S néha nem volt abszolút semmilyen,
s néha nem volt senkinek, csak nekem –
sokszor maga sem tudta, hogy milyen,
néha barátom volt és néha nem.

Nagynéha sírt is s olykor nevetett,
ritkán szólalt és sűrűn hallgatott –
aztán elment, amikor mehetett,
semmit se vitt el s itt mit sem hagyott.

És néha mégis látni a nyomát
a friss havon, a meleg szőnyegen –
valahogy mégis itthagya magát,
mint furcsa álmodó téli reggelen.

MOST MÁR MINDEN CSUPASZ

Most már minden csupasz,
poros lesz,

minden hazugság
rólad énekel majd,

és szerelmünk, az újszülött halott
mint könnyéoszlott, illatos tetem

föl lesz ravatalozva

minden sarokban

minden pénteken.

MÁR NEM AKAROM

Már nem akarok senkit úgy szeretni,
Hogy nyomorék gyermekké legyek érte,
Kit alig hagy törött hitén bicegni
Ütött vágya, sebesre kínozott térde;

Már nem akarom senki lábnyomát
Kiemelni, hová való, a sárból,
Sem építeni vadnak palotát
Szívem súlyos, lángoló aranyából;

Már nem akarok halálra feszített
Húr lenni rossz, elhagyott hangszeren,
S nem akarom, hogy aki elveszített,
Annak árnyéka fény legyen nekem;

Már nem akarom senki könnyeit
Magamban óvni a kiszáradástól,
Sem a magány vérző ág-ujjait
Szorítani, míg csók fakad a fából,

Már nem akarok senkit úgy szeretni,
Hogy önnön gyilkosommá legyek érte;
Nem akarok a remény sebe lenni,
Se megváltás annak, ki sose kérte;

És nem leszek a szentség törött tála,
Se a győzelem kiömlő bora –
Legyen bármilyen mély magány az ára:
Így szeretni már nem fogok soha.

ÁTOK

Légy, ami vagy: szelíd mocsok;
paskoljon vád esője;

verjen agyon igaz torok
bosszuló dobverője;

óriásláb sárrá dagasszon,
köpködjön le a törpe –

hatalmat rajtad olyan kapjon,
fehér virággá az fakasszon,
ki piszkosszürke létedet –
e mindenné-imádott semmit –
gazdag sorsának csúcsain
naponta
megköszönte.

AZ ÁLDOZAT

„Hogyan áldozzak – szóltam – néked?”
S kezébe zárta kezemet.
„Téged akarlak! Téged, téged!”
S háromszor súgta nevemet.

Aranytálon nyújtottam néki
Parázsló-piros szívemet –
„Más kell – kiáltott, – mást kívánok:
A testedet! A testedet!”

Aranyfátyolba becsavarva
Lábához tettem testemet –
Szemét lehúnyta, elfordult
És reszketett, és reszketett.

Aranypohárban hoztam néki
Habos és forró lelkemet –
„Nem kell – kiáltott, – mást nekem:
A fejedet! A fejedet!”

Akkor lábához gurítottam
Kihűlt, vigyorgó fejemet –
Ránézett, hátradőlt a székén
És nevetett. És nevetett.

A ZARÁNDOK

Szép szemedre tüzet csókolt a Nap,
szádra csókolták ízüket az álmok,
de nincs benned egy hús, ízetlen, áldott
cseppecske víz sem,
amely megitat.

Elfogná a gyönyör s az áhítat,
de szomjanpusztul
a jámbor
zarándok.

JAJ, SEGÍTS, KEDVES

Jaj, segíts, kedves, minden porcikámon
Végigvert tüzes ostora a Napnak,
Szememből forró fény-cseppek fakadnak
S lángos csillagként kerülget az álom.

Testem kénköves sárkány-tűz eszi,
Jaj, hűts le, kedves, elevenen égek,
Jaj, ments meg engem, könyörögve kérlek –
Egy vödör hideg víz is megteszi.

BÚCSÚ

Elmégy, s én bánatos vagyok,
de nem azért, mert elmégy;
az fáj, hogy mindez egyremegy,
s jelenlétednél többet ér
egy kicifrázott emlék.

Eldalolgotom bánatom,
s e buborék-jelenlét,
habosra fölfújít fájdalom
is szétpattan a friss napon
s egyszerű, mint az egyszeregy,
a létedből-lelt nemlét.

Nem akartad, hogy léteden
létem nyomokat hagyjon;
nem akartad, hogy bármi szál
(pókhálónál bár vékonyabb)
köztünk elszakadjon;
nem akartad, hogy a halál
(amit a távolság csinál
s a valódinál igazabb)
belőlünk gyászt fakasszon:

így eshetett meg, hogy köréd
magány vont a varázskörét
és mert nem adta át magad
s én mitse kaptam tőled:
a távolság egy perc alatt
hullát csinált belőled.

MÁR MINDEGY

Túl sok volt már a gondolat, amit
süket közönyöd gödreibe löttem;

túl sok bennem a fájdalom, akit
zártságod falán cserepekre törtem;

így mindegy már a valóság nekem,
kinek lassan a csoda is kevés –

oly tündöklő,
oly gazdag volt
az álmom,

hogy egyremegy,

milyen

az ébredés.

ELÉG

Elég.
Állj fel.
Új az a kord, még kikopik a térde.

Mit álmodsz itt álmodnak templomot?

Nem harangszó: vérem óvatos vekkere.
Hit se: csodálkozásom íve csak
a megfeszített árnyékok fölött
meg a könnyek szenteltvize,
ahogy csöpög egy vak, profán tenyérbe.

Állj fel,
húzd le sapkám és sálamat.

S ha letérdelnék –
ne vedd
észre.

AZ ÖRDÖG

Jaj

május van és fáj a fény is
zöld kalászból fekete por pereg
ébredjetek
az ördög jár a vetésben
és azt mondják hogy hideg a magja

vakító tiszta vagy

(gyermekkorom sajduló ízei)
hisz le lehetne térdepelni hozzád

jaj összesímülő kezed csókkal magasztos
ajkad arany
hámló oltáriszentség

ruhátlanul hogy' hazudhattál volna
(bőröd lenne az áruló?)

Segíts

TE-ISTENSÉGED

te-istenséged ezer sebből vérzik

cseppjeiből-nőtt szépségem
körédvirágzom

röptödből-hulltod
fölfogom karomban

aludj el bennem
gyönyörűm

álmodd eged

SZERELEM

virrasztok
jutalma édesded álmod

sírok
önfeledt kedved

törődöm
téged nem törhet meg semmi

de szép is vagy

mikor átlépsz fölöttem

FEKETEDJ CSAK

Feketedj csak – de másképp.
Úgy – neki kötelesség.
Ruhát csak azért vess le,
Hogy levethesse testét.

Hadd csókolja cipődet.
Törölgethesse lelkedbe a lábát.
Ha azt hiszed, úgy könnyebb,
te hallgasd *a csigolyák roppanását.*

Így szólt: segíts.
Te növesztettél szárnyat.
Így szólt: gyere.
Lefeküdtél a földre.

Így szólt: elég.
És gondosan kezet mosott utánad.
Mire vársz? Mondjad szépen:
Nem haragszom

PRÓBÁLD MEGBOCSÁTANI

próbáld meg nekem megbocsátani
ha lesz még rá időd

de nem tudom már tovább tartani

(fáradt vagyok)

eged

HA VAN OLYAN MOZDULATOD

Ha van olyan mozdulatod,
mely gyógyít, mint az igézés
és szavad, mely nem számol
és nem fél és nem hazudik,

úgy tedd rám most a kezed,

mert mint vetélő állat húzom kínjaim vöröslő köldökzsínóráját a
földön
és vinnyogva félek,

és szólj hozzám, ha lehet,

mert hogy elbúcsúztam, azóta már nem hiszek benne, hogy
meghalok egyszer
és nem érzem azt se,
hogy élek.

A VALÓSÁG GLÓRIÁJA

Hová lett az ifjúság csodalángja,
a valósággá szőtt álom-elem,
tegnap és holnap fényei a mában,
ragyogás az arcon,
hajon,
szemen –

helyette a valóság glóriája:

fáradt, csupasz folt
fejeden
világít a fiatal éjszakába
gúny céljaként –

de dicsfényként
nekem.

LESZ, AKI SZERETNI FOG

ott egy lyukas fogad van
s néha fáj
s akkor bosszús vagy
(szégyelled magad)

én arra gondolok
hogy én is leszek rosszkedvű
s öreg
fájósfogú és sántikálva lépő

s tán mégis lesz
aki szeretni fog

nézni fog rám
melegen és szelíden

s én szégyellem majd
hogy engem
szeret

FORRÓVÁ FÁJDALOM CSISZOLT

Forróvá fájdalom csiszolt;

bizalomhiány kalapált egészsé;

szívedet, mely vállalni-büszke volt,
kín érlelte
lemondani-merésszé.

Imádatom, lásd,
törpe-csúf kobold,
Bújt kincseidre himnusz-nyelvet öltöget.

Bűvöld el őt:

lesz éjeden a Hold,
folt tükrödön –

vagy felnő hozzád,
úgy lehet.

BÁRMI IS VAGY,
BÁRHOGY MESTERKEDEL

Mi nekem vagy,
 az nem lehetnél másnak.
Engedd, hogy megőrizzelek
 e nekem-nőtt csodának.

Bármit teszel s bárhogy,
 nem leszel másabb –
nekem ez vagy, és így lehetsz
 más
 másnak.

Bárhogy mesterkedsz, megint lesz tavasz.
Ha fű vagy, te kinósz, a ló megesz.
Azért az ég egy kicsikét örül.
Ne légy oly kishitű.
Még rád is
Sor kerül.

NEM AZÉRT

Hahó!
Állítsd le a gépet!
Leég a motorja, ha ennyire hajtod.
Te is csupa víz vagy.
Pihenj meg.
Így.
Figyelj rám.
Szeretlek – hallod?
Nem azért, amit tettél,
nem is azért, amit nem tettél meg,
hanem **mindezek**
ellenére,
ámen.

CSÁBÍTANÁLAK

Csábítanálak hamvas zuhataggal –
de te ne tudnád? mosogatni kell még.
Hűlt tényekre ül behúzott szavakkal
varázslatom és kiadja a lelkét.

Köröznek egyenruhás, bamba tárgyak.
Tegnap ránk bujdosnak kezekben.
Hitté kövült csupasz fénnel dobállak –
árnyad se rebben.

Akarom: énekelj,
szél szabadítsa zsebedből a morzsát,
akarom: talpig remegésbe öltözz,
kulcsod a tegnap ajtaját ne nyissa,

átkod, ha van, nedves zölddé bomoljon,
ajkad sebesre szárítsa az álom,
azt akarom: ne szólj,
szótlan halj meg, ha megérintelek

HALADÉK

Különben nem te.
Valami mástól remegett az asztal.
Csak hitted, hogy te zörögsz ott a kulccsal.
Tán a kilincs kapaszkodott kezedbe –
elengedted.
Süllyedt a perc, kiáradt –
eltűnt minden, ami
határt szabhatott volna kínjainknak.
Azt mondják, aznap este
nem nyíltak ki az ajtók. Nem te voltál –
nem te. Mondják, nyolc és kilenc között
kialudtak egy percre mind a lámpák.
Én nem tudom.
De biztos nem te voltál:
én láttalak.
TE
nem voltál
SEHOL.

.....

Gyűrtre-facsartan
a szélbe szakadtam;
keményre-feszésre,
fehérre szeret.
Már szárad a tócsa a szívem alól.
Már csattog a hit.
Vond vissza kezed.

HITED IS HINNÉM

Hited is hinném,
ha megsímogatnál.

Én nem vagyok valódi hős –
közönyt, kínzatást azért vállalok csak,
mert nem tudok
elbújni
tenyeredben.

Keresztem ha kettőnk közé teszem,
ne hőkölj hidegétől –
egy jó mozdulatodra
felizzik és
elég.

Kisebb tűz nem elég,
hogy igazán meglássuk egymás arcát
az ábrándok
mögött.

Ne félj tőlem, ne dicsérj,
ne alázz meg –
szeress csak, jól szeress,
ha van
hozzá
erőd.

FÁRADT, SZELÍD ÉS SZÉP

Fáradt s szelíd és szép és szomorú
vagyok ma, és oly félénken szeretlek,
mint a november ezt a halk esőt,

s mikor lassúdad, bölcs szavad szemerkél
izzó szememre, s közben fájva-hűvös
fegyelmeden fölszikkáznak a vágyak
váratlanul, s tág tavaszod, a fényes,
megszárnyasodva pupilládba villan
s aztán elül, fáradt fehér galamb,

szeretnék akkor tenyeredbe bújni,
sültgesztenye, illattal és meleggel,
s fáradt, szelíd és szép és szomorú
szívemmel

szíved megvidítani.

MA MÉG LEHET

Fordulj felém –
ma még lehet:
megérintheted a valót –
holnapra szavak szennyezik.

Szaladj felém –
ma még szabad!
Most értsd meg, míg néma, a szót –
a mát holnapok kergetik;

borulj reám,
hagyd el magad –
fogadd el, mitől félsz, a jót –
holnapra talán elveszik.

HOGYAN ÉBRESSZEM FEL

Hogyan ébresszem én fel –
oly halvány, oly fehér –
hogyan érintsem arcát –
talán már nem is él –

mi módon nyúljak hozzá –
nem eszik, nem iszik –

„Erős szóval kiálts:
talán csak aluszik!

Talán csak aluszik,
csak lehúnyta szemét,
talán csak álom lepte,
az sápasztja kezét,

erős szóval kiálts,
hogyan eszméljen s megértse,
kiálts rá erős hangon,
mert bizony jönnek érte,

mert bizony elviszik,
gödörbe is teszik,
többé elő ne jöjjön,
kővel is elfedik,

bizony már föl nem támad,
ha egyszer elviszik –
erős szóval kiálts rá,
hátha csak aluszik!”

Kiáltok erős szóval:
„Nyisd ki a szemedet,
ébredj fel, testvér, ébredj,
ma még megteheted,

talán csak aluszol még,
talán még szíved él,
nem verték még át szöggel
megváltó lelkedért,

nem itták még a véred
bűnbánó ünnepen –
erős szóval kiáltok:
kelj fel, és jöjj velem!”

Hogyan ébresszem én fel –
a szóra nem felel –
nem látom, él-e – szempilláját
nem emeli fel –

hogyan kiáltsak néki,
hátha csak aluszik –
hogy’ vehetném el álmát –
tán szépet álmodik.

ÉS MÉGIS

S mégis folyik közöttünk drága áram,
ha nem is a test forró útjain,
s ha oly gyengén is, mint a könny szivárog
a lélek kínzott, égő kútjain;

s ez az áram mégis rövidre zárt
egy kicsiny kört két emberszív között,
ahol minden régóta erre várt
s mégis ellenállásba ütközött;

attól lett oly erős, hogy belesápadt
a büszke lélek s remegett a kéz –
megélni sem könnyű egy ilyen álmot,
de túlélni – kegyetlenül nehéz.

ÚJRA MA IS

újra ma is
befutottam a várost utánad
kimaródott lélegzetekkel
mint a szakadt szél
fuldokolva a hittől és a hiánytól
amit léted hívott elő a dolgokban
és a dolgok mögött
ezért kereslek a kirakatüvegben
az arcokban
a tükrök túloldalán
és a távolságok mélységeiben
vízszintes zuhanásban
melynek tébolya
szítja a szomjam
duzzasztja a szívem
szikrám szikár lánggá lobogja
sebbé szárítja szájamban a csókot
és pőrére fosztja a szót –

de lassan
kifulladás az örület s minden
elfoglalja újra helyét
megállnak a házak
a járókelőknek is újra van arca
s a téren
apró kupacokba emlékeket terelget a szél –
a bizonyíték – hogy élni lehet –
gyöngéd léted most egy árva kavicsban
jelenti a szépséget
csikorogva
konok kínlódásom rároppant súlya alatt

MEGÁTALKODOTTAN

Megátalkodottan

visellek
mint gazdag ember a rossz ruhát

cipellek
mint bölcs az egyetlen dolgot
melynek értelme nincs

őrizlek
mint szegény ember terhes becsületét

szeretlek
mint az isten szereti
sikerületlen alkotásait

és megátalkodásom
füsttelen szent áldozatát

kegyelmedbe ajánlom

SZIKRÁZÓ ÉS SZOMORÚ

Ha azt mondod: nem volt május, a zöldet
elszürkítették álmos, bús esők,
azt mondom: menj, és szagold meg a földet,
hogy' illatoznak az ázott mezők;

ha azt mondod: alig volt holdas éjjel,
felhők takarták az arany napot –
azt mondom: menj, és ölelkezz a széllel,
és nap süt, hold kél, ahogy akarod;

ha azt mondod: nem szólt a csalogány sem,
nem hallottál, csak hitvány verebet –
azt mondom: a leggazdagabb magány sem
oly dús, mint egy szép pillanat veled;

ha azt mondod: nem volt május, hogy
felgyújtsa a lelket –
azt mondom: csak a május ad
ily szikrázó és szomorú,
szorongó-szép szerelemet.

AMIKOR VÁRLAK

Elmondjam neked, milyen, mikor várlak?
A tárgyak mind kihullanak kezemből,
lelkemben riadt madarak tanyáznak
repülni készen szorongó szívemből,

belül verdes türelmetlen a szárnyuk,
s ha ablakot nyit nékik az öröm,
mind elrepülnek, s boldog suhogásuk –
mint könnyű szél – röptükben rádköszön.

Elmondjam neked, ha nem jössz, milyen?
A dolgok furcsán, gyorsan távolodnak,
a madarak megülnek betegen,
az ablakok mind elhomályosodnak,

a szél kezembe ülne, mint galamb,
de ujjaim közt könnyemmel kihull –
és szól egy vén, törötthangú harang,
míg lassan minden, minden elcsitul,

és lassan új nap jön, és a szelek
felébrednek s velük a madarak,
s én utoljára elmondom neked,
milyen volt az, amikor vártalak.

HÍVLAK

hívlak becsukott szemmel
fölfakadt élet-sebvel

virággal várlak vérrel
pirossal és fehérrel

tagadott hajadon vággyal
álmot nem látott ággyal

parancsolva
és kérve

az életből
kilépve

SZEMEDBE TEMETKEZTEM

Szemedbe temetkeztem,
az élő sírgödörbe;
rámzártad közönyöd
koporsófedelét;

öröklétű halálom
őrzöd a szempilládon,
nem szabadulsz meg többet –

miattad-pusztulásom
széthordod a világon,
hiába sírsz,
nem mossa le
a könnyed.

A KŐ

I

Mikor a kő kinyílik s megmutatja magát,
megperzselt füvek fekszenek a földre
s úgy hallgatják a kő izzó dalát –

mikor a kő virágzik, mikor a kő dalol,
az atyaisten fogvacogva fázik
szép mennyország mélyén valahol.

II

Te gyöngye hullám! dédelget a tenger,
ölében ringatózhatsz mindörökre,
s te mégis futsz a part felé, az ember-
nem-látta-tájra vágysz, a zord kövekre;

mi dobott ki az álmok bölcsejéből,
lágymélységből partra mi vetett –
mért kívánod lelked legbelsejéből
a kint a ringó nyugalom helyett?

Ott kinn a parton áll egy szürke kő,
s te gyönggyé zúzódasz rajta pusztulásig,
de sikolyod se hallva gyilkol ő,
mert szívében éppen egy dal virágzik;

hisz nem tiéd a szürke kő szereleme –
a szürke kő a szelet szereti,
s mozdulatlan, hallgatólag elmerengve
gyöngyeidből egy füzért dob neki.

III

Szemét nyitja a kő,
s rámvet egy lány tekintet,
melyben, úgy tűnik,
égek tűz lobog –
pedig szürke a kő,
s kívül-belül hideg;
a tűz tükörkép csak –

az a tűz én vagyok.

Lángnyelvekkel ha megsímogatom,
érdes felszínén
meg se rezdül ő –
nem gyúlékony,
föl nem lobbanthatom,
de lassan átizzik a lomha kő;

ám míg megérik áldott melege,
addigra én

elhamvadok

bele.

ÉS CSÓKJUK OTT MARAD

Bennem nőnek az édes, zöld füvek,
szelíd, még perzseletlen csúcsaikkal
bennem lengedeznek.

Benőnek téged is: hajolj fölém,
hűvös lehelletük
szívedbe csókol.

És csókjuk ott marad,
bár a homokos szélben útnak indulsz,
romlott lelked vad, gőzös vágya elhajt
perzselő úton szomjú kínban járni,
gyilkolni vak szavakkal, vak kezekkel.

Kiégett álmok sivatagja nő csöndben köréd,
a megtagadott Jó tüskéi nőnek
bőrödbe mélyen.

Megkérgesedett,
érzéketlen, formátlan sebeid
és a vágyak felgyűlt, üres salakja
fogja őrizni illatos nyomát
a bennem-nőtt,
téged-csókolt
füveknek.

HA NEM SZERET IS

és ha nem szeret is –

az idő már meg sem rezzen belé
átlátsz tréfáin akár magadon:
benne is ott van valami
ami valamikor valakinek
 majd megnyitja terét
és ha nem szeret is –
van
 és ez néked
éppen elég

TAPOSHATATLANUL

szobáimban
higanyként
szétgurultál
minden résből
álmomba párologsz

talpam alól
taposhatatlanul
fölmosolygó
ezüstszerű
gyilkosom

KÖSZÖNET

Vagyok: belédfogantan

vércsepp a hóban

halálom gyűrve gyönggyé

gyógyulóban

NINCS TÉVEDÉS

folyton mozgó vizek közt
napjaim áramában
játszi fölbukkanások
s lebegve mélybehulló
pusztulások között
mélységek áttetsző-sötét titkaiból
kiragyogó átlátszatlan magasság
végtelen tereim kicsinyke pontja
belső partom
sziget
vagy
voltál és leszel
lét-akaratlan
 levés-öntudatlan
vagy vágyaimnak szikla
föld a mának
és szabadságba-rokkant szárnyaimnak
fészeknyi pihenés

születésem csókolta születésed
nem lennék ha te nem
és nélkülem te is hiába és
ha nem te és én
 egyikünk sem és
ha nem leszel
egyszerre és
ugyanott nem leszünk mi ketten
és

nincs
tévedés

TŐLEDTŐL HOZZÁDIG

Tőledtől hozzádig tapos az ösvény.

Mélyül az egyenes.

Szájamig ér

a sors

LEZÁRNI MÉGIS

lezárni mégis
a lezárhatatlant

elvenni a lényegből
 hogy maradjon
egy csepp
 ami elég
 hogy képesek
legyünk adni
 s nem kapni soha mást
csak az adás
 szívfájdító hitét

s megszegyenülve
áldozni tovább

a lehetetlen

édes

istenének

v.

BOLDOGSÁG

BOLDOGSÁG

„Jaj, minden oly szép, még a csúnya is...s az ámulattól szinte égig érek...”

Állj meg, te óra és dőlj össze, naptár...szeretnek engem, boldogságban élek...

s a csillagok lélekzű lelke csöndesen ragyog.”

„Szólt az ember: körte vagyok...”

S körtét ettek a bogarak, a madarak, az éhes csillagok”.

„A nagyirgalmú sors aranylón élni engedett... S magam vagyok,

mint maga az Úr a Nap előtt”.

„Lovaim a Napba, szülőházukba tértek

...a lombos tűz virágait legelni.”

„S a legnagyobb lélek szökkenet belém”

*„beszélni égnek, fáknak és ereknek,
néked, ki nagy vagy, mint az úr, te lélek...”*

S ki hajdanán lettél a fájdalomból,

...ujjongva megteremtelek örömből.”

„Én nem tudok örömmel nem örülni” –

„szép szívem óriás, piros virág...

*Szűjja möbön boldog-boldogtalan
világlengő szeretet-illatát”.*

„A barna s vén Föld óriás, jó mosoly”,

„az élő mag fürdik a fényözönben”.

*„Naponta fürdöm csobogó örömben
és rejtettfényű, szelíd áhítatban...*

A Nap, melyből vagyok, hatalmas isten –

a Nap, melyből nővök, meleggél átfon,

drágagyöngyöt izzad opálos bőröm,

ha mosolyognék, arany hullna rátok”...

„ha tán sírok, a világ vére hull...

ha nevetek, az isten is örül”.

„Sírtam, nevettem az úton.

Én, Ember, én. Emlékezem”.

„Merengj el hát egy percre e gazdag életen”.

„Az én fehér lovam nagyon fehér. Az én fehér lovam nagyon ló”...

„Méztől dagadva megreped a szőlő, s a boldogságtól elnémul a szőlő”.

„Kérde: miért?”...

„Világszabadság! Világszerelem!

Világbékesség! Lavinás ígék”,

boldog ígéretetek... „De nem ezért”.

„Vagy minden csoda, vagy semmi sem az”.

„S a csoda bábái dalolnak

s a homály szerteszáll

ölen

Fény”

*„Ki életének sok fáradt fonákját
testvéries, boldog jelképbe fűzi,
csak így fogod magadhoz a világot,
így, leggyöngédebb karral átölelve”*

„Szeretet ölelte a csillagos teret”

*„Egy szikra az, mi bennetek dereng,
egy végtelen erőnek mozzanása”*

...”és a sötétben túl van a világ.”

ÉN NEM TUDOK ÖRÖMNEK
NEM ÖRÜLNI

Én nem tudok örömmel nem örülni,
nyakam piros foltjai mint
koszorúslányos ünnepi tanúk, sírós szemekkel,

mint alkohol a vérben, bennem szertefut
és nem tudom, el nem pirulni hogy' kell –

én nem tudok elfordulni, ha rámköszön,
visszamosolygok rá, mint gyermekemre –

ünneplő pírjait magamra öltöm és
hagyom frissen
ráforrni
a szívemre.

BOLDOGSÁG

I

Annyi öröm gyűlt össze kezemben,
hogy megfürödhettem
tetőtől talpig örömben;

akkora csönd gyűlt össze szívemben,
hogy elaludt
az öröm is ebben a csöndben;

olyan édes íz gyűlt meg a számban,
hogy éjszaka
alvó örömöm íze
gyűretlen párnámra csöppen.

II

kérded: miért

míg tört hidakból lé csorog
feszítve testére a ledér időknek
festett halak fehér olajos vére

hogy kedvemért
az ég párkányain csipogva nőnek
csupasz újszülött csillagok

de nem ezért
de ennek
ellenére

LASSÚ ESŐ ESIK

Lassú eső esik
s benyálazva holdfényes álmainkat
tehetetlen, reszkető bánatot
bocsát reánk.

De a füvek
édes teste áldott vizekkel ébred
és féktelen növéssel hirdeti
a híg sár igazát.

Légy hát a fű,
légy hát virág, hogy megértsd: ami van,
s nem amit álmodsz, az a jó;
értsd az eső szavát.

Nőj, mint a zsenge zöld,
bonts pattanó, repedő, vad rügyet,
érintetlen virágokká bomolj,
s gyümölcsöd érvén,
ne bánd
a halált.

AZ ÉN FEHÉR LOVAM

Az én fehér lovam nagyon fehér.
Az én fehér lovam nagyon ló.
Az én fehér lovam nagyon fehér ló,
senkinek nincs olyan.

Az én fehér lovam futása álom.
Az én fehér lovam futása tánc.
Az én fehér lovam futása álom-tánc,
senkinek nincs olyan.

Az én fehér lovam sörénye fátyol,
Az én fehér lovam sörénye zászló.
Az én fehér lovam sörénye fátyol-zászló,
senkinek nincs olyan.

Az én lovam fehér,
 sörénye fátyol,
 szép futása tánc,
amerre jár velem, fehér füvekbe gázol,

az én lovam fehér álom,
 ha fut, sörénye táncol,
és csak én látom őt.

BELE A NAPBA

bele a Napba
lélekszakadva
évmilliárdok
óta a Föld is
rohan a Napba
kérgeszakadva
s belepörögve
egészen a mikronos
nagy rohanásba

bele a Napba
szemeszakadva
néz fel a gyermek is
sírva fakadva
s belevakulva
a semmit-se-láttató
nagy ragyogásba

bele a Napba
fékeszakadva
fut a csikó is
hogyha tavaszra
már bírja a lába
fut a sugárban
bele a nyárba

űzi a nagy tér
futni a Napba
inaszakadva

míg esze nem tér
vissza a kintől
férfikorára

A MAGASSÁG VAKÍTÓ ÉLEIN

A magasság vakító élein
szikrázó tollal billeg egy madár
harmatos csöndet káprázik az ég
és fény szítál

A fejekben gond sorjázik sötéten
és gyűrődnek a lélek ráncai
örvénylenek a város kapkodó
rút táncai

Bennem nyugalom árad nagy folyammal
lelked lelkemben mélyen megmerül
szépséget nyersz harcodban a világgal
szent fegyverül

Hiába bújsz hallgatsz
hiába nem vagy
léted énbennem érlel dús magot
s elvesztegetett szépségedet őrz
rejtett Napod

Így lesz teljessé mégis minden álom
s bár fájdalom szűkül bennem – ha még
egyetlen szavunk sem múlt el hiába
az is elég

A magasság vakító élein
szikrázó tollal billeg egy madár –
fölötted is vibrálva zeng a szépség
s szemedre száll

GALAMBOK RÖPTE

galambok röpte: villám
hervadó függönyök előtt

lángoló földben gyulladó gyökér
(mi fönn: kimagzó kegyelem)
hullámaiban térdig
(térdre, hull)

édes
keserű
sós

báránybőrön haldokló rózsá vére

(kocsiülés: folttisztító? vagy/és)

holnapra diadalmasan kibomlik
(körbenövi a zajt)

hiába: renddé oldódik a káosz
(mondhatnád: köszönöm)

a szenvedőknek béke adatik

s letaposott fejét fölszegi szépen

a forrásához

visszatért

öröm

Ó, AZ ÖRÖM

Ó, az öröm s az öröm tiszta váza:

átlátszó csonton villámló derű,

a csilló vízen szárnyak szikránása

s a málnacsepp, ahogy még keserű
szájszögletben bújna mozdulatlan

(míg a húnzó hit madárlenge röpte
sorsodról dönt a hűlő alkonyatban) –

de megduzzad
és lecsorran

a földre

PATAK

görögnek fénylő álmaim
törik a kövek
fröccsennek fáradt füvekre
s elalszanak tőlük a fáradt füvek

álmaim rajtuk a harmat
issza egy szomjas bogár
s lassan fölkeringve a fénybe
az izzó Nap fele száll

tűnődnek fénylő álmaim
elpárállnak az égbe
nyomuk csak csöndeske illat
letörli a gyíksuhanás

VÁROK

Várok, míg felhőben hullóvá érik a csepp
Várok, míg friss fámon termőre fordul az ág
Várok, míg boldoggá szépül a keserű emlék
Várok, míg egyszerre szakad föl bennünk a dal

Várok s a nem-álló időben állok

S kis sorsomból kinézve
Virágzó reményre:
Biztosan a télre
Köszöntő
Tavasza
Látok

MINT TAVASZI LABDA

Kigurult ez a vers a szívemből,
mint fény a szemekből: a lélek;
kigurult ez a vers a kezemből,
kezemtől szívedig fut az ének.

Mint tavaszi labda, ha kézbe kapom,
pirul és pörög friss gyönyörében –
tőled jött ez a vers s én visszadobom,
érintsd eleven örömében.

Kifakadt ez a vers a szívemből,
mint ágból a rügy, ha rácsókol a Nap –
szél száll fel a kertből s hull fény odafentről –
áldott, aki ad s boldog, aki kap.

AZ ÖRÖM PIHÉI

Kotyog s aranytojást tojik a Nap.
Szertegurulnak pelyhes fénycsibéi;

a tulipánok szirma lánggra kap,
tüzük az eget éri,

hűs dalukkal oltják a madarak,

és szállnak, szállnak
az öröm
pihéi.

DAL A ZÖLDRŐL ÉS A KÉKRŐL

Mert tavasz táján kizöldül a föld,
Mert zöld a gyűrött, frissen bújó levél:
Az ártatlanság színe ez a zöld,
Ezért zöld a remény;

És mivel kék az ég alatt a tenger,
És legkékebb a határtalan ég –
És mert – mint azok – magányos az ember:
A boldogság színe
azért a kék.

AZ ÖRÖM PEREMÉN

szirmot-taposott talppal lépek éles
peremére az örömnék és félek

oly kegyetlenül virágzik a május

itatnálak tenyérből hűvös-édes
pillanatokkal
de kilángol kékes
tüzeivel örökös akarásom
alázatossá kulcsolt két kezemből

szíromeső szítál
könnyű bocsánat
fénycseppek szivárognak
napszemedből

A MÁJUS CSODÁI

hála és könnyű bánat
és tűnődő csodálat
és hulldogáló lány szirompehely
s napbafeszülő tárt virágkehely
s fölsajduló seb s kínzó röpke féltés
és csalogató mézédés kísértés

fények és fulladások
s eszelős nagy futások
és a rigók nem szűnő füttyei
s langyos esők oldozó csöppjei
színek illata s illatok vad íze
és a Teremtés kalimpáló szíve

ó május ezer törékeny csodája

ki könnyen túlél – vagy vak az
vagy a mesék sohasevolt királya

TAVASZ LETT

és egyszercsak boldognak kellett lennem

tavasz lett és te jöttél minden úton
minden úton én feküdtem keresztben
de nem láttál

mert nyitott szemmel néztél

egyszer talán boldognak kellett lenned
mert tavaszt lett és ő jött minden úton

s te elvégezted
ideje pihenned

húnyd le szemed

elmúlt
amitől
féltél

LEGYEN AZ ÉLET KÖNNYŰ ÁLOM

Legyen az élet néked könnyű álom,
ringasson el, ne érezz zökkenőt –
ha nem is szeretsz senkit a világon,
élvezd a fényt, a dalt, a bort, a nőt,

legyen minden percedben egy kis élet,
egy kicsi szikra, egy kicsi öröm –
akkor talán, hogy éljünk, a kísérlet
nem lép túl a kijelölt kis körön,

nem mutat túl oly fájón önmagán
egy álmodott, egy ragyogó irányba,
ahol minden saját maga talán,
ahol egy szó sem hullik el hiába,

ahol az ember büszke és szabad,
s ha szeret, egész léte tüzes ének –
ne áruld el, ne égesd föl magad:
legyen az élet könnyű álom néked.

MÁJUSRA GONDOLOK

Májusra gondolok, mikor az ég
egy éjszakán elkezd virágzani
és szertedőlnek részeg illatok
a park fűvén egymással játszani

s oly örülten ver a világ szíve,
hogy minden hangban tisztán hallani
és mindenütt bimbós vágyak feszülnek
egymás felé titkokról vallani

s minden virág egy érintésre vár
s köztük remegve imbolyog a szél –
májusra gondolok, amikor minden
saját hangján énekel és beszél,

az ég, a föld, a víz, a levegő
százezer hangon ujjong és dalol –
s a lüktető és zengő éjszakában
a legnagyobb csönd érik valahol

A FÉNY ÁTÜT A BŐRÖDÖN

A fény átüt a bőrödön
akárhogy rejtene
szíved ernyőzött sugárt hamvazó Nap
amely köré esendőségből űrt kavart a lét
hogyan megőrizzen – embert –
önmagadnak

mégis a fény
leglényeged
belőled él
s Te engeded

izzik belül
s bár rejtene
szemedbe ül
s ott zeng zenét

tüzet szital
szikrát üzen
belévakul
szegény
szemem

VARIÁCIÓK EGY PACSIRTÁRA

I

fél szemmel néz a Napba
egy csöppnyi csöpp pacsirta
s kis dalba fog
ruhája szürke-barna
poros a szárnya-farka
mégis ragyog
göröngyök közt a hangja
csilingelő tavacska
én kő vagyok
dala legmélyén alva
s öröme tiszta hangja
körülcsozog

II

Fél szemmel les magasba
egy csöpp pacsirta s ékes
kis dalba fog;
poros a farka, szárnya
kopott, de dala gyöngynél
szebben ragyog.
Göröngyök közt arany tó
hullámai közé hullt
kis kő vagyok,
hangja legmélyén, édes
csobogásán dalának
elszunnyadok.

III

Újpalota földhányásán pacsirta:
kő-szürke, göröngy-barna.
Félrebillentett fejjel hangot önt
az eső-árkokba, betongerendák
közeibe, ebédszünet
villanymotor-zúgástalan
csendjébe és deszkákra szétfolyatva
arany-hangot locsol szökőkút-torka,
arany-patak surran a törmelékek
ösvényein, kiáradó arany-tó
dagadozik a beton-locsoló
edények pereméig; arany álma
kihömpölyög
öröm-szülő,
öröm-dédelgető,
öröm-fölnevelő,
öröm-útjára-engedő aranyos kapuján,

A TŰZ VERSEI

I

ha virágzás – roskadjon le az illattól az ág
ha tűz – dőljenek tetők és falak
ha hallgatás – hát lehessen meghallani
 hogy' sistereg az erekben a vér
 a kipirult bőr rózsái alatt

.....

Egyszer majd rádtalálok
tenyeremben a tűzzel;
akkor, ha elédállok,
akár ostorral űzz el,

kezemtől mentsd kezéd,
még mielőtt megéget –
mert egyszer fogj tüzet:
kigyúlsz s örökre véged.

.....

Ha azt mondjátok: őrültség, amit csinálok –
így van: játszom és vesztek.
Am e téboly leginkább a boldogsághoz hasonlít –
ezért nem tudok mit mondani nektek.

II

Tüzednél fölengedtek fázós ujjaim,
Most sokkal könnyebb.
Tüzednél fölszáradtak súlyos könnyeim,
Nem sírok többet.

Találjon szívós ágakat,
Aki zajló folyó fölé csupasz kezével ver hidat;
Találjon lejtős partokat,
Ki hosszú vándorlástól szomjas lovakat itat;
Adassék annak szeretet,
Ki vad szélben tenyerével óvja a meleget;

Kerüljön sok sebére ír,
Ki fürgetegben óvja a tüzet,
Legyenek könnyei, ha sír,
Ki megy és minden lépésért fizet;

Adassék hitét megtartania,

Hogy sose kelljen legszebb önmagát
Véres könnyekkel
elsíratnia.

VARÁZSLAT

Kötegbe vont erőm – varázslat.
Félelmed zengő örömmé igézem.
Rontó szemmel romlatlanná vigyázlak.
Óvd szívedet: bordád alól kinézem,

Meggyújtom kétfelől, hogy nagy legyen a lángja

És kiakasztom
arcod
ablakába.

A RÓZSZASZÍNŰ CSILLAG

Már égrekelt a rózsaszínű csillag,
a sötét Földre édes szem tekint,
s mi – friss sebeink épp csak bekötözve –
szelíd fényébe bámulunk megint,

és kapaszkodva két kézzel a rácsba
szikrázó, nagy terekről álmodunk,
hol csillagsugár-könnyű vágyainknak
még érintetlen kedvесе vagyunk.

FOGÓCSKA

Fogócskázunk a város labirintusában
és minden sarkon lesben állunk
hogy elkerüljük egymást

fogócskázunk az idő labirintusában
és minden percben lesben állunk
hogy elkerüljük egymást

félünk az ördögöktől

szemünkből rohannának észveszejtőn
egymás felé
apró kötélén futnának nevetve
két szem közé függesztett szép kötélén

pupillámon bemásznának és tépnék a ruhát
pupilládon bemásznának és tépnék a ruhát

lelkünk ruháit
tépnék a szemérmét
lelkünk szemérmét
tépnék a ruhát

gúnyt űznének eltitkolt szégyenedből
gúnyt űznének eltitkolt szégyenemből

testünk szemérmét
tépnék a szemérmét
testünk ruháit
tépnék a ruhát

s még nem tudnánk mi sem hogy tisztaság
hogyan frissenfürdött illat lakik bennünk

de mire forró fájó fényé égne
mire könnyben fürdőzne a kötél

lepottyanna a sok kis ördög
viháncolva szerteszaladna
kitágult szemünk nyitva hagyva

s tekintetünk egymásban megfürödni
gondolataink egymásban kimosnánk
s ropogós fehér vásznaik
csattognának kettőnk között a szélben

CSÓKOM

csókom
kezeid finomvonalú
hajszálerén
felszívódva a sejtek
közé
véreddé oldva:

én-teleonné dúsult te-vé levés

eléd hajló fejem engeddd kezedhez

kell hogy csókká legyek
elgyötört és gyönyörű
tenyeredben

SZERETEM AZ ERŐT

Szeretem az erőt,
amely tudja magáról, mire képes
s ezért biztos és édes,
akár az anyaföld.

Szeretem az erőt,
mely utat tör a kőben is magának
és az öreg világnak
gyermekarcot farag.

Szeretem az erőt,
mely feltöri a szív burkát s magot vet
s a zsendülő szerelmet
ott hordja tenyerén.

Szeretem az erőt,
mikor nagy szívében a sóhaj bennszorul
s térdre borul
a gyengeség előtt.

ÉN SZERELMES BARÁTOM

Én szerelmes barátom,
te élő álom,
szokás-fal résén át szívembe lőtt talány,
szívem sebe, sebem hege,
én gyógyulásom.

Fájdalmam társa, héttörpe-magány
földből támadott testvér-óriása,
látatlan kincseimnek szótlán őre,
a szűzi-pőre
igazság talpig-páncél bajnoka,
hangtalan kiáltásaim visszhangzó csarnoka,
egyetlen hívő hitem templomában,
sodrásban szikla, holnap csillaga
a ködös mában,
számok közt irka-firka, világgal békítő,
égboltot kékítő szemű derű –
nagylelkű koldusom, keménykezű királyom,
én szerelmes barátom –
halálom, életem kezedből elveszem
s ím –
öröklétre váltom.

ÉS AKKOR ÉN LESZEK A CSEND

*„Zunti, a kegyetlen naib bevarratta
Anbil-Marin száját, és Marin akkor
énekelte el legszebb dalát”*

R. Gamzatov

Ha bevarrják a szájam,
kezem fog dalba kezeden;
ha megkötik kezem,
szemem dalol majd arcodon;
ha elveszik szemem világát,
majd mással dalolok –

a fa első dala leszek
(a teremtés éneke tenyeredben)
és a tücsök dala leszek
(mely alkonytájt elárad kinn a kertben)

s a Nap piros dala leszek
(búcsúdál a munkáról és a fényről)
s a Hold fehér dala leszek
(mely puhán csorran le a bársony égről) –

madárdal leszek lelked minden ágán,
végtelen perc dala múltó napod határán,
a szél dala vágyad virágán,
míg szíved azt nem mondja majd: elég –

és akkor én leszek a csend,
mely vállaidra ül
(oly súlytalan, mint a szívre a Jó) –
és akkor én leszek az álom,
s betöltelek,
mint medrét a folyó.

FELÉD FUT A FÉNY

szeretlek s nem vagy

pedig minden fényelhímzett levél
feléd törekszik
s feléd fut a fény
hajlítva ágat és kedélyt
léted iránt

bokrok- s füvekből tépett illatok
lebegő fátylával az út fölött
lohol feléd

s én benne állok
talpig kifosztva

mozdulatlan e laza áradásban

s nézem ahogy egy felajzott madárpár
édes dala
sok-sok apró
remegő rebbenéssel

egymásbabomlik

szívem

helyén

NE ÉBRESSZÉTEK FEL A SZERELMET

ne ébresszék fel a szerelmet
valamíg ő maga nem akarja

alszik a szerelem

alszik összekuporodva a szív melegében
alszik mint kagylóban ahogy alszik a gyöngy
s puha bőrén lassan érik a drága varázslat
hosszan

némán színesedik a csoda
mihez ujj sose érhet

amit
gyöngéden körbeölel csak az élet
két ágra válva előtte
ne rontsa durva folyása a titkot
a belső lassú derengést
az álom finommívű mázát
ne marja ki lendülete

mert alszik a szerelem

mint alszik a magzat a méh melegében
és szopja az ujját
az alig-ujjat
a test első örömét
és alszik és nő benn a puha homályban
és nő a szeme
mellyel majd nézni szeret
meglátni a tarka világot

a fényt a dolgok felületén
s az árnyékot mit vetnek ezek a dolgok
s a belsejüket mely néha feszes és édes
mint édes a körte húsa mikor leszeded
az álmodó nyári kertben a fáról
és néha üres
mint a féregrágtá dió

és alszik és nő benn a puha homályban
és nőnek a lábai is
melyekkel majd járni szeret
apránként próbálgatva kavicsot lépcsőt
és az utakat
melyek mind vezetnek valahová
a lábai is
melyekkel majd futni szeret
a nagy tereken
befutni a tágas világot
mint a szeles szél
boldogan és szabadon
és magafeledten
kacagó talpakkal simogatva
a mosolygó föld hátán a redőket
és járni a hallgató vizeken is

és alszik és nő benn a puha homályban
és nőnek a kezei is
a kezek amelyekkel simogat majd
mint lepkeszárny simít virágot
mint hűvös víz simul a felhevült emberi bőrre
s az alkony ahogy lesimítja
a felizzott kertekből áramló forróság hullámait
és ahogy az éjszaka simítja elfáradt szemhéjadat
hűs ígéretével a zsongító pihenésnek
és ahogy a Nap életresimítja a kertet
ha jön tavasza és újrabomlik a lét

és nyomában indulnak a nedvek
körútjukat járni a létezés kincses rendje szerint
és nyomában kikelnek a vágyak
és felnyújtóznak a fénybe
és nőnek a szárnyak
s az ég fele, ég fele tör minden
és zengve repül föl a kékbe
míg fel nem szívja egészen
a lángolótükrű
határtalan nyári öröm –

a kezek
melyekkel teremteni fog
s mint fazekas a lágy agyagot
átgyúrja az embert
új arcot adva neki
mely áttetsző s mosolyog
új vállat
mely mer vállalni
ezerszeres terhet akár
új szívet
mely kivilágít a bordák íve alól
mint a szentjánoskabogár levelek közt
még mielőtt felkelne a Hold –

a kezek
melyekkel saját képére gyúrja az embert át
hogyan olyan szép lesz
amilyennek istene álmodta
a teremtés pirkadatán –

alszik a szerelem
és álmodik benn az illatos puha homályban

és álma az élet

ó vigyázz

lépj csendesen föl ne riadjon
ne riaszd fel a szerelmet álmaiból
valamíg ő maga nem akarja

ne mondd neki

ébredj fel szerelem
ne érintsd ujjal
mellyel mást fogtál meg előtte
ne töröld le a hamvat róla
hadd álmodjon kéket
mint a szilva az ágon
sűrű fészében
a fanyarszagú zöld leveleknek
lehullik róla az álom úgyis
hogya megérett
kicsorran édes nedve a felrepedő héj
hamva alól
és maga kéredzkedik majd sima és
földerős tenyeredbe

Ne ébresszétek fel a szerelmet

valamíg ő maga nem akarja
hadd ébredjen fel csendesen ő
mikor ébredése legyen
és nyissa fel a szemét
és keljen fel
és mosolyogja rá a szürke világra
a fény összes színeit
és induljon el arra
amerre útja vezet

De akkor légy készen hogy elérd

ó akkor legyen tisztára mosva kezed
hogy megérinthesd és tenyeredbe emeld
mikor felébredt a szerelem
és hozzád vezet útja
az álmaiból

ÉS MA MEGINT

I

arcát csupaszra mossa egy mosoly
fázó kezem csókjába burkolózik

és meztelen lábnyomaink

lassan

borzongva

hűlnék

II

és ma megint másképpen szeretnék
épp csak megérinteném halk-vigyázva
lehúnyt szemhéjaid az ujjaimmal
s nem csókolnám meg csak a súlyosan
kigördülő
egyetlen
csepp

helyét

MIT ADHATNÉK

mit adhatnék ami tiéd legyen
és jobb és szebb legyen mint álmaid
hiszen a fény is kicsordul kezünkből
s szívünk fészkeből is mind szárnyrakap a perc

mit adhatnék ami tiéd maradjon
hogy általam is légy még gazdagabban
szebben szétosztható

nagyon kívánom ezt – tedd hát meg értem
hogy feltárod lelked fiókjait
átbolygatod a sok-sok lim-lomot egy vágy után
egy letört sarkú tükrös szív után
fakó szalag
szakadt szavak után

hogy megajándékozz egy régi vággyal
melyet táplálnod sosem volt szabad
mely idegen halottként elfeledve
már az álmok szent vizére se száll

hogy elinduljak érte merre kell
világ végére hol madár se lát
sárkánygyomorba vizek fenekére
tüzek közé – fel és le – bele – át

s túljutva mindenem hogy megérkezzen véle
s lábad elé tegyem hogy látva láss
és elmosolyodj rebbenő örömmel
és mindenkinek mindent
megbocsáss

ÉDES ÉS MELEG ÉS LÁGY

Honnan is tudhatnád,
hogy édes és meleg és lágy vagyok, akár a tej
s hogy virágok nőnek zajtalanul
bőröm alatt szép simogatásod alá
s hogy illatukat rejtve ők virrasztják a te eldobott álmaidat
énbennem, míg a világ, sose fáradva, és szépek, mint az igaz szó
s mind a tied;

de félek, eléri a drága idő
és eljön a nap, mikor ők se kéredzkednek már
belebújni
szélfútt szép tenyeredbe –
ne várd meg.

Jobb, ha tudod,
hogy minden gondolatom és sejtjeim is, mind
arcával tefeléd áll,
mint a Nap fele fordul arccal a nyári mező,
s nem is mozdulva a Nap jár szőke füvekben
térdig, úgy járkálsz magad is
bennem, kicsi ábrándok szökkennek széjjel előtted
és dús álmok hajtják meg a fejük,
és úgy itatódsz bele mindenüvé, akaratlan,
létednek melegítő és egyenes derűjével, mint a sugár
ahogy szétfut tavasszal a földben.

Jobb, ha tudod,
hogy lassan minden szárbaszökik és összehajol
és szertevirágzik e dalban,
és hogy nincs más, mint ez a dal,
nincs más,
mint te
és a te dalod.

MOSOLYOGVA ÁLLOK

Én áldotthangú dalosmadaram!
testvéreid, lásd, a dús fűre szálltak,
leszálltak mélyzöld bársony tengerére,
csipegetik édes-nyers ízeit
a fékezhetetlen föltámadásnak,
virágok közé ülnek szemtelen
s dalaiktól izzik a kába Nap –

téged-ringató álmaidról fölszakad a kín
s lásd: mosolyogva állok a tavaszban,
üres tenyerem csókolja a szél.

EZ VERS. SZERETLEK

Ez vers. Szeretlek. Gyönyörű.
A ma hát megint elért holnapig

LÉGY A TÁRSAM

Gondolataim forrón megszorítják
friss figyelmed felém nyújtott kezét
s erős, tiszta szóval állnak eléd,
hogy megkérjenek téged: légy a társam;

légy velem életre-halálra az elkalandozásban:

oly észrevétlen és egyszerre szálljunk
a bennünk bűvő érintetlen tájra,
mint szitakötő-szárnyak árnya száll
a széles víz hullámozó homlokára;

és kérlek, légy a társam
a lágy ábrándozásban:

legyünk az idő leszakadó cseppjén
két kicsi fényfolt, egymást tükröző,
legyünk két csillag a nyár legszebb estjén,
egyszerre gyúló, együtt szürkülő;

légy velem, légy a társam
a vad álmodozásban,
amely elold a földtől, s repülni megtanít,
és látja az öröm igazi arcait –

lásd, eléd megyek s megfogom kezéd,
úgy kérlek, hagyd, hogy testvéred legyek;

de ha fáradt vagy, s nem akarsz
ilyen messzire jönni –
engedd akkor nekem a szívedet
szempilláimmal fényesre söpörni;

és ha fázol és nem hiszed,
hogymelegít az álom,
hagyd akkor, hogy reáderítsem
tőlem-meleg kabátom;

s ha minden szó és minden tett
egyszerre sok
és túl kevés neked,

akkor,
hogymelletted vagyok,

észre se vedd.

ELMOSOLYODTAM S LEMERÜLTEM

ahogy csukott szemmel vízbemerült
s nem nézte Isten ébredő világát
és nem látta az álmos hegyeket

és oly soká volt ott lenn
oly soká

hogyan (féltem) nem jön föl soha többé

úgy tettem én is most
ahogyan ő

becsuktam jó szorosán a szemem
elmosolyodtam
s lemerültem
jelenlétének mélységes

hangtalan

örömébe

HA ERRE JÖNNÉL

Ha erre jönnél
 megállna az északi szél is
ha erre jönnél
 virágba borulna az ég
ha erre jönnél
 eléd szaladna az út is
ha erre jönnél
 dallá szelídülne a zaj

ha itt lennél
 lány gyolcs lennék kezeden
ha itt lennél
 csillag lennék szemedben
ha itt lennél
 elringathatnám
 búvó, tétova álmod
ha itt lennél
 ölelésem nyitna szívedben
 ígéző, ritka virágot

GYÖNYÖRŰ VAGYOK

Gyönyörű vagyok, édes és szilaj,
és egyedül övé, aki nem tudja ezt.
És nem tudja, hogy rólam szól a dal,
amit már reggel óta hall magában.

Megáll és megbámulja a csorranó ereszt.
Egy könnycsepp csiklandoz az orrlyukában.
Lehajtott fejjel, lassan lépeget.
Megnézi tél-arcát egy bolt kirakatában.
Elhesseget egy szemtelen szelet.

Nem tudja, hogy édes vagyok s szilaj,
de rám gondol,
és mosolyog magában.

ÖRÖMÖD EDÉNYE

Örömöd edénye,
kezedbe bújok:

tölts tele magaddal,
végy engem magadhoz
s magadat belőlem:

örömdtelten
vissza ha adlak,
sem veszíthetlek:

örömöd nem múlik
sohasem
tőlem.

HÁRS ILLATÁBA MERÍTEM
FEJEM

Hárs illatába merítem fejem.
Mert akarom: itt vagy velem.
Dolgozol, énekelsz – örököd íve
tenyeremen halk, daloló vonal –

kihívó szépségem szelídre
varázsolja a lüktető zsvaj.

Mint illat, leng és mosolyog az emlék.

Méh dézsmálja a tárt bibék szerelmét.

Építik a Rendet a drága hangyák.

Nyitott szívembe
árad a szabadság.

TUDOK VIRÁGOZNI

Tudok virágozni
s gyümölcsöt teremni,
tudok magam körül
vad vihart keverni,
mulatságban sírni,
bánatban nevetni,
tudok szemétdombon
virágot keresni,

tudok öreg éjjel
makacs gyerek lenni,
könnyen megtehető
soha meg nem tenni,
tudok észrevétlen
árnyá merevedni,
tudok rózsaszínű
gyönggyé kerekedni,

tudok fáradtságot
ruhával levetni,
tudok földön járni
s föld fölött lebegni,
tudok imádkozni,
tudok énekelni,
e világra szülni
s innen eltemetni,

tudok világtalant
vakon is vezetni –
téged ne tudnálak
boldoggá szeretni?

NÖVEKEDJ, SZERELEM

növekedj
szerelem
megszültelek

szültelek szorongva
kínban és könnyben

növekedj
szerelem
szoptattalak
édesen csurranó
tejemmel
testedbe áramló
lelkemmel
itattalak
véremmel etettem borzongó sejtjeidet
mozduló álmaidat
rebbenő vágyaid még pihés seregét
járni segítetttem lábaidat
dalolni ajkaidat

indulj hát szerelem
hadd nézzem édes utad

dalolj hát szerelem
hadd halljam
távolodó
dalodat

MEGŐRIZNEK A HAJNALOK

Halld meg hangját az álmodó mezőnek,
hallgasd nyugodt és mély lélegzetét,
halld meg a füvek neszét, ahogy nőnek
s zöld szívükből zöld vér fut szerteszét,

halld meg a csillagot, ahogy az égen
hintázva jár s magában énekel,
halld meg a csöndet, amely minden éjjel
elalvó szíved mellé térdepel,

s ha mindezt hallottad, meghallod akkor
a fájdalom néma örvényeit,
s ha kinyitod a szíved virradatkor
s befogadod a jóság fényeit,

meghallod végül tiszta hangjait
az áttetsző és szótlan szerelemnek,

s akkor a Napba nézhetsz, nem vakít,
szavak, se tettek többé nem sebeznek,

akkor lelkedből a bújó dalok
kihajtanak mind és mesét teremnek,

s megőriznek akkor a hajnalok

bölcs öregnek
s érintetlen gyerekek.

A GYEREKEK

Nőnek a gyerekek,
mint a fű, mint a fa;
ragyog rajtuk a csibészség,
mint a rügyön a reménység,
mint a Napon mosolya.

Fecsegnek a gyerekek,
zápor-szavuk elered;
locsogásuk isszák szomjan
zsibbadt télből ébredező
virágok és verebek.

Virulnak a gyerekek,
mint a frissen kelt szelek,
mint levelek – s mint vasárnap
ahogy a porban szikráznak
a csillogó cserepek.

Pajkosak a gyerekek,
huncutak, mint a szél
s piszkosak is, mint a föld –

de mint az a jó magot,
ők őrzik a holnapot;
s a mi hallgató világunk
száz nyelven nekik beszél.

HIMBÁLÓDZTUNK ÉS NEVETTÜNK

A hídon mindenféle zászlók voltak
(nem is tudom, miért)
és hirtelen zuhant ránk a sötét,
s az utcán zacskónyi örömeket
adtak forintokért.

És tömve volt minden járókelővel,
megnézték a kicsit,
dícsérgették szemét s továbbra sem
hagytak bár csöppnyi rést, hogy eltolhassam
köztük a kocsit.

Így vergődünk a hirtelen sötétben
ketten, picim meg én,

avar- és sültgesztenyeszagú szélben
himbálództunk és nevettünk
s szemünkre

pöttyöt
rajzolt
a fény.

RINGAT A TÓ

Ringat a tó
Rajta hajó
Kéklík a teste és vitorlája
Maga a hó

Hullám szalad
Partra ragad
Szép kacagásod meg-megül rajta
Mint te magad

Csend közelít
Szele legyint
Nagy szemeidre az ámulat
Fényt kerekít

S újra nevetsz
Illan a perc
Szökését érzed és úgy kiabálsz hogy
Majd' berekedsz

Fontos a szó –
S közben a jó
Kádnyi melegvized meghűlt
Ez a való

Szerbusz hát tó
Kicsi hajó
Vár meleg ágyad anyu meséje
S a kakaó

TISZTA PUCÉRSÁG

Összefogott lábbal kiszalad –
pici teste a tiszta pucérság,
hamvaspihéjű őszibarack üdesége

és

szöszi farkincája

ahogy fut

a vállain át

oda-vissza

verődve

viháncol

KARÁCSONYI LENNÉK-ÉNEK

Jégcsap volnék,
hosszú lennék,
fenyőágról cseperegnék,
szipognék, szepegnék,
törölgetném szememet.

Gyertya volnék,
karcsú lennék,
fenyőágra rácsücsülnék,
ámulnék, bámulnék,
meresztgetném szememet.

Füst ha volnék,
fehér lennék,
gyertyacsúcsról fellebegnék,
kanyarognék, tekeregnék,
megcsípném a szemedet.

Angyal volnék,
fényes lennék,
gyertyacsúcsra telepednék,
csillognék, villognék,
tükrözném a szemedet.

FIAMHOZ

Melegítlek forró sugarakkal,
locsolgatlak langyos mosolyokkal,
fújdogállak teremő szelekkel,
nevelgetlek tápláló hitekkel –

egyél! igyál! növekedj!
gyarapodjál, cseperedj –

hagyd el kicsi anyádat,
hányj fittyet a világnak,

nőj az égre,
nőj a Holdig,
sose bánd,
ha nevetnek –

gyökereid bennem vannak,
én táplállak, óvlak holtig –

szívd erőmet,
legyen erőd:
rugaszkodj
az Egeknek.

NAGY KÉKSZEMŰ TÜNDÉR

Batyum reped, vérzik a hátamon,
úgy tele van, hogy lépni sem merek,
ne menjetek tovább gyorsan, fakón,
gyertek ide, gyertek, jóemberek!
Csak azt kérem, hogy mossatok kezet,
csak ez az ára, el ne menjetek,
maroknyi kincs, de isten marka mérte
s ingyen adom, hisz pénzzel nem lehet
(én életemmel törleszték) fizetni érte.

Barna fiú, gyere, kis városi,
nézd, szemveszejtő pusztaságok mélyén
vágató ló nedves és síma hátán
megtapadt fények nagy mámora van
zsákomba rejtve; mosd meg kis kezed,
s nyúlj érte, vedd! Egészen a tied!
...Mért fordulsz el? Mért nem mosol kezet?..
S ti hová mentek, néma emberek?
Nem kell boldogságom sok drága kincse,
feszülő lelkem bántja lelketek,
s így akartok menni a torz világba,
üres kézzel és szánva engemet?

Jól van hát. Gyere, szőke kis bogárkám,
nagy kékszemű tündér, ölembe ülj.
Hatalmas, színes játékot adok,
hogy tapsoljál, hogy neved, hogy örülj.

Nem mondom meg, hogy kutyának se kellett,
jó helyen van ez itt,
belemélyeszi majd csöpp körmeit
párnás kezéd s szétrobban úgylis végleg –

olyan lesz, mint egy roppant tűzijáték!
egy csillaga tán homlokodra ül,
fénye tán megül hajad szőkeségén,
káprázatát megőrzöd tán belül –

de emlékezni nem fogsz rá soha
(akkor sem, mikor már tudsz majd sokat),
hogy egyszer anyád is szép: fiatal volt
s ölében veled, telve boldogsággal
hívta csak egyre, szólongatta folyton
a nagy, süket
csillagokat.

KISFIAM

Álmoska feje szinte imbolyog,
Mint törékeny szárán a mákgubó,
S az ifjú kék Hold énekel neki;

De megérem, hogy asszony-illatomtól
Fölsударul s erős kezével gyengéd
Gyermeksége szirmait tépdeli;

Ám egyszer majd – ember-hegy-magasából –
Lehajol hozzám s tenyerére vesz,

Megcsókol és érintetlen szívének
Frissen bontott bársony tokjába tesz.

ÚGY NŐ BENNEM

Úgy nő bennem, ahogy fű nő, az érzés
Isten szabad ege alatt,
mint vadvirág és gomba és csalán,

de azoknál is szívósabb talán,
mert nem égeti ki a nap,
nem tépi szél, nem hajtja meg eső –

védi bennem, mint Isten a világot
hatalma minden erejével – védi

hús hajnaltól, sápasztó alkonyattól –

egyetlen kincsét a szélről is óvja
bennem a nő, a lélek, az erő.

NÖVÖK

hallottam hullani harmatot
hallottam havat hullani

láttam hervadni a Napot
s hajnalban
újra
kihajtani

állok a rothadó anyagon
szívja a szívem a föld erejét

ágaim elérik
– hogyha hagyom –
létem
legtetejét

TÜNDÉRI ÁLOM

Tünékeny tündéri álom
Tündöklő ködök a lápon
Foszló pára poháron
Füveken táncoló lábnyom

Emlő emléke édes
Zümmögő lényecske éhes
Földanya sóhaja ének
Szél feszülése bibének

Lányok kacagva keringve
Kisfiúk hosszú karingbe'
Szivárvány tükrei
tócsák
Rögökbe szivárgó jószág

SZÁRBA SZÖKNEK A FÉNYEK

szárba szöknek a fények
világol virágjuk, a lélek
szökell a szél, és a lények
nappali táncukba térnek

keringnek a lányok a körbe
s a tündér, a szöcske s a törpe
fényvetést táncol a földbe
és álmokat sző puha ködbe

fakad a fényvize forrás
foszlik a, romlik a rontás
lánykoszorú dala pompás
éteri-édeni zsongás

surrán a fény, eliramlik
éjjeli lény nesze hallik
csendül a csend szíve, alszik
s álma a Holdon aranylik

Hold – aranyalma az égen
leng a virág öreg ágon
lesz ami volt csuda-régen
bomlik a Most a világon

ÁLDASSÉK

Harangoknak az ő kondulása
Madaraknak az ő csipogása
Tavaszi szeleknek mozdulása
Reszkető rügeknek fölfakadása

Megbontott földet ő gyógyítgatja
Szenvedő levegőt megtisztogatja
Napunknak hő fényét felszikráztatja
Vizeknek lágyságát visszaadja

Áldassék élete bogárnak madárnak
Szélnek és hangnak és víznek és virágnak
Jónak és rossznak
és szépnek és csúnyának

Csodája életnek

életnek

s halálnak

*„Uram! Rettentő látások gyötörtek,
és nem tudom, mi bennük a való”...
„Ne rettegj tőle! Minden perce jó...,
mert tiszta szó idézte meg.”*

*„Térj vissza, visszatérj,
Ó Föld, a fűből égre láss”!*

*„Az Úr
forog a Földdel, mint a fák,
a sziklák és kövek”...*

*„A Semmin hús ívként időz
a létünk minden rést takarva,
amíg Te a bizonytalanba
arcod vak árnyában kinősz,*

*...s így, leggyöngédebb karral átölelve
a Földért nyúlsz, hogy fölvedd száz egedbe,
s érzed, hogy ráborul ráncos palástod
...s a két kezedről, mely hegyként vet árnyat,
hogy törvényt szabjon szívünknek, leárad
a benned elborongó halk erő.”*

*„Egyedül ülök itt, A TÖBBI MÁR
A FÉNY FELÉ HALAD.
Vond ki a szolgálásból SZELLEMED,
LEGYEN MEGINT SZABAD”!*

„SZABAD LESZEK –

*A FÖLD FELOLDOZ
S AZ ÖSSZETÖRT VILÁG A FÖLD FELETT”*

„Szeretet ölelte a csillagos teret”

„és a sötétben túl van a világ.”

TARTALOM

I. LENNI – A LÉT SZÍNE(i)

Oldalszámok

LENNI
LENNI (II)
LÉT-JEL
KŐRE KÖVET
NE LÉGY TÖBB MÁSNÁL
AZ EMBER SZABADSÁGÁRÓL
A LÉT EMLÉKEI
AKKOR ELENGEDNÉM
ÉLŐ KÖVEK
TALÁN HA HALLGATOK
IGAZSÁGOK VILLÁMA
LÓTUSZ
AKTUS
KRISZTUS
A LEGSZEBB
HÚSVÉT
IRGALMATLAN SZELÍDSÉGED
MINT ISTENT
MONDÁ A BOLOND AZ Ő SZÍVÉBEN
HITEM BENNED
URAM, TE NAGY VAGY
TEKINTS LE RÁNK
IMÁDSÁG
ŐSZINTE FOHÁSZ EGYSZUSZRA
HIT
URAM, MI A TERVED VELEM
AZ ELJÖVENDŐKHÖZ
ITT ÉS MOST
AZ IDŐ MUNKÁJA
FÉLD AZ IDŐT
ÉVSZAKOK
JANUÁR
TÉLVÉGI TÜZEK
ALSZIK A TAVASZ
A HÓVIRÁG
FOHÁSZ, TAVASSZAL
MÁJUS

MÁJUS VAN ÉS MA MINDEN LEHET
MÁJUS HAMVAI
EGY FORRADALOM HALÁLÁRA
SZENTIVÁNÉJ
NYÁRI VÁGY
MI-IDŐNK TEREIN
AZ ÓSZ MÁR OTT LAPPANG.
NOVEMBER
ŐSZ VAN
MÉG ÉLNI KELLENE
ŐSZT ÁLMODTAM
ÉS KINT A LEVELEK
OLYAN MA A HÓ
TÉL A FOLYÓN
FEHÉR FÜSTÖT PIPÁL
NAPOK, ÓRÁK ÉS PERCEK
HUSZONNÉGY ÓRA
HAJNALI VADÁSZAT
MIRE MEGJÖN A HAJNAL
DIDEREG A REGGEL
MA REGGEL
DÉLI FÉNYBEN, ZSIVAJBAN
PIROSLÓ NAPPALUNK
ALKONYODIK
ÉJED HÁLÓJÁN
HOLD-ISTENNŐ
A TITKOS KIJÁRAT

II. A LÉT FONÁKJA – A TUDAT POKLAI

VISSZÁJÁRA FORDULT
A MEGVÁLTATLANOK
ÉS ÍGY VAN MOST MÁR
AZ EGYETLEN FORRÁS
A JÓSÁG VISSZALÉP
MENEKÜLÉS
NEHÉZ IDŐK
A TENGER KÖZÖNYE
ÜTSZ
NEM LEHET
KI HALLGATÁSSAL ÖLT
EZENTÚL
AZ ÁLMOK ARCA
A DAL LECSENGETT
KERTEMBEN BEÉRT A BÁNAT

AMI MEGMARAD
CSODA ÉS VALÓSÁG
TALÁLÓSKÉRDÉS
NAGYON VIGYÁZZATOK
AZ EGYETLEN KÍVÁNSÁG
A KÓBOR ÁLMOK
MOST LEHET FOLYTATNI
JÓL VAGYOK
NE LÓGJ KI A SORBÓL
GÖRBETÜKÖR
ESKÜVŐ
A TÁRSASÁG
FÉRFILET
TARTSUK A FORMÁT
ÉLEKTRA
A MADARAK NEM SÍRNAK
MÉLYVÍZBEN
LATINOVITS
JÓZSEF ATTILÁHOZ
FONÁK FELTÁMADÁS
ÁLARCOSOK A HULLABÁLBAN
ÁLARCOSOK A HULLABÁLBAN II
LÁTKÉP 1979
IN MEMORIAM NAGY LÁSZLÓ
DAL A JÓRÓL
CSAK ELHITESD
FARKASOK HÁZA
A SEMMIRE NYÍLÓ ABLAK
AVE
AZ ÖRDÖG JÁR A VETÉSBEN
LEGVÉGÜL
DMITRIJ KARAMAZOV
KI LÉPETT RÁ A FÉNYRE
SORJÁZUNK FEKETÉN
VÉDETTEN ÉS BEZÁRTAN
FORDÍTOTT REMÉNY
MÁJUSI DAL A MEGHALÁSRÓL
GYÁSZ
KÖZÖTTÜNK JÁR A HALÁL
HÁLÓ
APOKALIPSZIS
KÁNKÁN A CÉDRUS ALATT
A SÁTÁN
KINYÚLHATOK AZ ÉG ALATT
KEVÉS A KINCS
NE LÉGY SÖTÉT SZIGET
FÁJ A FÉNY IS
NAGY LÁSZLÓ HIÁNYA
MÉG HA ROSSZ IS

III. POKOLJÁRÁS – A KÖLTŐ-LÉT SZÍNE ÉS FONÁKJA

EGYENSÚLY
KI AKAROM MAGAM FEJEZNI
MA ÍRNI KELL MEGINT
MIRE TOLLAT FOGNÉK
HÁTHA ELALSZIK A SZÍV IS
ÁLOM-RÓZSA
UTAK
A KÖLTÉSZET MÁSNAPJA
A MESTER
KÖLTŐI JÁTÉKOK
MINDENNAP ÍRNI KELL?
HALLGATÁS
NEM MONDHATOM
CSÖNDET!
A FÖLÖSLEGES SZAVAK
LYUKAS SZÍVEMEN
KIKIÁLTÓ
AJTÓM ELÉ GYÚLT A BÁNAT
KÖVEK KÖZÖTT
SZILÁNK SZAKADT BELÉM
A KENYÉR SEBE
HA BEJÖNNÉL, VILÁG
MEGMOSTAM LÁBAIM
VOLTAM TISZTA FORRÁS
ÉN NEM SZERETNI NEM TUDOK
HAJTHATATLAN HŰSÉG
„HOGY VAGY?”
A KÜLSŐ KÖRBEN ÁLLOK
SZEMEIM – CSUPA SEB
SZÍVEMBE SÜPPEDVE ÉLEK
ÉN TÜNDE VERSEM
A BARÁTOK, A BARÁTOK
A BOHÓC
HÁT AKKOR – SZÜRET!
JELENEM CSENDESEN ELFOLYIK
A HARMINCHÁROM ÉV VIRÁGA
LEMARADT CSIKÓ
NINCS ÉS NE KERESD
ÜLÖK AZ IDŐ KÚTJÁN
VARJAK ÖRVÉNYE
KIHŰLT FÉSZEKRE SZÁLLOK
NÉZ RÁM
BÁNATOM
MICSODA KÚT
ÉN NEM AKARTAM

MIT VÁROK MÉG
ELHERVADTAK AZ ÁLMOK
IDŐKERÉKBE-TÖRT MADÁR
SUGÁRRA FÖLSZÖGELT
NE LÉGY IZZÓBB
FELÁLLTAM MÉGIS
HA KENYERET SÜTNÉK
SZÜLETÉSNAPOMRA
A KÖLTŐ VILÁGA
NEM IGAZ, HOGY NEM LEHET
MÁR NEM TARTOZOL
KI POKLOT JÁRT
ANYASÁG
ÉLNI: CSAK HA NAGYON
NÉZLEK, VILÁG
ÁLMOM
KÖLTŐK VAGYUNK, BARÁTOM
ARS POETICA

IV. A SZERELEM KAPUI – „LÉLEKTŐL LÉLEKIG”

A SZERELEM KAPUI
NE HARAGUDJ
BENNEM
MÁSRA GONDOLUNK
A GONDOLATOK ÚTJA
NEM FIGYELTÉL RÁM
FÉLÜNK A LÁNGTÓL
NEKIADTAM EGÉSZEN
BELŐLEM ÁRADSZ
KÖNNYEBŐL FÜZÉRT
KÉT PÁRHUZAMOS VÉGTELEN
KI FOGJA LE A SZERELMET
KÉT NAGY, SZABAD MADÁR
TALÁLKOZÁS
KÜLÖNÖS PÁR VAGYUNK
MÁR SZÓTLANUL
NEM BÜSZKESÉG
EZ TÖRTÉNT
JÓZAN SZÍVÜNK
EGYSZERŰ DAL
ÉNEKELJ
ÉRINTETLEN VÁR
MI VOLT AZ A DAL

HIÁNYOD
SÍRÁS
NÉHA LÁTNI A NYOMÁT
MOST MÁR MINDEN CSUPASZ
MÁR NEM AKAROM
ÁTOK
AZ ÁLDOZAT
A ZARÁNDOK
JAJ, SEGÍTS, KEDVES
BÚCSÚ
MÁR MINDEGY
ELÉG
AZ ÖRDÖG
TE-ISTENSÉGED
SZERELEM
FEKETEDJ CSAK
PRÓBÁLD MEGBOCSÁTANI
HA VAN OLYAN MOZDULATOD
A VALÓSÁG GLÓRIÁJA
LESZ, AKI SZERETNI FOG
FORRÓVÁ FÁJDALOM CSISZOLT
BÁRMI IS VAGY, BÁRHOGY MESTERKEDEL
NEM AZÉRT
SZAKÍTÁS UTÁN
CSÁBÍTANÁLAK
HALADÉK
HITED IS HINNÉM
FÁRADT, SZELÍD ÉS SZÉP
MA MÉG LEHET
HOGYAN ÉBRESSZEM FEL
ÉS MÉGIS
ÚJRA MA IS
MEGÁTALKODOTTAN
SZIKRÁZÓ ÉS SZOMORÚ
AMIKOR VÁRLAK
HÍVLAZ
SZEMEDBE TEMETKEZTEM
A KŐ
ÉS CSÓKJUK OTT MARAD
HA NEM SZERET IS
TAPOSHATATLANUL
KÖSZÖNET
NINCS TÉVEDÉS
TÓLEDTŐL HOZZÁDIG
LEZÁRNI MÉGIS

V. BOLDOGSÁG

ÉN NEM TUDOK ÖRÖMNEK NEM ÖRÜLNI
BOLDOGSÁG
LASSÚ ESŐ ESIK
AZ ÉN FEHÉR LOVAM
BELE A NAPBA
A MAGASSÁG VAKÍTÓ ÉLEIN
ZUHOG A FÉNY
GALAMBOK RÖPTE
Ó, AZ ÖRÖM
PATAK
VÁROK
DAL A ZÖLDRŐL ÉS A KÉKRŐL
AZ ÖRÖM PIHÉI
MINT TAVASZI LABDA
MENNI SZERETNÉK
MÁSOK VAGYUNK
AZ ÖRÖM PEREMÉN
A MÁJUS CSODÁI
TAVASZ LETT
LEGYEN AZ ÉLET KÖNNYŰ ÁLOM
MÁJUSRA GONDOLOK
A FÉNY ÁTÜT A BŐRÖDÖN
VARIÁCIÓK EGY PACSIRTÁRA
A TŰZ VERSEI
VARÁZSLAT
A RÓZSASZÍNŰ CSILLAG
Ó, SZERELEMMELEL BEZENGETT IDŐ
FOGÓCSKA
CSÓKOM
SZERETEM AZ ERŐT
ÉN SZERELMES BARÁTOM
ÉS AKKOR ÉN LESZEK A CSEND
FELED FUT A FÉNY
VAN EGY BARÁTOM
NE ÉBRESSZÉTEK FEL A SZERELMET
ÉS MA MEGINT
MIT ADHATNÉK
ÉDES ÉS MELEG ÉS LÁGY
MOSOLYOGVA ÁLLOK
EZ VERS. SZERETLEK
LÉGY A TÁRSAM
ELMOSOLYODTAM S LEMERÜLTÉM
HA ERRE JÖNNÉL

GYÖNYÖRŰ VAGYOK
ÖRÖMÖD EDÉNYE
HÁRS ILLATÁBA MERÍTEM FEJEM
TUDOK VIRÁGOZNI
NÖVEKEDJ, SZERELEM
MEGŐRIZNEK A HAJNALOK
A GYEREKEK
HIMBÁLÓDZTUNK ÉS NEVETTÜNK
RINGAT A TÓ
TISZTA PUCÉRSÁG
KARÁCSONYI LENNÉK-ÉNEK
FIAMHOZ
NAGY KÉKSZEMŰ TÜNDÉR
KISFIAM
ÚGY NŐ BENNEM
NÖVÖK
TÜNDÉRI ÁLOM
SZÁRBA SZÖKNEK A FÉNYEK
ÁLDASSÉK

VERSCÍMEK BETŰRENDEN

A MAGASSÁG VAKÍTÓ ÉLEIN
A BARÁTOK, A BARÁTOK
A BOHÓC
A DAL LECSENGETT
A FÉNY ÁTŰT A BŐRÖDÖN
A FÖLÖSLEGES SZAVAK
A GONDOLATOK ÚTJA
A GYEREKEK
A HARMINCHÁROM ÉV VIRÁGA
A HÓVIRÁG
A JÓSÁG VISSZALÉP
A KENYÉR SEBE
A KÓBOR ÁLMOK
A KŐ
A KÖLTÉSZET MÁSNAPJA
A KÖLTŐ VILÁGA
A KÜLSŐ KÖRBEN ÁLLOK
A LEGSZEBB
A LÉT EMLÉKEI
A MADARAK NEM SÍRNAK
A MÁJUS CSODÁI
A MEGVÁLTATLANOK
A MESTER
A RÓZSASZÍNŰ CSILLAG
A SÁTÁN
A SEMMIRE NYÍLÓ ABLAK
A SZERELEM KAPUI
A TÁRSASÁG
A TENGER KÖZÖNYE
A TITKOS KIJÁRAT
A TŰZ VERSEI
A VALÓSÁG GLÓRIÁJA
A ZARÁNDOK
AJTÓM ELÉ GYŰLT A BÁNAT
AKKOR ELENGEDNÉM
AKTUS
ÁLARCOSOK A HULLABÁLBAN
ÁLARCOSOK A HULLABÁLBAN II
ÁLDASSÉK
ALKONYODIK

ÁLMOM
ÁLOM-RÓZSA
ALSZIK A TAVASZ
AMI MEGMARAD
AMIKOR VÁRLAK
ANYASÁG
APOKALIPSZIS
ARS POETICA
ÁTOK
AVE
AZ ÁLDOZAT
AZ ÁLMOK ARCA
AZ EGYETLEN FORRÁS
AZ EGYETLEN KÍVÁNSÁG
AZ ELJÖVENDŐKHÖZ
AZ EMBER SZABADSÁGÁRÓL
AZ ÉN FEHÉR LOVAM
AZ IDŐ MUNKÁJA
AZ ÖRDÖG
AZ ÖRDÖG JÁR A VETÉSBEN
AZ ÖRÖM PEREMÉN
AZ ÖRÖM PIHÉI
AZ ÓSZ MÁR OTT LAPPANG.
BÁNATOM
BÁRMI IS VAGY, BÁRHOGY MESTERKEDEL
BELE A NAPBA
BELŐLEM ÁRADSZ
BENNEM
BOLDOGSÁG
BÚCSÚ
CSÁBÍTANÁLAK
CSAK ELHITESD
CSODA ÉS VALÓSÁG
CSÓKOM
CSÖNDET!
DAL A JÓRÓL
DAL A ZÖLDRŐL ÉS A KÉKRŐL
DÉLI FÉNYBEN, ZSIVAJBAN
DIDEREG A REGGEL
DMITRIJ KARAMAZOV
ÉDES ÉS MELEG ÉS LÁGY
EGY FORRADALOM HALÁLÁRA
EGYENSÚLY
EGYSZERŰ DAL
ÉJED HÁLÓJÁN
ELÉG
ÉLEKTRA
ELHERVADTAK AZ ÁLMOK
ELMOSOLYODTAM S LEMERÜLTEM
ÉLNI: CSAK HA NAGYON
ÉLŐ KÖVEK

ÉN NEM AKARTAM
ÉN NEM SZERETNI NEM TUDOK
ÉN NEM TUDOK ÖRÖMNEK NEM ÖRÜLNI
ÉN SZERELMES BARÁTOM
ÉN TÜNDE VERSEM
ÉNEKELJ
ÉRINTETLEN VÁR
ÉS AKKOR ÉN LESZEK A CSEND
ÉS CSÓKJUK OTT MARAD
ÉS ÍGY VAN MOST MÁR
ÉS KINT A LEVELEK
ÉS MA MEGINT
ÉS MÉGIS
ESKÜVŐ
ÉVSZAKOK
EZ TÖRTÉNT
EZ VERS. SZERETLEK
EZENTÚL
FÁJ A FÉNY IS
FÁRADT, SZELÍD ÉS SZÉP
FARKASOK HÁZA
FEHÉR FÜSTÖT PIPÁL
FEKETEDJ CSAK
FELÁLLTAM MÉGIS
FÉLD AZ IDŐT
FELÉD FUT A FÉNY
FÉLÜNK A LÁNGTÓL
FÉRFILET
FIAMHOZ
FOGÓCSKA
FOHÁSZ, TAVASSZAL
FONÁK FELTÁMADÁS
FORDÍTOTT REMÉNY
FORRÓVÁ FÁJDALOM CSISZOLT
GALAMBOK RÖPTE
GÖRBETÜKÖR
GYÁSZ
GYÖNYÖRŰ VAGYOK
HA BEJÖNNÉL, VILÁG
HA ERRE JÖNNÉL
HA KENYERET SÜTNÉK
HA NEM SZERET IS
HA VAN OLYAN MOZDULATOD
HAJNALI VADÁSZAT
HAJTHATATLAN HŰSÉG
HALADÉK
HALLGATÁS
HÁLÓ
HÁRS ILLATÁBA MERÍTEM FEJEM
HÁT AKKOR – SZÜRET!
HÁTHA ELALSZIK A SZÍV IS

HIÁNYOD
HIMBÁLÓDZTUNK ÉS NEVETTÜNK
HIT
HÍTED IS HINNÉM
HÍTEM BENNED
HÍVLAK
HOGY VAGY?
HOGYAN ÉBRESSZEM FEL
HOLD-ISTENNŐ
HÚSVÉT
HUSZONNÉGY ÓRA
IDŐKERÉKBE-TÖRT MADÁR
IGAZSÁGOK VILLÁMA
IMÁDSÁG
IN MEMORIAM NAGY LÁSZLÓ
IRGALMATLAN SZELÍDSÉGED
ITT ÉS MOST
JAJ, SEGÍTS, KEDVES
JANUÁR
JELENEM CSENDESEN ELFOLYIK
JÓL VAGYOK
JÓZAN SZÍVÜNK
JÓZSEF ATTILÁHOZ
KÁNKÁN A CÉDRUS ALATT
KARÁCSONYI LENNÉK-ÉNEK
KERTEMBEN BEÉRT A BÁNAT
KÉT NAGY, SZABAD MADÁR
KÉT PÁRHUZAMOS VÉGTELEN
KEVÉS A KINCS
KI AKAROM MAGAM FEJEZNI
KI FOGJA LE A SZERELMET
KI HALLGATÁSSAL ÖLT
KI LÉPETT RÁ A FÉNYRE
KI POKLOT JÁRT
KIHÚLT FÉSZEKRE SZÁLLOK
KIKIÁLTÓ
KINYÚLHATOK AZ ÉG ALATT
KISFIAM
KÖLTŐI JÁTÉKOK
KÖLTŐK VAGYUNK, BARÁTOM
KÖNNYEBŐL FÜZÉRT
KŐRE KÖVET
KÖSZÖNET
KÖVEK KÖZÖTT
KÖZÖTTÜNK JÁR A HALÁL
KRISZTUS
KÜLÖNÖS PÁR VAGYUNK
LASSÚ ESŐ ESİK
LATINOVITS
LÁTKÉP 1979
LEGVÉGÜL

LÉGY A TÁRSAM
LEGYEN AZ ÉLET KÖNNYŰ ÁLOM
LEMARADT CSIKÓ
LENNI
LENNI (II)
LESZ, AKI SZERETNI FOG
LÉT-JEL
LEZÁRNI MÉGIS
LÓTUSZ
LYUKAS SZÍVEMEN
MA ÍRNI KELL MEGINT
MA MÉG LEHET
MA REGGEL
MÁJUS
MÁJUS HAMVAI
MÁJUS VAN ÉS MA MINDEN LEHET
MÁJUSI DAL A MEGHALÁSRÓL
MÁJUSRA GONDOLOK
MÁR MINDEGY
MÁR NEM AKAROM
MÁR NEM TARTOZOL
MÁR SZÓTLANUL
MÁSOK VAGYUNK
MÁSRA GONDOLUNK
MÉG ÉLNI KELLENE
MÉG HA ROSSZ IS
MEGÁTALKODOTTAN
MEGMOSTAM LÁBAIM
MEGŐRIZNEK A HAJNALOK
MÉLYVÍZBEN
MENEKÜLÉS
MENNI SZERETNÉK
MI VOLT AZ A DAL
MICSODA KÚT
MI-IDŐNK TEREIN
MINDENNAP ÍRNI KELL?
MINT ISTENT
MINT TAVASZI LABDA
MIRE MEGJÖN A HAJNAL
MIRE TOLLAT FOGNÉK
MIT ADHATNÉK
MIT VÁROK MÉG
MONDÁ A BOLOND AZ Ő SZÍVÉBEN
MOSOLYOGVA ÁLLOK
MOST LEHET FOLYTATNI
MOST MÁR MINDEN CSUPASZ
NAGY KÉKSZEMŰ TÜNDÉR
NAGY LÁSZLÓ HIÁNYA
NAGYON VIGYÁZZATOK
NAPOK, ÓRÁK ÉS PERCEK
NE ÉBRESSZÉTEK FEL A SZERELMET

NE HARAGUDJ
NE LÉGY IZZÓBB
NE LÉGY SÖTÉT SZIGET
NE LÉGY TÖBB MÁSNÁL
NE LÓGJ KI A SORBÓL
NÉHA LÁTNI A NYOMÁT
NEHÉZ IDŐK
NEKIADTAM EGÉSZEN
NEM MONDHATOM
NEM AZÉRT
NEM BÜSZKESÉG
NEM FIGYELTÉL RÁM
NEM IGAZ, HOGY NEM LEHET
NEM LEHET
NÉZ RÁM
NÉZLEK, VILÁG
NINCS ÉS NE KERESD
NINCS TÉVEDÉS
NOVEMBER
NÖVEKEDJ, SZERELEM
NÖVÖK
NYÁRI VÁGY
Ó, AZ ÖRÖM
Ó, SZERELEMMEL BEZENGETT IDŐ
OLYAN MA A HÓ
ÖRÖMÖD EDÉNYE
ŐSZ VAN
ŐSZINTE FOHÁSZ EGYSZUSZRA
ŐSZT ÁLMODTAM
PATAK
PIROSLÓ NAPPALUNK
PRÓBÁLD MEGBOCSÁTANI
RINGAT A TÓ
SÍRÁS
SORJÁZUNK FEKETÉN
SUGÁRRA FÖLSZÖGELT
SZAKÍTÁS UTÁN
SZÁRBA SZÖKNEK A FÉNYEK
SZEMEDBE TEMETKEZTEM
SZEMEIM – CSUPA SEB
SZENTIVÁNÉJ
SZERELEM
SZERETEM AZ ERŐT
SZIKRÁZÓ ÉS SZOMORÚ
SZILÁNK SZAKADT BELÉM
SZÍVEMBE SÜPPEDVE ÉLEK
SZÜLETÉSNAPOMRA
TALÁLKOZÁS
TALÁLÓSKÉRDÉS
TALÁN HA HALLGATOK
TAPOSHATATLANUL

TARTSUK A FORMÁT
TAVASZ LETT
TE-ISTENSÉGED
TEKINTS LE RÁNK
TÉL A FOLYÓN
TÉLVÉGI TŰZEK
TISZTA PUCÉRSÁG
TŐLEDTŐL HOZZÁDIG
TUDOK VIRÁGOZNI
TÜNDÉRI ÁLOM
ÚGY NŐ BENNEM
ÚJRA MA IS
URAM, MI A TERVED VELEM
URAM, TE NAGY VAGY
UTAK
ÜLÖK AZ IDŐ KÚTJÁN
ÜTSZ
VAN EGY BARÁTOM
VARÁZSLAT
VARIÁCIÓK EGY PACSIRTÁRA
VARJAK ÖRVÉNYE
VÁROK
VÉDETTEN ÉS BEZÁRTAN
VISSZÁJÁRA FORDULT
VOLTAM TISZTA FORRÁS
ZUHOG A FÉNY